

ROMÂNIA
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr.117

Dosar nr...../1/2017

Ședința publică din 26 iunie 2018

Pe rol pronunțarea asupra apelurilor declarate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpata **B.** împotriva sentinței penale nr.1057 din data de 29 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr./1/2015, privind și pe **inculpatul V..**

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 19 iunie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru deliberare, a dispus amânarea pronunțării la data de 26 iunie 2018.

ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

A. JUDECATA ÎN FOND

Prin sentința penală nr.1057 din data de 29 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr./1/2015, în temeiul art. 269 alin. 1 din Codul penal a fost condamnată inculpata B. la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului (punctul C din rechizitoriu).

În temeiul art. 67 alin.1 Cod penal, cu titlu de pedeapsă complementară, i-a fost interzisă inculpatei exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g din Codul penal pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 alin.1 din Codul penal a fost aplicată inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g din Codul penal pe durata executării pedepsei închisorii.

În temeiul art. 72 din Codul penal și art. 399 alin. 9 din Codul de procedură penală s-a dedus din pedeapsa închisorii aplicată inculpatei durata arestării preventive și a arestului la domiciliu începând cu data de 31 ianuarie 2015 până la 15 iunie 2015, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, a fost achitată inculpata B. pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată, prevăzută de art. 13²

din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal. (punctul B din rechizitoriu).

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală a fost achitată aceeași inculpată pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal. (punctul B din rechizitoriu).

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală a fost achitată aceeași inculpată pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal (punctul C din rechizitoriu).

2. În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală, a fost achitat inculpatul V. pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată, prevăzută de art. 48 din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal. (punctul B din rechizitoriu).

S-a constatat că inculpatul V. a fost reținut 24 de ore începând cu 29 ianuarie 2015, ora 19,00, până la 30 ianuarie 2015, ora 19,00, și arestat preventiv în perioada 31 ianuarie 2015 – 6 februarie 2015, inclusiv.

În temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală a fost obligată inculpata B. la plata sumei de 1500 lei cheltuieli judiciare către stat, din care 600 lei în faza de urmărire penală.

În temeiul art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, celelalte cheltuieli judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

În temeiul art. 274 alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală și art. 275 alin. 6 din Codul de procedură penală, onorariul apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații B. și V., în sumă de câte 690 lei, s-a dispus a se plăti din fondul Ministerului Justiției.

Deliberând asupra cauzei penale de față, Înalta Curte, Secția penală a constatat următoarele:

• **Prin rechizitoriul nr.P/2014 din data de 25 februarie 2015** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, în temeiul art. 327 lit. a din Codul de procedură penală au fost trimiși în judecată inculpații:

- **B.**, în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de: luare de mită, faptă prevăzută de art. 289 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 (pct. A din rechizitoriu); abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal și favorizarea făptuitorului, faptă prevăzută de art. 269

alin. 1 din Codul penal (pct. B din rechizitoriu); abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal; favorizarea făptuitorului, faptă prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal, și luare de mită, faptă prevăzută de art. 289 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 (pct. C din rechizitoriu), toate cu aplicarea art. 38 alin. 2 din Codul penal;

- V., sub control judiciar, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal. (pct. B din rechizitoriu);

- M., în stare de arest preventiv, pentru complicitate la infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 289 din Codul penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000 (2 fapte descrise la pct. A și C din rechizitoriu), ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Codul penal;

- C., în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de: trafic de influență, faptă prevăzută de art. 291 teza I, II din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (2 fapte), și dare de mită, faptă prevăzută de art. 290 teza I, II din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 38 alin. 2 din Codul penal (pct. A din rechizitoriu);

- C., în stare de arest preventiv, pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 291 alin.1 din Codul penal și complicitate la infracțiunea de dare de mită, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 290 din Codul penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 din Codul penal (pct. A din rechizitoriu).

• Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală la data de 26 februarie 2015, sub nr./1/2015, iar, prin încheierea din 3 aprilie 2015, Judecătorul de cameră preliminară a admis, în parte, excepțiile formulate de inculpata B. și, în temeiul art. 345 alin. 2 teza I din Codul de procedură penală (în forma în vigoare la acea dată), a constatat neregularitatea actului de sesizare, respectiv a rechizitoriului nr./P/2014 din 25 februarie 2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, cu privire la infracțiunea de luare de mită, faptă prevăzută de art. 289 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000, indicată la Secțiunea C - „Acuzațiile formulate cu privire la dosarul penal nr./3/2006 aflat pe rolul Tribunalului București care îl viza pe T.”,

dispunând ca procurorul să precizeze: dacă a disjuns cauza pentru această infracțiune, atât în forma autoratului cât și a complicității, în raport cu mențiunile de la Secțiunea I - „Alte date referitoare la urmărirea penală” - pct. 3 (filele 99 - 100), precum și cu cele din dispozitivul actului de sesizare de la pct. I.1 referitoare la trimiterea în judecată a inculpatei și de la pct. III referitoare la dispoziția de disjungere cu privire la aspectele relatate la Cap. I - pct. 1, 2, 3, 4, 5 și 6 din rechizitoriu; dacă a disjuns cauza doar pentru folosul necuvenit constând în cedarea acțiunilor pe care T. le deținea la S.C. U. S.A. Făgăraș, jud. Brașov; descrierea faptei, sens în care s-a arătat că trebuie realizat un corespondent între situația de fapt și norma de incriminare, cu menționarea variantei alternative a laturii obiective ce se reține în sarcina inculpatei, a folosului necuvenit la care se referă acțiunea ce constituie elementul material, a datei de comitere a presupusei infracțiuni, precum și a probelor pe care se întemeiază acuzația (doar în situația în care nu s-a disjuns cauza cu privire la infracțiunea de luare de mită).

Totodată, au fost respinse, ca neîntemeiate, cererile și excepțiile formulate de inculpatul V. și s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în dosarul nr.P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției.

Potrivit art. 345 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală (în forma în vigoare la acea dată), încheierea motivată din 3 aprilie 2015 a fost transmisă, în aceeași zi, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției pentru a remedia neregularitățile actului de sesizare și a comunica dacă menține trimiterea în judecată a inculpatei B. pentru două infracțiuni de luare de mită, prevăzute de art. 289 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000, urmând să coreleze aceste dispoziții cu cele privind infracțiunile de complicitate la luare de mită, prevăzute de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 289 din Codul penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 38 alin. 2 din Codul penal cu care a fost sesizată instanța în privința inculpatului M..

Cu adresa nr.P/2014 din 8 aprilie 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției a comunicat instanței „Precizare la rechizitoriul nr.P/2014”, în cuprinsul căreia a menționat, în esență, că, în cauză, s-a dispus disjungerea pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 (cu referire la inculpata B.), precum și pentru complicitate la această infracțiune, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 289 din Codul penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 (în ceea ce îl privește pe inculpatul M.), fapte indicate în secțiunea C a

rechizitoriului, astfel încât Înalta Curte nu a fost investită și cu privire la respectivele infracțiuni.

Ca urmare, potrivit art. 345 alin. 3 din Codul de procedură penală, procurorul a dispus menținerea trimerii în judecată a inculpaților B. și M. pentru săvârșirea unei singure infracțiuni de luare de mită, prevăzută de art. 289 teza II din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000, respectiv complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 289 din Codul penal și art. 6 din Legea nr. 78/2000, descrise la punctul A din actul de sesizare.

În aceste condiții, Judecătorul de cameră preliminară, prin încheierea nr. 275 din 14 aprilie 2015, a dispus, în conformitate cu dispozițiile art. 346 alin. 4 din Codul de procedură penală, începerea judecății în cauză, ca urmare a sesizării Înaltei Curți prin rechizitoriul nr.P/2014 din 25 februarie 2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, a cărei neregularitate a fost remediată prin „Precizarea” formulată de aceeași unitate de parchet la 8 aprilie 2015, soluția rămânând definitivă la data de 20 mai 2015, prin încheierea nr. 138/C/2015 pronunțată de instanța supremă în dosarul nr./1/2015.

Ulterior intrării procesului în faza de judecată, Completul Fond 4, investit cu soluționarea cauzei înregistrate sub nr./1/2015, a dispus, prin încheierea din 18 iunie 2015, trimiterea acesteia la Completul Fond 7, în vederea discutării reunirii la dosarul nr./1/2014 al Înaltei Curți, apreciind, în esență, că, pentru o dezlegare corectă și legală a aspectelor de fapt și de drept, inclusiv în vederea verificării susținerilor inculpatei B., se impune o analiză unitară și de ansamblu a activității presupus infracționale, ce urmează a se reflecta și în încadrarea juridică dată acesteia.

La data de 19 iunie 2015, constatându-se incidența dispozițiilor art. 43 alin. 2 lit. c din Codul de procedură penală s-a dispus reunirea cauzei nr./1/2015 la dosarul nr./1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, aflat pe rolul Completului Fond 7, după care, prin aceeași încheiere, în baza art. 46 din Codul de procedură penală s-a dispus cauza cu privire la faptele descrise la punctele B și C din rechizitoriul nr.P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției, circumscrise de procuror infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit (2 fapte) și favorizarea făptuitorului (2 fapte), prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal și de art. 269 alin.1 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. 2 din Codul penal, fapte reținute în sarcina inculpatei B., respectiv complicității la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin.

1 din codul penal pentru care a fost trimis în judecată inculpatul V., sens în care s-a format dosarul nr./1/2015, ce a fost trimis spre soluționare Completului Fond 4, inițial investit.

În ședința publică din data de 3 septembrie 2015, ulterior citirii actului de sesizare, în limitele stabilite prin „Precizarea” din 8 aprilie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției și prin încheierea de disjungere din 19 iunie 2015, instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art. 374 alin. 2 din Codul de procedură penală și a adus la cunoștința inculpaților B. și V. prevederile art. 374 alin. 4 și art. 375 alin. 1 din Codul de procedură penală, aceștia învederând că nu se prevalează de aceste dispoziții procesuale și nu optează pentru judecarea cauzei conform procedurii simplificate.

Ca urmare, la termenele din 15 octombrie 2015 și 12 noiembrie 2015, inculpații V. (filele 112-114 vol. I) și B. (filele 115-118 și 168-172 vol. I) au dat declarații în cauză cu privire la faptele ce formează obiectul acuzației penale, iar, ulterior, la datele de 10 decembrie 2015, 14 ianuarie 2016, 25 februarie 2016, 19 mai 2016 și 16 iunie 2016, Înalta Curte, Secția penală a procedat la audierea martorilor indicați în rechizitoriu, respectiv C. (filele 219-221 și 227-228 vol. I), R. (filele 223-226 vol. I), S. (filele 301-305 vol. I), B. (filele 306-307 vol. I), P. (filele 70-71 vol. II), A. (filele 204-207 vol. II) și T. (filele 241-247 vol. II), conform dispozițiilor încheierii de ședință din 12 noiembrie 2015.

La termenul de judecată din 21 aprilie 2016, au fost audiați martorii T. (filele 191-192 vol. II), propus de inculpata B. și încuviințat de complet prin aceeași încheiere anterior menționată, și U. (filele 184-190 vol. II), citat, din oficiu, de Înalta Curte, iar în ședința nepublică din 8 septembrie 2016, au fost ascultate martorele B. (filele 3-5 vol. III) și D. (filele 6-7 vol. III), a căror audiere s-a dispus la termenul din 16 iunie 2016, la propunerea instanței și la solicitarea parchetului.

Totodată, în cursul cercetării judecătorești, a fost administrată proba cu înscrisuri solicitată de inculpatul V. (actul adițional nr. 1 din 20 decembrie 2012 la contractul de gaj pe acțiuni din 5 noiembrie 2004, registrul de intrare – ieșire al S.C. T. S.A., modelul acțiunilor la purtător, istoricul corespondenței electronice purtate de S.C. T. S.A. cu casa de avocatură T. în perioada 12 iulie 2012 – 2 octombrie 2013 și e-mailul transmis la data de 3 octombrie 2013 de societate către avocatul N. - filele 308-320 vol. I și 48-51 vol. III) și de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție (încheierile de ședință pronunțate de Tribunalul București - Secția I penală în dosarul nr./3/2006, în perioada 26 septembrie 2013 – 5 noiembrie 2014 și decizia penală nr. 862/A din 8 iunie 2015 a Curții de Apel București - Secția a II-a penală - filele 52-181 vol. III), încuviințată prin încheierile din 14 ianuarie 2016 și 6 octombrie 2016.

Deși, în ședința din *12 noiembrie 2015*, Înalta Curte, Secția penală a admis cererea formulată de inculpata B. de audiere, în calitate de martor, a numitei V., la termenul din 19 mai 2015, aceasta s-a prevalat de dreptul conferit de dispozițiile art. 117 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală refuzând să dea declarații în cauză (fila 203 vol. II).

Prin încheierea din aceeași dată, pentru motivele expuse, pe larg, în considerentele acesteia, instanța a respins solicitarea inculpatei B. privind administrarea probei testimoniale cu numiții V., T. și B., precum și a celei cu înscrisuri, constând într-un extras din Registrul acționarilor S.C. T. S.A. din data de 20 august 2013, o copie a procesului verbal al Adunării Generale a Acționarilor S.C. T. S.A. din 4 octombrie 2013 și emiterea unor adrese către O.N.R.C. și Curtea de Apel București.

Deopotrivă, la termenul de judecată din *8 septembrie 2016*, constatând incidența dispozițiilor art. 100 alin. 1 lit. a și b din Codul de procedură penală, Înalta Curte, Secția penală a respins cererile de suplimentare a probei testimoniale cu martorii T. și T., formulată de Ministerul Public și cu numiții S., E., V., V., E., V., B., U., P., I. și B., formulată de inculpata B., precum și proba cu înscrisuri constând în emiterea unor adrese către Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism., solicitată de aceeași inculpată.

De asemenea, pentru argumentele redată detaliat în cuprinsul încheierii de ședință din *6 octombrie 2016*, instanța a respins cererile privitoare la administrarea probei cu înscrisuri formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție (constând în procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice din data de 30 septembrie 2013, orele 11:38:03 și 18:16:50, extrasul din baza de date a O.N.R.C. cu privire la acționariatul S.C. T. S.A., declarațiile date în dosarul nr.P/2016 al Direcția Națională Anticorupție de numiții T. și T., procesul verbal întocmit la data de 29 iunie 2016 în dosarul nr.P/2016 al Direcția Națională Anticorupție, de redare a dialogului ambiental din 4 februarie 2014 purtat între B., M. și U., ordonanța nr.P/2016 din 23 iunie 2016 a Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a corupției, de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspectul M., procesul verbal din 23 decembrie 2008 ridicat din biroul inculpatei B. din cadrul Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, declarația martorului V. dată în dosarul nr.P/2015 al Direcția Națională Anticorupție, raportul nr. 1082/IJ/268/2015 din 19 mai 2015 al Inspecției Judiciare din cadrul CSM și decizia penală nr. 124 din 20 mai 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, în dosarul nr./1/2012) și de inculpata B. (constând în anunțul public online al Serviciului Român de Informații privind numirea a doi directori adjuncți, declarațiile de avere ale numiților B. și B., articolul online de pe site-ul

mediafax.ro privind concluziile formulate de procurorul de ședință într-o altă cauză penală, încheierea din 13 iunie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr./1/2016 și decizia nr. 134 din 21 ianuarie 2009 de numire a inculpatei în funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției).

• *Analizând materialul probator administrat în cauză atât în faza de urmărire penală, cât și în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte, Secția penală a reținut următoarele:*

1. Cu privire la acuzațiile descrise în secțiunea B a actului de sesizare

a) Prin rezoluția nr. 256 din 9 septembrie 2013 dată în dosarul nr./D/P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală (disjuns din dosarul nr./D/P/2011 al aceleiași unități de parchet), s-a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul V. pentru săvârșirea infracțiunilor de complot și subminarea economiei naționale, prevăzute de art. 167 alin. 1 din Codul penal(1969) și art. 165 alin. 1 și 2 din Codul penal(1969), reținându-se, în esență, că, în perioada decembrie 2008 - septembrie 2010, în calitate de ministru al economiei, a aderat și sprijinit gruparea infracțională coordonată de I., prin emiterea a trei Memorandumuri și susținerea aprobării O.U.G. nr. 54/2009 și a folosit S. S.A., unitate națională de interes strategic, în interesul privat al S.C. I. S.A., acordând acesteia discounturi comerciale majorate la livrarea gazelor naturale, peste plafoanele practicate de prima entitate și în condițiile în care cea din urmă societate înregistra datorii foarte mari și vechi la plata gazului consumat, fapte ce au generat o stare de pericol pentru economia națională și au creat un prejudiciu în dauna S. S.A. în sumă de 277.000.000 lei (filele 92-122 vol. VII dosar urmărire penală).

Raportat la paguba ce ar fi fost produsă prin infracțiunea de subminarea economiei naționale și la necesitatea luării unor măsuri asigurătorii, având în vedere valoarea prejudiciului, ce nu a fost recuperat, și invocând dispozițiile art. 163 și următoarele, art. 217 din Codul de procedură penală (1968), art. 9 din Legea nr. 39/2003 și art. 9 din Legea nr. 508/2004, procurorul de caz a dispus, prin ordonanța nr./D/P/2011 din 24 septembrie 2013, luarea unor măsuri asigurătorii până la concurența sumei de 277.000.000 lei, constând în instituirea sechestrului asigurător asupra a patru imobile aparținând învinuitului și soției sale, poprirea sumelor de bani aflate sau care vor intra în conturile bancare ale acestuia și a dividendelor datorate în prezent și viitor de către societățile la care este asociat, precum și indisponibilizarea, prin luarea unui sechestr, asupra părților sociale/acțiunilor avute la respectivele societăți comerciale, printre care și cele 80 de acțiuni deținute de V. la S.C. T. S.A. (filele 66-69 vol. VI dosar urmărire penală, 35-38 vol. VII dosar urmărire penală). În plus, prin ordonanța cu același număr din 26 septembrie 2013, parchetul a extins sechestrul asigurător

cu privire la încă un imobil aflat în proprietatea soților V., în limita aceleiași sume reprezentând valoarea probabilă a pagubei.

Măsurile asigurătorii luate prin ordonanțele din 24 și 26 septembrie 2013 au fost aduse la îndeplinire la data de 30 septembrie 2013 de către organele de poliție din cadrul I.G.P.R. – D.C.C.O., desemnate în acest scop de procuror, sens în care a fost întocmit, la sediul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, un proces verbal ce a fost semnat de V. și de apărătorul său ales, Sinescu Mircea Constantin.

Cu această ocazie, i s-a atras atenția lui V. că, până la soluționarea definitivă a cauzei, nu are voie să aducă modificări, să distrugă, deterioreze, înstrăineze sau să schimbe destinația bunurilor imobile sechestrate, în caz contrar săvârșind infracțiunea de sustragere de sub sechestru. În acest context, V. a menționat că, începând din luna august 2012, acțiunile S.C. T. S.A. sunt acțiuni la purtător, fiind introduse în circuitul economic, și că nu mai deține calitatea de acționar la respectiva societate, aspecte ce au fost consemnate, ca atare, în cuprinsul actului procedural întocmit, al cărui conținut, precum și modul în care a fost aplicat sechestrul nu au fost contestate de învinuit și avocatul său.

La trei zile după ce măsura asigurătorie luată de procuror a fost adusă la cunoștința lui V., acesta, prin apărătorul său ales N., prevalându-se de dispozițiile art. 168 din Codul de procedură penală(1969), a formulat, la data de 3 octombrie 2013, plângere împotriva ordonanțelor nr.D/P/2011 din 24 și 26 septembrie 2013, ce a fost înregistrată la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pe 4 octombrie 2013.

În susținerea plângerii au fost invocate atât chestiuni de fond referitoare la inexistența vreunei fapte penale și a unui prejudiciu cert, actual și exigibil, cât și împrejurarea că cele 80 de acțiuni la S.C. T. S.A. sunt din august 2013 - „și nu din 2012, cum din eroare s-a consemnat în procesul verbal” din 30 septembrie 2013 - acțiuni la purtător, „așa încât V. nu mai deține calitatea de acționar” (filele 210-211 vol. VI dosar urmărire penală).

Prin rezoluția din 4 octombrie 2013 a procurorului șef direcție B., plângerea petentului a fost repartizată, spre rezolvare, procurorului șef serviciu T. care, prin ordonanța nr. 2153/II/2013 din 28 octombrie 2013, a respins-o, ca neîntemeiată, fără a fi analizate, însă, susținerile referitoare la natura celor 80 de acțiuni emise de S.C. T. S.A. și la faptul că învinuitul nu ar mai fi proprietarul acestora (filele 72-77 vol. VI dosar urmărire penală).

Împotriva ordonanței de luare a măsurilor asigurătorii din 24 septembrie 2013 emisă de Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în dosarul nr.D/P/2011 a formulat plângere, la data de 20 noiembrie 2013, și S.C. T. S.A., reprezentată de director general V., solicitând infirmarea parțială a ordonanței atacate și ridicarea măsurii asigurătorii instituite asupra acțiunilor la purtător ale S.C. T. S.A., apreciind că o astfel de măsură

prejudiciază grav imaginea companiei și îi afectează credibilitatea în raporturile comerciale și bancare.

Prin ordonanța nr. 2153/II/2/2013 din 25 noiembrie 2013, a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea formulată de S.C. T. S.A., reținându-se în motivare că petenta nu a prezentat înscrisuri doveditoare (Registrul acționarilor, hotărârea AGA/AGEA prin care s-a aprobat transferul acțiunilor, titlurile efective din care să rezulte că acestea s-ar afla în posesia altei persoane care ar fi dobândit calitatea de acționar sau că ar fi fost răscumpărate de societate) care să ateste că V. nu mai deține acțiunile la purtător emise de societate (filele 78-81 vol. VI dosar urmărire penală, 5-8, 39-42 vol. VII dosar urmărire penală).

Sustinerile referitoare la natura acțiunilor S.C. T. S.A. (acțiuni la purtător) și la faptul că V. nu mai este acționar al companiei au fost reiterate în cuprinsul unei noi plângeri introdusă de societate, prin același reprezentant legal, la 5 decembrie 2013, aceasta fiind dată spre rezolvare tot procurorului T., prin rezoluția din 11 decembrie 2013 a procurorului șef direcție B. (filele 191-192 vol. VI dosar urmărire penală). Conform mențiunilor înscrise pe sesizare și datate 16 decembrie 2013, lucrarea a fost arhivată, întrucât avea același conținut cu cea din 22 noiembrie 2013, care a fost soluționată prin ordonanța din 25 noiembrie 2013.

În aceeași zi, 16 decembrie 2013, Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a emis în dosarul nr.D/P/2011 o adresă către S.C. T. S.A. în care a solicitat, printre altele, indicarea persoanelor care, în perioada august 2012 la zi, au prezentat, cu ocazia Adunărilor Generale ale Acționarilor, în scopul de a-și exercita dreptul de vot, acțiunile la purtător rezultate în urma convertirii acțiunilor deținute de învinuitul V. (fila 139 vol. VI dosar urmărire penală, 26 vol. VII dosar urmărire penală).

Prin răspunsul transmis la data de 17 decembrie 2013, cu adresa nr. 98 înregistrată la parchet în 19 decembrie 2013, S.C. T. S.A. a comunicat că, în intervalul 1 august 2012 – 19 august 2013 au fost prezenți, cu ocazia Adunărilor Generale ale Acționarilor, asociații V. și V., iar, ulterior, din 20 august 2013 până în prezent, acționarii V. și V., întrunind 100% din capitalul social al companiei, sens în care a fost atașat, în susținerea celor menționate, procesul verbal de depunere a acțiunilor la purtător din 4 octombrie 2013 încheiat cu ocazia AGEA ce a avut loc în aceeași dată (filele 141-143 vol. VI dosar urmărire penală, 27-29, 249-251 vol. VII dosar urmărire penală).

În completare, prin adresa nr. 102 din 23 decembrie 2013, S.C. T. S.A. a depus pentru prima dată la dosarul nr.D/P/2011 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în dovedirea susținerii că V. nu mai este acționar la societate începând din 20 august 2013, extrase din Registrul Acțiunilor și Registrul Acționarilor aferente perioadei 20 – 28 august

2013 (filele 144-148 vol. VI dosar urmărire penală, 30-34, 230-234 vol. VII dosar urmărire penală).

Conform mențiunilor efectuate în aceste documente de V., președinte al Consiliului de Administrație și director general al societății (declarația martorei B. din 8 septembrie 2016), s-a constatat că, la data de 20 august 2013, V. a transmis toate cele 80 de acțiuni la purtător deținute la S.C. T. S.A., și anume 28 (nr. 0000081-0000108) către V., 26 (nr. 0000109-0000134) către V. și 26 (nr. 0000135-0000160) către V..

Ulterior, V. a transferat acțiunile la purtător primite de la inculpat către V., respectiv un număr de 18 astfel de acțiuni (nr. 0000091-0000108) în 23 august 2013, iar celelalte 10 (nr. 0000081-0000090) pe 28 august 2013. Totodată, în 20, 23 și 28 august 2013, V. a transmis celor doi copii ai săi cele 80 de acțiuni la purtător deținute la S.C. T. S.A. (seria TM nr. 0000001-0000080).

La data de 24 februarie 2014 S.C. T. S.A., prin apărător ales N., s-a adresat parchetului cu o nouă plângere împotriva ordonanței din 24 septembrie 2013 emisă în dosarul nr.D/P/2011 al Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin care s-a dispus indisponibilizarea acțiunilor deținute de V. la această companie, arătându-se că respectiva măsură este nelegală, prejudiciază grav imaginea firmei și îi afectează credibilitatea în raporturile cu clienții, partenerii de afaceri, instituțiile de credit și terții, motiv pentru care se impune analizarea cu celeritate a solicitării de ridicare a sechestrului asigurator instituit asupra celor 80 de acțiuni la purtător emise de societate. În finalul sesizării, s-a făcut referire la anexarea unor înscrisuri doveditoare, dintre care au fost indicate doar extrasul din Registrul Acțiunilor și Registrul Acționarilor, documente care, fiind depuse la dosar în 23 decembrie 2013, nu au fost avute în vedere de procuror la momentul emiterii ordonanței nr. 2153/II/2/2013 din 25 noiembrie 2013, prin care a fost respinsă plângerea anterioară.

Chiar în ziua înregistrării la Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a plângerii formulate de S.C. T. S.A., aceasta a fost repartizată de inculpata B. procurorului de caz T. cu care, ulterior, a purtat o discuție în legătură cu organul judiciar căruia i-ar aparține competența să o soluționeze, opinia celui din urmă, contrară celei exprimate de procurorul șef direcție, fiind în sensul că o asemenea contestație nu mai poate fi examinată de către parchet, potrivit noilor dispoziții procedurale (depoziția martorului T. din 21 aprilie 2016, declarațiile inculpatei B. din 30 ianuarie 2015 – filele 151-160 vol. I dosar urmărire penală – și 15 octombrie 2015). Același punct de vedere a fost expus de martorul T. și cu ocazia întocmirii referatului nr. 265/II/2/2014 din 24 februarie 2014, în cuprinsul căruia, făcând referire la prevederile art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală, a menționat că „plângerea petentului V. împreună cu dosarul cauzei” urmează „să fie înaintat

Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanță de judecată căreia îi revine competența de soluționare a contestației” (filele 18-20 vol. VII dosar urmărire penală).

Pe fondul părerilor divergente referitoare la modul de desfășurare a anchetei penale în dosarul nr. .../D/P/2010, pe care îl instrumenta, procurorul T. nu s-a consultat cu colegul său, S., cu privire la organul judiciar competent să examineze plângerea introdusă de S.C. T. S.A., aducându-i, însă, la cunoștință măsura administrativă dispusă de procurorul șef direcție, de a-i repartiza lucrarea, precum și împrejurarea că a întocmit, în cauză, referatul nr. 265/II/2/2014 (depoziția martorului T.).

Referatul împreună cu plângerea formulată de S.C. T. S.A., a fost reținut, în aceeași zi, spre soluționare de inculpata B., (fila 1 vol. VII dosar urmărire penală). Pe prima pagină a contestației, a fost înscrisă de aceasta o a doua viză, datată tot 24 februarie 2014, respectiv „*Dl. proc. T. rog prezentați dosarul pt. consultare*”, iar pe referatul nr. 265/II/2/2014, a fost aplicată de inculpată, în aceeași zi, rezoluția privind reținerea cererii pentru soluționare de către procurorul șef direcție, având în vedere dispozițiile art. 304 din Codul de procedură penală.

Prin ordonanța nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014, inculpata B. a admis plângerea formulată de S.C. T. S.A., prin avocat N., și a infirmat parțial ordonanța din 24 septembrie 2013 emisă în dosarul nr. .../D/P/2011 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, numai cu privire la dispoziția de la pct. 4 teza I referitoare la indisponibilizarea, prin luarea unui sechestrul asupra unui număr de 80 de acțiuni deținute de către V. la respectiva societate, ca nelegală. În consecință, a dispus ridicarea sechestrului asigurător instituit asupra respectivelor acțiuni, menținerea celorlalte dispoziții ale ordonanței atacate și comunicarea soluției către petenta S.C. T. S.A. (filele 12-17, 267-272 vol. VII dosar urmărire penală).

Astfel, procurorul șef direcție a apreciat că este competent să verifice legalitatea și temeinicia ordonanței de luare a sechestrului asigurător nr. .../D/P/2011 din 24 septembrie 2013, având în vedere calitatea S.C. T. S.A. de persoană interesată, care are posibilitatea de a contesta actele și măsurile prin care s-a adus atingere drepturilor sau intereselor sale legitime, precum și dispozițiile art. 304 alin. 2 din Codul de procedură penală, care permit procurorului ierarhic superior să infirme motivat, oricând, din oficiu sau ca urmare a formulării unei plângeri, orice măsură procesuală nelegală sau netemeinică a procurorilor din subordine.

În esență, în motivarea ordonanței nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014, s-a reținut că măsurile asigurătorii necesare în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune pot viza doar bunurile suspectului, inculpatului sau ale părții responsabile civilmente, or, în cauză, din actele și lucrările dosarului, nu rezultă

că, la momentul instituirii sechestrului, V. era deținătorul celor 80 de acțiuni la purtător ale S.C. T. S.A. sau că acestea ar fi fost descoperite de procuror asupra suspectului ori ridicate de la el, după cum nu reiese nici faptul că, ulterior datei de 20 august 2013, cel din urmă ar fi efectuat operațiuni juridice cu respectivele acțiuni la purtător emise de societatea petentă. Astfel, s-a reținut că, din înscrisurile depuse în susținerea plângerii, rezultă că începând cu data de 20 august 2013 și până în prezent, cu ocazia Adunărilor Generale ale Acționarilor S.C. T. S.A., nu a mai participat suspectul V., ci acționarii V. și V., ca titulari ai acțiunilor la purtător conform procesului verbal din 4 octombrie 2013; în ceea ce privește acțiunile S.C. T. S.A., acestea sunt acțiuni la purtător din august 2012; conform listei acționarilor S.C. T. S.A. din 28 august 2013, deținători apar V., V. și V.; V. apare ca cedent al unui număr de 80 de acțiuni la data de 20 august 2013.

Ca atare, având în vedere aceste aspecte, dar și prevederile art. 92 alin. 4 și art. 99 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și considerațiile doctrinare referitoare la drepturile recunoscute posesorului de bună credință al acțiunilor la purtător, procurorul șef direcție a concluzionat că, la data de 24 septembrie 2013, V. nu mai era proprietar al acțiunilor la purtător emise de S.C. T. S.A. și asupra cărora a fost instituită măsura sechestrului asigurător în dosarul nr.D/P/2011 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, astfel încât a apreciat că dispoziția de la pct. 4 teza I din ordonanța atacată este nelegală.

Prin ordonanța nr. 3101/C/2014 din 12 decembrie 2014, în temeiul aceluiași dispoziții legale, respectiv art. 304 alin. 2 din Codul de procedură penală, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus infirmarea, ca nelegală, a ordonanței nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014 a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și comunicarea unui exemplar al soluției către Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pentru a se proceda la înaintarea contestației formulate de S.C. T. S.A., prin apărător, la instanța competentă. În motivarea ordonanței, procurorul general a arătat că, față de modificările aduse Legii nr. 508/2004 prin O.U.G. nr. 3/2014, potrivit cărora infracțiunile ce formează obiectul urmăririi penale nu mai intră în competența Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, este necesar ca această structură să-și verifice competența materială, în raport și cu dispozițiile art. 13 alin. 3 din O.U.G. nr. 43/2002 (filele 274-277 vol. VII dosar urmărire penală).

În consecință, la data de 16 decembrie 2014, un exemplar al ordonanței procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost trimis Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată

și Terorism – Structura Centrală (fila 273 vol. VII dosar urmărire penală) care, în 18 decembrie 2014, a înaintat, spre competență soluționare, contestația formulată de S.C. T. S.A., prin avocat ales N., împotriva ordonanței nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013 a aceleiași unități de parchet, Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, instanța supremă dispunând, prin încheierea nr. 1102 din 23 decembrie 2014, pronunțată în dosarul nr.1/2014, respingerea acesteia, ca tardivă.

b) Înalta Curte, Secția penală a constatat că, prin actul de sesizare, s-a reținut că aceeași activitate desfășurată de inculpata B. realizează elementele de tipicitate atât ale infracțiunii de abuz în serviciu, în forma calificată, cât și ale infracțiunii de favorizare a făptuitorului, arătându-se, în esență, că aceasta, în calitate de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin ordonanța nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014, a admis plângerea formulată de V., suspect într-un dosar penal instrumentat de structura de parchet menționată, dispunând ridicarea sechestrului asigurător instituit prin ordonanța nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013 a procurorului de caz asupra unui număr de 80 de acțiuni deținute de acesta la S.C. T. S.A., măsură ce a avut ca efect crearea unei tulburări grave a activității procesual penale, prin punerea în imposibilitate a autorităților judiciare să recupereze, în viitor, prejudiciul infracțional, precum și înlăturarea indisponibilizării legale a acțiunilor, împrejurare ce i-a permis coinculpatului V. să-și pună la adăpost acțiunile sechestrate și să obțină foloase necuvenite prin înstrăinarea lor.

În realizarea activității infracționale, inculpatei **B.** i-a fost imputată încălcarea dispozițiilor art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 8, art. 18 și art. 25 din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, aprobat prin Ordinul nr. 1226/C din 15 aprilie 2009 al Ministerului justiției și libertăților cetățenești, prevederi ce au fost completate de către procurorul de ședință, cu ocazia dezbaterilor, cu cele din art. 304 și art. 363 din Codul de procedură penală, din art. 3, art. 4, art. 62, art. 63, art. 64 și art. 67 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din art. 4 și art. 5 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și din art. 21 și art. 26 din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, s-a mai reținut că aceasta a beneficiat de complicitatea tacită și concomitentă a inculpatului V., materializată în depunerea cererii de ridicare a sechestrului instituit asupra celor 80 de acțiuni ale S.C. T. S.A., precum și a unui set de documente „nerelevante din punct de vedere legal”, conform cărora inculpatul nu ar mai fi deținut respectivele acțiuni din luna august 2012.

Prioritar verificării corespondenței între împrejurările faptice reținute prin actul de sesizare și tiparul normelor de încriminare în care au fost încadrate Înalta Curte, Secția penală a reținut că, reglementând o formă specială a infracțiunii de abuz în serviciu, legiuitorul a încriminat în art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu trimitere la dispozițiile art. 297 alin. 1 din Codul penal, fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, obținând, totodată, și un folos necuvenit pentru sine ori pentru altul.

Pentru a exista infracțiunea de abuz în serviciu, în forma prevăzută de legea specială, este necesar ca îndeplinirea în mod defectuos a unui act de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu să aibă ca urmare atât obținerea unui avantaj necuvenit pentru sine sau un tert, cât și producerea unei pagube sau a unei atingeri a drepturilor ori intereselor altei persoane. Astfel, în lipsa oricăreia dintre urmările menționate, fapta autorului nu realizează elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, în forma calificată.

De asemenea, și în situația în care îndeplinirea defectuoasă a actului de serviciu nu este cauzată de atitudinea conștientă și voită a făptuitorului, constând în prevederea rezultatului faptei sale și urmărirea sau acceptarea acestuia, nu se conturează toate elementele de conținut ale infracțiunii de abuz în serviciu în varianta specială, întrucât activitatea nu a fost desfășurată cu reaua-credință specifică săvârșirii faptei cu forma de vinovăție a intenției, în oricare din modalitățile sale.

Pe de altă parte, sfera atribuțiilor de serviciu în virtutea cărora funcționarului public îi incumbă obligația de a îndeplini anumite acte trebuie să își găsească o reglementare expresă în lege, ordonanță sau ordonanță de urgență, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 517 din 8 iulie 2016.

În ceea ce privește infracțiunea de favorizarea făptuitorului, s-a constatat că aceasta este definită în art. 269 alin. 1 din Codul penal ca reprezentând ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală ori executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

Așadar, simplul ajutor dat unei persoane ce face obiectul cercetărilor într-o cauză penală, prin care nu se urmărește zădărnicierea anchetei penale, nu se circumscrie conținutului constitutiv al infracțiunii de favorizarea făptuitorului, nefiind îndeplinită cerința esențială prevăzută de lege pentru existența laturii obiective a acestei infracțiuni.

Înalta Curte a apreciat că, în cazul în care fapta de favorizare în scopul împiedicării sau îngreunării urmăririi penale ori a tragerii la răspundere penală se

săvârșește de un funcționar public în exercitarea atribuțiilor specifice funcției pe care o ocupă, prin îndeplinirea defectuoasă a unui act ce intră în sfera sa de activitate, cu consecința atât a obținerii unui folos necuvenit pentru cel favorizat, cât și a cauzării unei pagube sau vătămări a drepturilor ori intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, nu se pot reține în concurs ideal infracțiunile de abuz în serviciu în forma specială și de favorizare a făptuitorului, ci doar infracțiunea de abuz în serviciu în varianta prevăzută în legea specială, infracțiunea contra înfăptuirii justiției fiind absorbită în conținutul constitutiv al primei fapte, întrucât, prin aceeași acțiune, nu se produc consecințe diferite, având în vedere că urmarea imediată a activității de favorizare este identică cu beneficiul procurat pentru altul prin realizarea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu.

Dacă, însă, funcționarul public, în realizarea îndatoririlor de serviciu, prin aceeași acțiune sau inacțiune, produce o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice ori ale unei persoane juridice, cu sau fără obținerea unui beneficiu pentru sine ori pentru o altă persoană decât cea favorizată, precum și urmarea imediată specifică faptei de favorizare, sunt îndeplinite condițiile pluralității de infracțiuni sub forma concursului ideal între infracțiunea de favorizarea făptuitorului și cea de abuz în serviciu, fie în forma reglementată de art. 297 alin. 1 din Codul penal, fie în varianta prevăzută de legea specială.

În ipoteza în care acțiunea sau inacțiunea funcționarului public nu produce niciuna din consecințele la care se referă art. 297 alin. 1 din Codul penal, ci doar un folos necuvenit pentru cel favorizat, pot fi incidente doar dispozițiile art. 269 alin.1 din Codul penal privind infracțiunea de favorizarea făptuitorului.

Într-o asemenea situație, întrucât fapta realizează elementele de tipicitate ale acestei infracțiuni care, deși nu necesită ca autorul să aibă o anumită calitate, în cazul concret, este săvârșită de un funcționar public tot în cadrul relațiilor de serviciu, s-a apreciat că sunt aplicabile numai dispozițiile legale care incriminează fapta de favorizarea făptuitorului, fiind exclusă reținerea unei pluralități de infracțiuni în forma concursului ideal cu infracțiunea de abuz în serviciu.

Chiar dacă elementul material al laturii obiective este același, așa cum o cer dispozițiile art. 38 alin. 2 din Codul penal, care reglementează concursul formal, nu se realizează atât conținutul constitutiv al infracțiunii de favorizare a făptuitorului, cât și cel al infracțiunii de abuz în serviciu, întrucât nu se produc urmările specifice fiecărei fapte, ci, din contră, aceeași urmare imediată caracteristică, însă, numai activității de favorizare, s-a constatat că poate fi reținută doar infracțiunea reglementată de art. 269 alin.1 din Codul penal.

În acest context, Înalta Curte, Secția penală a reținut că precizările și completările făcute de procuror, cu ocazia dezbaterilor, în legătură cu dispozițiile

din legislația primară, despre care s-a susținut că au fost încălcate de inculpata B., în exercitarea atribuțiilor de serviciu, la momentul soluționării plângerii formulate de S.C. T. S.A., nu pot fi supuse controlului jurisdicțional întrucât exced acuzațiilor aduse prin rechizitoriu, a cărui regularitate a fost verificată cu caracter de autoritate de lucru judecat în procedura de cameră preliminară.

De altfel, a reținut instanța de fond, cercetarea judecătorească, potrivit art. 371 din Codul de procedură penală, s-a limitat numai la faptele descrise în actul de sesizare, prin raportare la împrejurările de timp și de loc, dar și la elementele care au circumstanțiat activitatea imputată, obligație instituită în sarcina instanței în scopul asigurării dreptului la apărare al persoanelor trimise în judecată care, încă de la momentul începerii judecății dispuse de judecătorul de cameră preliminară, trebuie să cunoască într-o manieră clară și completă toate acuzațiile și circumstanțele ce le caracterizează pentru a beneficia de un proces echitabil și a putea să aducă toate argumentele ce le dovedesc nevinovăția.

Așadar, indicarea unor dispoziții legale noi după încheierea cercetării judecătorești, a căror încălcare de către inculpata B., în exercitarea atribuțiilor specifice funcției de procuror șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, a fost reclamată de către acuzare, contravine normelor procesual penale întrucât permite reconfigurarea împrejurărilor faptice imputate după epuizarea momentului instituit de lege, ceea ce echivalează cu o nesocotire a principiului separării funcțiilor judiciare și, în egală măsură, a dreptului la apărare, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin rechizitoriu sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, fiind exclusă extinderea ulterioară a acestora în etapa judecății.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor regulamentare menționate în actul de sesizare a instanței, Înalta Curte, Secția penală a constatat, în raport cu cele statuate de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, că, întrucât atribuțiile specifice funcției de procuror șef al structurii specializate de parchet sunt prevăzute doar în acte de reglementare secundară, nu poate caracteriza sub aspectul laturii obiective infrațiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei, în condițiile în care comportamentul interzis care conduce la îndeplinirea în mod defectuos a unui act de serviciu trebuie impus prin legislația primară.

În consecință, instanța de fond a constatat că presupusa îndeplinire necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu de către inculpata B. poate fi analizată doar prin prisma încălcării dispozițiilor din legislația primară, însă în limitele anterior precizate, adică a prevederilor art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală, reținute prin actul de sesizare a instanței.

Acuzația formulată față de inculpată cu privire la infrațiunea de abuz în serviciu în forma calificată, în esență, a fost rezumată la modul în care aceasta a

înțeles să interpreteze norma procesual penală, în condițiile în care procurorul de caz a reținut că singura cale de atac prin care o persoană cercetată sau o altă persoană interesată poate critica măsura asigurătorie luată de organul de urmărire penală este contestația adresată judecătorului de drepturi și libertăți, conform art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Într-o atare situație, s-a constatat că ceea ce i se impută, în realitate, inculpatei este raționamentul logico-juridic ce a stat la baza admiterii plângerii formulate de petenta S.C. T. S.A., raționament care nu poate constitui, prin el însuși, o dovadă a îndeplinirii abuzive a atribuțiilor de serviciu, în lipsa oricăror alte elemente care să demonstreze reaua-credință a magistratului în exercitarea funcției.

O interpretare contrară ar echivala cu o încălcare a independenței procurorului, principiu care guvernează activitatea acestuia, conform art. 64 alin. 1 teza I din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că soluțiile adoptate în timpul anchetei penale pot fi infirmate de procurorul ierarhic superior, însă numai motivat, așa cum prevăd dispozițiile alin. 3 al aceluiași text de lege.

Astfel, nelegalitatea soluțiilor date de procuror, ce decurge din modul de interpretare a dispozițiilor de drept substanțial sau procesual, nu atrage, în mod automat, incidența legii penale, eventualele erori survenite în instrumentarea unui dosar penal putând fi remediate numai în procedura controlului ierarhic sau, după caz, în cea jurisdicțională.

Pe de altă parte, împrejurarea că greșelile făcute de magistrat în exercitarea atribuțiilor specifice funcției pot fi remediate în condițiile legii nu-i creează o imunitate sub aspectul răspunderii penale, acesta putând fi subiect activ al infracțiunii de abuz în serviciu, însă numai în situația în care există suficiente elemente din care să rezulte că adoptarea actului sau a măsurii nelegale este consecința unei atitudini conștiente și voite care se circumscrie noțiunii de reaua-credință.

Altfel spus, aprecierea întrunirii elementelor de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu în cazul adoptării, din oficiu, a unei soluții ori rezolvării unei cereri de către procuror trebuie să fie rezultatul examinării tuturor împrejurărilor în care a fost concepută și desfășurată activitatea imputată, apte să evidențieze satisfacerea unor interese personale în schimbul îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu.

Înalta Curte, Secția penală a apreciat că, deși o atare plângere este de competența exclusivă a judecătorului de drepturi și libertăți, conform art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală, care reprezintă norma specială ce derogă de la cea generală cuprinsă în art. 339 din Codul de procedură penală, simpla reținere a sesizării de către inculpată, care ocupa funcția de procuror șef direcție, cu consecința admiterii ei, fără a fi coroborată cu un minim de probe concludente

și convingătoare care să dovedească că adoptarea soluției nu este întâmplătoare, ci a fost cauzată cu bună-știință, nefiind doar o chestiune de interpretare a legii, nu este suficientă pentru a considera că atitudinea acesteia conturează elementele de conținut ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu atât mai mult cu cât procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a infirmat, în condițiile art. 304 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin ordonanța nr. 3101/C/2014 din 12 decembrie 2014, măsura ridicării sechestrului.

De altfel, a reținut instanța de fond, împrejurarea că interpretarea dată de acuzată dispozițiilor legale atât sub aspectul competenței cât și al temeiniciei plângerii, fundamentată inclusiv pe actele existente la dosar, corespunde în parte și cu argumentele prezentate de petiționară în cuprinsul sesizării nu este aptă să conducă automat la concluzia că inculpata a îndeplinit în mod defectuos un act de serviciu, date fiind considerațiile punctate anterior, măsura procesuală fiind rezultatul propriei analize a prevederilor legale care, în opinia sa, erau incidente în cauză, precum și a înscrisurilor depuse de S.C. T. S.A. ulterior soluționării primelor două plângeri înregistrate la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism la datele de 22 noiembrie 2013 și 5 decembrie 2013.

Astfel, inculpata B. și-a motivat dispoziția de ridicare a sechestrului fără să se limiteze la a face trimitere la susținerile petentei, fapt ce dovedește, în opinia instanței de fond, că soluția adoptată reprezintă raționamentul său logico-juridic bazat inclusiv pe actele noi (extrase din Registrul Acțiunilor și Registrul Acționarilor aferente perioadei 20-28 august 2013), ce nu au fost avute în vedere la respingerea/arhivarea plângerilor anterioare. Ca atare, Înalta Curte, Secția penală nu a putut reține că interpretarea dată nu are nicio contingentă cu cauza, pentru a o putea caracteriza ca fiind în evidentă contradicție cu normele juridice aplicabile în speță și înscrisurile existente la dosar.

Sub acest aspect, instanța de fond a apreciat că prezintă relevanță și faptul că, abia după numirea inculpatei în funcția de procuror șef la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, așa cum rezultă din înscrisuri (filele 207– 211 vol. VII dosar urmărire penală), dar și din declarațiile sale și cele ale martorului U., au fost efectuate demersuri pentru obținerea avizului de începere a urmăririi penale împotriva lui V., cercetat în dosarul nr.D/P/2011 al aceleiași structuri de parchet, în condițiile în care, față de celelalte persoane din cauză, o asemenea măsură procesuală fusese dispusă încă din cursul anului 2011, împrejurare care, în lipsa oricăror alte probe, nu susține cele reținute de acuzare cu privire la conivența infracțională dintre cei doi și care contribuie, alături de celelalte argumente prezentate la aprecierea că soluția dată de inculpata B. este rezultatul propriei convingeri și interpretări a normelor legale și actelor din dosar, fără ca aceasta să fi urmărit crearea unui beneficiu pentru coinculpat.

De asemenea, deși, așa cum a susținut acuzarea, plângerea a fost soluționată în ziua imediat următoare înregistrării la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, de către inculpată, care, cu toate că a apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 304 alin. 2 din Codul de procedură penală, nu a repartizat-o procurorului șef serviciu spre rezolvare, Înalta Curte a constatat că respectivele împrejurări nu conturează un comportament defectuos al acesteia în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu.

Astfel, din înscrisurile atașate la dosar (vol. VIII și IX dosar urmărire penală), rezultă, contrar celor reținute de parchet, că inculpata nu avea o practică cu privire la intervalul de timp în care rezolva plângerile împotriva actelor sau măsurilor procurorului, adoptarea soluțiilor făcând-o aleatoriu, începând cu ziua următoare înregistrării sesizărilor și până la o lună de la această dată (filele 108-109, 135-136, 176-178, 206-208 vol. VIII dosar urmărire penală, filele 5-7 vol. IX dosar urmărire penală; filele 8-10, 49-50 vol. VIII dosar urmărire penală, filele 22-24, 117-118, 177-191 vol. IX dosar urmărire penală).

Eludarea prevederilor legale care impuneau trimiterea plângerii la procurorul șef serviciu, pentru a dispune asupra acesteia, a fost invocată în rechizitoriu prin raportare la art. 18 din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit căruia procurorul șef serviciu are ca atribuție examinarea temeiniciei și legalității măsurilor procesuale luate și a soluțiilor dispuse de procurorii din cadrul serviciului pe care îl coordonează la nivelul structurii centrale, precum și prin prisma art. 8 din același regulament, care prevede obligația corelativă a procurorului șef direcție de a repartiza plângerile procurorilor din subordine competenți potrivit legii, dispoziții care nu fac parte, însă, din categoria actelor de reglementare primară, a căror încălcare este obligatorie pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu, așa cum a statuat instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, motiv pentru care acestea nu pot fi avute în vedere la configurarea conduitei necorespunzătoare cerută de norma de incriminare.

Sub același aspect, Înalta Curte, Secția penală a reținut că invocarea, direct de către procurorul de ședință, a nesocotirii dispozițiilor art. 304 din Codul de procedură penală, în etapa dezbaterilor pe fond, deci după încheierea cercetării judecătorești, echivalează cu modificarea faptelor reținute prin rechizitoriu și, implicit, a limitelor judecății, procedeu ce nu este permis de normele procesual penale.

În ceea ce privește urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu, în forma specială reglementată în art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 din Codul penal, Înalta Curte, Secția penală a constatat că, prin admiterea plângerii formulată de S.C. T. S.A., inculpata B. nu a creat un folos necuvenit pentru coinalpatul V., în condițiile în care, la data de 30 septembrie 2013, când

i-a fost adusă la cunoștință măsura instituită și acesta a comunicat că cele 80 de acțiuni sunt la purtător și nu mai este proprietarul lor, fiind introduse în circuitul economic, organul de urmărire penală nu a depus diligențe, la acel moment, pentru identificarea noului deținător, în vederea punerii efective în executare a sechestrului, iar, ulterior, cu ocazia efectuării anchetei în prezenta cauză, procurorul de caz nu a strâns probe care, în conformitate cu art. 99 alin. 1 din Codul de procedură penală, să facă dovada faptului că, la data luării măsurii asigurătorii, inculpatul V. era posesorul respectivelor titluri de valoare.

Înalta Curte, Secția penală a reținut că simpla afirmație din rechizitoriu că tradițiunea acțiunilor la purtător ale inculpatului V. către cei doi copii ai săi s-ar fi realizat la data de 4 octombrie 2013, când a avut loc Adunarea Generală Extraordinară a Acționarilor S.C. T. S.A., întrucât, cu acea ocazie, noii deținători au prezentat pentru prima dată titlurile de valoare, nu este suficientă pentru a demonstra că transmiterea proprietății a operat la o dată ulterioară instituirii măsurii asigurătorii, în lipsa oricăror mijloace de probă care să dovedească acest fapt, date fiind dispozițiile legale aplicabile în materie, respectiv art. 99 din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Acest text de lege stabilește că dreptul de proprietate asupra acțiunilor la purtător se transferă prin simpla tradițiune a acestora, iar, în cauză, nu s-a probat de către procurorul semnat al rechizitoriului remiterea efectivă a titlurilor de valoare către noii proprietari după data de 24 septembrie 2013, când s-au luat măsurile asigurătorii în dosarul înregistrat la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, situație în care declarațiile inculpatului V. sub acest aspect nu pot fi considerate contrare adevărului.

De asemenea, invocarea, prin rechizitoriu, a actului adițional nr. 2 din 17 mai 2013 la contractul de gaj pe acțiuni încheiat între S.C. O. S.R.L. și S.C. T. S.A., ca un argument al folosului necuvenit obținut de inculpatul V. ca urmare a admiterii de către coinculpata B. a plângerii formulată de emitentul acțiunilor la purtător, nu poate fi primit în fundamentarea acuzației, având în vedere că acest document este anterior luării măsurii asigurătorii, motiv pentru care faptul că, la acel moment, inculpatul era încă proprietarul titlurilor de valoare la purtător nu exclude tradițiunea acestora către copii săi înainte de dispunerea sechestrului.

În consecință, pentru considerentele dezvoltate anterior, Înalta Curte, Secția penală a reținut că **fapta** pentru care a fost trimisă în judecată inculpata B. constând în soluționarea plângerii formulate de S.C. T. S.A., prin admiterea acesteia și ridicarea sechestrului asigurător instituit asupra celor 80 de acțiuni emise de petentă, **nu realizează, sub aspectul laturii obiective, elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată**, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal, motiv pentru care, **în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, a dispus achitarea acesteia.**

c) Cu privire la inculpatul V., prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut, în esență, că, fiind cercetat în dosarul nr.D/P/2010 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală (la care a fost reunită cauza nr.D/P/2011), acesta a sprijinit, în mod tacit și concomitent, activitatea infracțională a inculpatei B., prin depunerea cererii de ridicare a sechestrului instituit asupra celor 80 de acțiuni ale S.C. T. S.A., precum și a unui set de documente „nerelevante din punct de vedere legal”, din care rezultă că nu mai deținea respectivele acțiuni din luna august 2012.

Contrar celor reținute prin rechizitoriu, Înalta Curte, Secția penală a constatat că plângerea înregistrată, la data de 24 februarie 2014, la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și soluționată de inculpata B., prin ordonanța nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014, a fost formulată de S.C. T. S.A., prin avocat ales, în timp ce inculpatul V. a introdus, prin același apărător, o singură plângere, la data de 4 octombrie 2013, prin care a contestat măsurile asigurătorii luate prin ordonanța nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013 emisă de procurorul de caz, ce a fost respinsă de procurorul șef serviciu, ca neîntemeiată, prin ordonanța nr. 2153/II/2/2013 din 28 octombrie 2013.

Așadar, a constatat instanța de fond, la soluționarea plângerii înregistrată, la data de 24 februarie 2014, inculpata B. nu a avut în vedere vreun înscris care să fi fost depus de inculpatul V., documentele la care aceasta a făcut referire în cuprinsul ordonanței de ridicare a sechestrului asigurător fiind transmise în urma corespondenței oficiale purtate cu organul de urmărire penală de către S.C. T. S.A. Mai mult, inculpatul nu a atașat acte pentru a dovedi tradițiunea acțiunilor sale nici măcar în susținerea propriei plângeri.

Prin urmare, afirmația parchetului referitoare la introducerea de către inculpatul V. a unei contestații împotriva măsurii asigurătorii la judecătorul de drepturi și libertăți, a fost apreciată de instanța de fond ca fiind lipsită de suport probator în condițiile în care, din actele dosarului, a rezultat că singura plângere înaintată spre soluționare instanței de judecată, conform dispozițiilor din cuprinsul ordonanței nr. 3101/C/2014 din 12 decembrie 2014, emisă de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost cea formulată de S.C. T. S.A., prin avocat ales, la data de 24 februarie 2014, aceasta formând obiectul dosarului nr./1/2014 al Secției penale a instanței supreme, soluționat prin încheierea nr. 1102 din 23 decembrie 2014, în sensul respingerii, ca tardivă, a căii de atac promovată de societate.

Având în vedere în ce a constatat acuzația penală formulată împotriva inculpatului V., Înalta Curte, Secția penală a reținut că, în raport cu probele administrate în cauză, nu există activitatea infracțională ce i-a fost imputată acestuia, dat fiind faptul că nu este titularul plângerii admise de coinculpată, și, ca atare, nu s-a realizat conivența dintre cei doi.

În acest context, Înalta Curte, Secția penală a reținut că și în cazul în care inculpatul ar fi introdus plângerea în discuție, această acțiune, prin ea însăși, necoroborată cu alte mijloace de probă, nu ar putea fi calificată ca un sprijin acordat inculpatei B. în exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la situația paradoxală ca valorificarea unui drept constituțional, cel la petiționare, transpus și în normele procesual penale sub forma căilor de atac, să atragă angajarea răspunderii penale în ipoteza în care ar avea ca rezultat soluționarea favorabilă a cererii petentului.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte, Secția penală a constatat că mijloacele de probă pe care parchetul și-a întemeiat acuzația imputată inculpatului V. nu furnizează indicii că acesta ar fi realizat acte de complicitate concomitentă pentru ridicarea sechestrului asigurător de către procurorul șef direcție, cu atât mai mult cu cât, ceea ce caracterizează această formă a participației penale este contribuția dată în același timp cu acțiunea autorului și materializată în acte de ajutor la executarea activității infracționale, împrejurare ce nu a putut fi reținută în cauză, din moment ce adoptarea soluției s-a făcut în ziua următoare introducerii plângerii.

În acest sens, instanța de fond a avut în vedere depoziția martorului A. care nu a oferit, nici în faza de urmărire penală, dar nici în cursul cercetării judecătorești, informații de natură să confirme faptul că inculpatul V. era încă, la momentul luării măsurii asigurătorii, proprietar al celor 80 de acțiuni la purtător emise de S.C. T. S.A., întrucât, deși a discutat cu acesta despre donarea titlurilor de valoare, a plasat conversația purtată la finalul verii anului 2013 sau, după caz, anterior contactării sale de către procurorul T., care i-a solicitat deblocarea cărților funciare pentru proprietăți ale familiei V..

Totodată, convorbirea telefonică avută de cei doi după plecarea inculpatului V. de la parchet, unde i s-a comunicat instituirea măsurilor asigurătorii, inclusiv a sechestrului asupra acțiunilor la purtător menționate, a fost apreciată ca fiind lipsită de relevanță având în vedere că referirile acestuia din urmă la chestiunea privind titlurile de valoare, despre care a afirmat că a fost lămurită la organul de urmărire penală, a fost făcută în contextul demersurilor pentru finalizarea unei tranzacții imobiliare, așa cum au explicat conținutul discuției telefonice atât martorul, cât și inculpatul, clarificare ce nu este contrazisă de niciun alt mijloc de probă administrat în cauză.

De altfel, nici convorbirile telefonice purtate de inculpatul V., în zilele de 2 și 3 octombrie 2013, cu martora B. și numita „I.”, nu confirmă acuzația, în condițiile în care, din lecturarea transcrierii lor (filele 314-315 vol. VII dosar urmărire penală), a rezultat că inculpatul a urmărit ca opinia legală întocmită de o casă de avocatură în legătură cu acțiunile la purtător să ajungă în posesia avocatului său ales, demers ce poate fi interpretat, în lipsa oricăror alte elemente probatorii care să ateste contrariul, că a fost realizat în vederea susținerii

singurei plângeri pe care a formulat-o împotriva măsurilor asigurătorii instituite inclusiv asupra acțiunilor în discuție, în raport cu data redactării acestei plângeri de către apărător, respectiv 3 octombrie 2013, și care a fost înregistrată la parchet a doua zi, adică la 4 octombrie 2013.

În aceste condiții, instanța de fond a constatat că mijloacele de probă pe care procurorul și-a întemeiat acuzația puteau, cel mult, să contureze suspiciuni incipiente sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestru și nicidecum participația sub forma complicității la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu imputată inculpatei B. și concretizată în exercitarea unui drept conferit de lege, pe care nici nu l-a folosit în contextul reținut de parchet.

Chiar în situația în care probatoriul administrat în cursul cercetării judecătorești ar fi condus la ideea că inculpatul a sustras de sub sechestru o parte din bunurile indisponibilizate, instanța de fond a reținut că nu îi era permis de norma procesual penală să pronunțe o soluție de condamnare în acest sens, întrucât, în realitate, nu s-ar fi pus problema unei schimbări de încadrare juridică determinată de greșita calificare a faptei de către semnatarul rechizitoriului, ci a modificării însăși a acuzației, ce nu poate, însă, interveni în această fază procesuală, întrucât, așa cum s-a menționat și anterior, judecata se mărginește numai la faptele și la persoanele indicate în actul de sesizare a instanței.

O interpretare contrară ar fi presupus o reconfigurare a situației de fapt, având în vedere că ceea ce i s-a imputat inculpatului este sprijinul acordat procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism prin depunerea, împreună cu cererea sa de ridicare a sechestrului, a unor documente lipsite de importanță din punct de vedere juridic, și nu prezumtive acțiuni de luare în stăpânire a unor bunuri legal sechestrate.

Având în vedere argumentele mai sus expuse, Înalta Curte, Secția penală a constatat că **fapta pentru care a fost trimis în judecată inculpatul V. nu există în materialitatea ei**, motiv pentru care a dispus **achitarea acestuia, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată**, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal.

d) Cu referire la **infracțiunea de favorizarea făptuitorului**, reținută în sarcina inculpatei B., instanța de fond a constatat că aceasta s-a materializat, conform rechizitoriului, în ajutorul pe care inculpata B., în calitate de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, l-a dat inculpatului V., prin înlăturarea indisponibilizării legale instituită asupra unui număr de 80 de acțiuni la purtător emise de S.C. T. S.A., măsură ce a avut ca efect crearea unei tulburări grave a activității procesual penale, prin punerea în imposibilitate a autorităților judiciare să recupereze, în viitor, prejudiciul cauzat de acesta prin faptele comise ca ministru al economiei

și pentru care era cercetat în dosarul nr.D/P/2010 al aceleiași unități de parchet.

În examinarea acuzației formulate, instanța de fond a reținut că pentru ca acțiunea de ajutorare să constituie elementul material al infracțiunii prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal, este necesar, printre altele, ca aceasta să fie comisă în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, cerință esențială a laturii obiective fără de care activitatea autorului nu ar putea fi caracterizată ca fiind o favorizare a făptuitorului.

Astfel, pentru a fi împiedicată sau îngreunată cercetarea penală, ajutorul trebuie acordat făptuitorului în intervalul cuprins între momentul săvârșirii faptei penale de către acesta din urmă și cel al trimiterii sale în judecată și să vizeze întârzierea sau eludarea anchetei ori sustragerea persoanei la a cărei favorizare se tinde de la cercetarea efectuată de organul de urmărire penală.

Or, în cauză, acțiunea de ridicare de către inculpată a sechestrului asigurător instituit asupra titlurilor la purtător nu a fost de natură să zădărnicească ori să îngreuneze urmărirea penală, întrucât imposibilitatea recuperării, în viitor, a prejudiciului cauzat de activitatea infracțională la comiterea căreia ar fi participat și inculpatul V., prin ea însăși, nu este aptă să afecteze derularea anchetei penale în luarea măsurilor procesuale și îndeplinirea actelor de procedură specifice acestei etape a procesului penal, care are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea celor care le-au săvârșit și la stabilirea răspunderii penale a acestora pentru a se constata dacă se impune trimiterea lor în judecată, conform art. 285 din Codul de procedură penală.

Pe de altă parte, având în vedere circumstanțele de săvârșire a faptelor reținute prin rechizitoriu, potrivit cărora tradițiunea acțiunilor la purtător către cei doi copii ai inculpatului V. ar fi operat la 4 octombrie 2013, a rezultat că, prin admiterea plângerii, cu consecința ridicării sechestrului asigurător, nu s-a realizat ajutorul cerut de norma de incriminare, întrucât acesta nu le mai avea în proprietate la data de 25 februarie 2014, când procurorul șef direcție a emis ordonanța nr. 265/II/2/2014, și, ca atare, la acel moment, titlurile de valoare nu ar mai fi putut servi la recuperarea prejudiciului în eventualitatea în care s-ar fi stabilit, în mod definitiv, că paguba a fost cauzată de activitatea infracțională comisă de inculpat, ca ministru al economiei.

În același context, instanța de fond a subliniat că plângerea admisă de inculpata B. a fost formulată de S.C. T. S.A., prin avocat ales, astfel încât soluția dată a fost favorabilă societății emitente a acțiunilor la purtător care, prin ridicarea sechestrului, le putea folosi ca garanție în activitatea comercială pe care o desfășura.

Așadar, în raport cu considerentele anterior enunțate, Înalta Curte, Secția penală a apreciat că **fapta** inculpatei B. **nu întrunește elementele de conținut ale**

infracțiunii de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal, în ceea ce privește latura obiectivă, și, în consecință, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală a dispus achitarea acesteia.

2. Cu privire la acuzațiile descrise în secțiunea C a actului de sesizare

a) Prin rechizitoriul nr.P/2005 din 24 august 2006 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală, s-a dispus trimiterea în judecată, alături de alte persoane, a inculpatului T. pentru săvârșirea, în concurs real, a infracțiunilor de inițiere și constituire a unui grup de crimă organizată, prevăzută de art. 7 lit. a din Legea nr. 39/2003, înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 Din Codul penal(1969), instigare la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată, prevăzută de art. 25 din Codul penal (1969) raportat la art. 246 și art. 248¹ din Codul penal(1969), cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal(1969), și spălare de bani, prevăzută de art. 23 lit. a și b din Legea nr. 656/2002 (două fapte), dosarul fiind instrumentat în faza anchetei penale de procurorul B., care a întocmit și actul de sesizare a instanței.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția I penală sub nr./3/2006, iar ulterior, ca urmare a casării de către Curtea de Apel București (prin decizia penală nr. 741 din 05 iunie 2008) a sentinței penale nr. 1563 din 15 decembrie 2007, prin care instanța de fond a restituit dosarul la parchet în vederea refacerii rechizitoriului, a primit numărul/3/2006, fiind reînregistrată la tribunal, instanță inițial investită cu rechizitoriul.

Începând cu a doua jumătate a anului 2008 și până în septembrie 2013, perioadă în care a fost administrată cea mai parte a probatoriului, cercetarea judecătorească fiind aproape finalizată, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a fost reprezentat la termenele de judecată de procurorul R., iar, ulterior, din dispoziția procurorului șef al structurii de parchet, B., acesta a fost înlocuit cu martora C., care a asigurat participarea la ședințele de judecată până în data de 5 noiembrie 2014, când au avut loc dezbaterile pe fond în dosarul nr./3/2006 (declarațiile martorilor R. din 26 ianuarie 2015 – filele 42-47 vol. IV dosar urmărire penală – și 10 decembrie 2015; T. din 3 februarie 2015 – filele 35-41 vol. IV dosar urmărire penală – și 16 iunie 2016; U. din 21 aprilie 2016).

Imediat după numirea sa în funcția de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală, la sfârșitul lunii mai sau începutul lui iunie 2013, inculpata a inițiat o discuție cu martorul R., interesându-se despre stadiul dosarului în care era cercetat T. și solicitându-i punctul de vedere în legătură cu soluția ce se preconiza a fi pronunțată de instanță.

Martorul i-a comunicat că, dacă respectiva cauză va fi judecată până la 1 februarie 2014, când urma să intre în vigoare Noul Cod penal, exista o probabilitate ridicată ca judecătorul fondului să pronunțe condamnarea la pedeapsa închisorii de cel puțin 15 ani, având în vedere că, în dosarul privindu-l pe numitul I. și din care fusese disjunsă cauza în discuție, inculpații primiseră pedepse de 12 ani închisoare (declarațiile martorului R.).

Totodată, inculpata B. i-a solicitat martorei S., șef al Serviciului judiciar din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, întocmirea unei situații cu privire la dosarele structurii aflate pe rolul instanțelor judecătorești și numele procurorilor care participă la ședințele de judecată în fiecare cauză penală (depoziții martori S. și U. date în instanță), după care, sub aparența realizării unei normări și echilibrări a activității acestora, precum și a stabilizării câte unui procuror pe fiecare complet de judecată, a dispus ca, în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București privindu-l pe T., să fie desemnat, în locul lui R., procurorul C., care reprezenta parchetul în alte două cauze aflate pe rolul aceluiași complet.

Măsura luată de șeful Serviciului judiciar din dispoziția procurorului șef direcție a fost adusă la cunoștința martorului R. în luna august 2013, când S. i-a transmis, în format electronic, tabelul privind redistribuirea dosarelor, constatând, cu acel prilej, că, dintre toate cauzele în care asigura participarea la ședințele de judecată, dosarul nr./3/2006 a fost singurul repartizat unui alt coleg, respectiv procurorului C..

În aceste condiții, nemulțumit fiind de modificarea intervenită, raportat la faptul că reprezentase Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în cauza T. – C. o perioadă îndelungată, în care cercetarea judecătorească fusese aproape finalizată, după întoarcerea sa din concediu, martorul R. a purtat o discuție cu S., aceasta spunându-i că distribuirea dosarului altui procuror s-a realizat din dispoziția B., afirmație ce a fost reiterată de procurorul șef al Serviciului judiciar și ulterior, cu ocazia unei ședințe de lucru a magistraților.

Deopotrivă, martorul a informat-o și pe C. - căreia nu îi fusese comunicată încă măsura dispusă - despre faptul că i-a fost repartizată cauza privindu-l pe T., însă i-a garantat că va vorbi în legătură cu acest aspect și cu procurorul șef direcție pentru a asigura, în continuare, participarea la termenele de judecată din acel dosar, apreciind că, prin schimbarea procurorului de ședință, în condițiile în care și componența completului de judecată fusese modificată recent, se va ajunge, prin formularea unor cereri nejustificate de către apărare, la temporizarea cursului procedurii judiciare după data de 1 februarie 2014, când urma să intre în vigoare noua codificare penală, cu toate că probele fuseseră deja administrate, urmând a mai fi audiați doar doi inculpați.

Martorul R. și-a manifestat vehement dezacordul față de decizia procurorului șef structură, sens în care a arătat că intenționează să participe, în continuare, la judecarea cauzei, motiv pentru care a fost chemat de inculpata B., care i-a atras atenția că nu îi permite să-i submineze autoritatea și să-i încalce dispozițiile date cu privire la respectivul dosar, interzicându-i orice contact cu acesta.

Totodată, în același context, inculpata s-a interesat la procurorul șef al Serviciului judiciar dacă procurorul C. a refuzat să asigure participarea în ședință, făcând trimitere și la capacitățile ei profesionale, ocazie cu care a aflat că aceasta din urmă i-a comunicat martorei S. că procurorul R. a fost cel care s-a oferit să intre, în continuare, în ședința de judecată.

Deși, anterior primului termen de judecată la care a reprezentat Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în dosarul nr./3/2006, martora C. nu a purtat nicio discuție cu procurorul șef direcție, ulterior, a fost solicitată de inculpata B. să o informeze periodic în legătură cu măsurile procesuale dispuse la fiecare termen de judecată, martora conformându-se acestei solicitări, aspect pe care l-a comunicat și șefei Serviciului judiciar, S..

În condițiile în care, la 1 februarie 2014, urma să intre în vigoare noul Cod penal, o altă preocupare importantă a inculpatei B. imediat după numirea sa în funcția de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală a fost aceea de a impune procurorilor din subordine, sub pretextul creării unei practici unitare la nivelul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ideea stabilirii legii penale mai favorabile pe instituții autonome, context în care, începând din vara anului 2013, au fost organizate mai multe ședințe de lucru în care s-a discutat în legătură cu acest aspect.

Aceste întruniri au fost conduse/moderate, de regulă, de consilierul procurorului șef direcție, martorul U., care a pus la dispoziția procurorilor din cadrul Serviciului judiciar și un material referitor la aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome, iar, uneori, la ședințe, a participat și inculpata, care îmbrățișa același punct de vedere, dezbaterile ce au avut loc cu aceste ocazii fiind unele tensionate.

Pe aceeași linie, în toamna anului 2013, s-a solicitat de conducerea structurii de Parchet întocmirea de către fiecare procuror care își desfășura activitatea la Serviciul judiciar a unei situații cu privire la data când se împlinește termenul de prescripție specială a răspunderii penale pentru fiecare infracțiune ce formează obiectul judecății în cauzele aflate pe rolul instanțelor și în care participă la ședințele de judecată, dându-se dispoziție ca modalitatea de calcul să fie realizată pe criteriul instituțiilor autonome.

În dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București, procurorul C. a constatat că, dintre toate infracțiunile pentru care fusese trimis în judecată numitul T., doar

pentru cea de spălare de bani nu se împlinise termenul de prescripție specială a răspunderii penale (declarațiile martorului R. date pe întreg parcursul procesului, depozițiile martorilor S., C. și U. din fața instanței).

În intervalul 26 septembrie 2013 – 5 noiembrie 2014, în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București – Secția I penală au fost stabilite 14 termene de judecată, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală fiind reprezentată de procurorul C..

Pe parcursul acestor ședințe de judecată, au fost ascultați 10 martori, reaudiați 3 inculpați (I., G. și S.), au fost formulate de apărare mai multe solicitări de probatorii, unele admise de instanță, precum și cereri repetate de amânare a judecării cauzei, procurorul de ședință fiind de acord cu încuviințarea celor din urmă (filele 52-98, 177-181 vol. III dosar instanță).

Fiind informată, în mod constant, în legătură cu stadiul procedurii și cunoscând faptul că judecata va intra în etapa dezbaterilor pe fond, în data de 27 octombrie 2014, inculpata B. a convocat-o în biroul său pe C. și, făcând trimitere expresă la numitul T., i-a solicitat să formuleze concluzii de condamnare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, aducând ca argumente vechimea faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată și împrejurarea că acuzatul nu a mai comis, între timp, alte infracțiuni, aspecte ce pot fi reținute ca circumstanțe atenuante în favoarea acestuia.

În plus, a menționat că, în cauză, au fost instituite măsuri asigurătorii, astfel încât este garantată recuperarea pagubei produse prin infracțiunile deduse judecării, iar, pentru mai multe fapte ce formează obiectul acuzației penale, s-a împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale.

În acest context, martora C. a precizat că astfel de concluzii nu pot fi formulate doar cu privire la T., având în vedere că toate persoanele acuzate în cauză au aceeași situație juridică.

Totodată, fiind prezent în biroul procurorului șef direcție și asistând la discuție, consilierul acestuia, martorul B., i-a recomandat inculpatei ca formularea unor asemenea concluzii pe fond în dosarul respectiv să fie supusă dezbaterii colectivului de procurori din cadrul Serviciului judiciar, apreciind că, în lipsa unei astfel de analize, solicitarea adresată procurorului de ședință apare ca fiind abuzivă.

Fără a ține seama de această propunere, inculpata B. a îndemnat-o pe martora C. să redacteze, la secretariat, un referat în sensul celor anterior discutate și a chemat-o în biroul său, cu registrul în care erau consemnate procesele verbale ale ședințelor de analiză a soluțiilor, pe șefa Serviciului judiciar, S., motivând că „totul trebuie făcut ca la carte”.

Având în vedere autoritatea pe care procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism o avea asupra acesteia, martora C. a dat curs dispoziției verbale a inculpatei și s-a deplasat în

biroul alăturat, solicitându-i grefierei șef, P., să tehnoredacteze, după dictarea sa, un înscris, la un moment dat, alăturându-se acestora și B., care s-a implicat în conceperea documentului.

Astfel, a fost întocmit referatul nr. 3618/III-2/2014 din 27 octombrie 2014, în cuprinsul căruia s-a menționat că, în calitate de procuror de ședință în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București privindu-i pe inculpații T. ș.a., C. propune procurorului șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ca, în cadrul concluziilor ce urmează a fi susținute pe fondul cauzei, să se solicite instanței aplicarea unor pedepse cu suspendarea sub supraveghere a executării, invocându-se, în acest sens, împrejurarea că, pentru infracțiunea de înșelăciune, recalificată în dispozițiile art. 244 alin. 1 și 2 din Codul penal, s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, că faptele, circumscrise unor infracțiuni economico-financiare, au fost comise în intervalul 2002-2004, moment după care inculpații nu au mai săvârșit alte infracțiuni, astfel încât perioada de 10-12 ani scursă de la acea dată indică un comportament social corect, ce poate constitui, alături de celelalte aspecte, circumstanțe atenuante judiciare, în sensul prevederilor art. 75 alin. 2 lit. b din Codul penal, precum și faptul că, în privința laturii civile, au fost instituite măsuri asigurătorii, ce pot fi folosite la recuperarea prejudiciului.

Totodată, făcându-se trimitere la prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului, s-a precizat că „o astfel de modalitate de executare este proporțională deoarece, un termen de încercare de 7 ani impune în continuare pentru inculpați un comportament corect în societate, în caz contrar, urmând a se aplica dispozițiile referitoare la revocarea suspendării sub supraveghere a pedepselor aplicate”.

Referatul a fost semnat de procurorul de ședință C. și vizat de inculpata B., care a aplicat rezoluția „De acord”, datată 27 octombrie 2014, fiind întocmit în două exemplare, din care unul i-a fost înmănat martorei pentru a-l depune la dosarul instanței (filele 67-68 vol. IV dosar urmărire penală, declarațiile martorelor C. și P. din cursul urmăririi penale – filele 53-60 vol. IV dosar urmărire penală - și al cercetării judecătorești, depozitiile inculpatei din 30 ianuarie 2015 – filele 151-160 vol. I dosar urmărire penală - și 12 noiembrie 2015).

Între timp, în biroul procurorului șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism s-a prezentat martora S., căreia, după finalizarea redactării referatului, acesta i-a adus la cunoștință conținutul discuțiilor anterioare purtate cu martora C., C. solicitându-i să își exprime acordul pentru ca, în dosarul T., să fie formulate concluzii de condamnare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor, martora S. fiind de acord cu solicitarea adresată, motiv pentru care, la indicația procurorului șef direcție, a întocmit, în caietul/registrul de analiză a soluțiilor, un proces

verbal în cuprinsul căruia a consemnat că „s-a pus în discuție, de comun acord cu conducerea Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - reprezentată de doamna procuror șef B., procuror șef Serviciu judiciar S. și procuror de ședință C. – în dosarul nr./3/2006 privind pe inculpatul T. ș.a., formularea unor concluzii de condamnare a inculpaților la pedepse cu închisoarea, iar ca modalitate de executare, s-a opinat, în consens să fie suspendare sub supraveghere, conform motivelor invocate în referatul nr. 3618/III-2/2014”, procesul verbal fiind semnat de cei trei procurori menționați în conținutul acestuia.

A doua zi, în 28 octombrie 2014, a fost stabilit un nou termen de judecată în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București, ocazie cu care procurorul de ședință a formulat o cerere de schimbare a calificării în drept a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților, în cazul lui T. solicitând, în considerarea prevederilor art. 5 din Codul penal, încadrarea juridică a acestora în dispozițiile art. 244 alin. 1 și 2 din Codul penal, art. 47 din Codul penal raportat la art. 297 din Codul penal coroborat cu art. 308 și art. 309 din Codul penal, cu aplicarea art. 35 din Codul penal, art. 367 alin. 1 din Codul penal și art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 din Codul penal - o faptă (filele 137-142 vol. IV dosar urmărire penală, filele 80-85 vol. III dosar instanță).

Nici la acest termen și nici ulterior, C. nu a depus la dosarul cauzei referatul nr. 3618/III-2/2014 din 27 octombrie 2014, convenind cu martora S. ca, înaintea datei de 5 noiembrie 2014, când vor avea loc dezbaterile pe fondul cauzei, să mai poarte o discuție cu inculpata B. pentru a o convinge să renunțe la formularea unor concluzii de condamnare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor și, implicit, la înaintarea respectivului document, procurorul șef al Serviciului judiciar realizând că, în cazul atașării acestui înscris la dosar, parchetul nu va mai putea declara apel în cauză împotriva sentinței pronunțate de tribunal (declarațiile martorelor C. și S. date în tot cursul procesului).

Ca urmare, anterior ședinței de judecată din 5 noiembrie 2014, martora C. a încercat să discute pe această temă cu inculpata B., care, însă, fiind preocupată de situația sa personală generată de scandalul mediatic în care era implicată, i-a spus să procedeze cum consideră de cuviință întrucât nu o mai interesează acest aspect, intenționând să își depună demisia din funcția de conducere pe care o ocupa (depozițiile martorei C., declarația inculpatei din 12 noiembrie 2015).

În acest context, cu ocazia susținerii acuzațiilor din rechizitoriu, procurorul de ședință C. a solicitat, la termenul de dezbateri din 5 noiembrie 2014, condamnarea numitului T. pentru toate infraacțiunile pentru care a fost trimis în judecată, în încadrarea juridică precizată în ședința din 28 octombrie 2014, mai puțin pentru infraacțiunea de înșelăciune, în privința căreia a apreciat că s-a împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale, și, ca urmare, se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal. De asemenea, a

precizat că, în situația în care se vor aplica inculpaților pedepse rezultante ce nu vor depăși 3 ani închisoare, nu se opune ca instanța să dispună suspendarea sub supraveghere a executării acestora, urmând să stabilească, pe durata termenului de încercare, măsurile și obligațiile prevăzute de lege .

Anterior pronunțării sentinței de către instanța de fond, martora S. s-a deplasat la cabinetul procurorului general adjunct al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, C. (fostul său șef de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), căruia i-a relatat cele întâmplate și i-a prezentat, în copie, referatul și procesul verbal din 27 octombrie 2014, acesta admonestând-o pentru modalitatea în care a procedat și invitând-o la o discuție împreună cu martora C..

Cu această ocazie, având în vedere concluziile orale formulate de cea din urmă, s-a luat hotărârea redactării și depunerii unor note scrise prin care să se solicite pronunțarea de către instanță a unei soluții de condamnare la pedepse cu închisoarea cu executare în regim de detenție. Ca urmare, prin adresa nr. 4018/III-2/2014 din 25 noiembrie 2014 a Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, a fost transmis la dosar un memoriu cuprinzând concluzii scrise formulate de procurorul C. în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București – Secția I penală, în cuprinsul căruia s-a cerut, în privința lui T., condamnarea pentru săvârșirea aceluiași infracțiuni menționate și cu ocazia cuvântului la dezbateri, iar, cu referire la individualizarea pedepselor ce vor fi aplicate inculpaților, s-a solicitat a se avea atitudinea procesuală a acestora, de negare a faptelor, pluralitatea infracțiunilor comise, valoarea mare a prejudiciului produs, precum și împrejurarea că au acționat în cadrul unui grup infracțional organizat.

Prin sentința penală nr. 2858 din 16 decembrie 2014 pronunțată în acest dosar, instanța de fond a schimbat încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul T. în infracțiunile prevăzute de art. 244 alin. 2 din Codul penal, art. 47 din Codul penal raportat la art. 297 din Codul penal cu referire la art. 309 din Codul penal și cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Codul penal, art. 367 alin. 2 din Codul penal, art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr.656/2002 și art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr.656/2002, fapte pentru care a fost condamnat la pedepse cu închisoarea, dispunându-se, în urma aplicării dispozițiilor art. 38 alin. 1 și art. 39 alin. 1 lit. b din Codul penal, executarea de către acesta a unei pedepse rezultante de 11 ani și 4 luni închisoare (filele 77-84 vol. IV dosar urmărire penală, 99-175 vol. III dosar instanță).

În ceea ce privește împrejurările faptice mai este de menționat că, despre demersurile întreprinse de inculpata B. în legătură cu acest dosar, a fost încunoștințat, în mod constant, martorul T. de către angajatul său M. care, anterior, colaborase cu inculpata în calitate de polițist judiciar și, apoi, de consilier personal, relația dintre aceștia rămânând apropiată și după ce nu au mai

lucrat împreună, M. realizând legătura dintre cei doi (declarațiile martorului T. date pe întreg parcursul procesului penal).

Astfel, martorul a știut că procurorul R. urma să fie înlocuit din dosarul T. – C., întrucât nu putea fi controlat de procurorul șef direcție în sensul formulării unor concluzii favorabile în cauza în care era cercetat, în condițiile în care etapele ce trebuiau urmate pentru a fi achitat definitiv presupuneau, în primul rând, obținerea, la instanța de fond, a unei sentințe de condamnare cu suspendarea executării pedepsei, soluție care, ulterior, să fie schimbată în calea de atac cu una prin care să fie absolvit de răspundere penală.

O garanție a realizării acestui plan o reprezenta implicarea personală a inculpatei, prin formularea unor concluzii de solicitare a condamnării cu suspendarea executării pedepsei, dar și prin intervenția la judecătorul fondului, împrejurări comunicate martorului tot de M., care a continuat să-i transmită informații și după ce nu a mai lucrat pentru firmele sale, începând cu data de 1 august 2014.

Ultima discuție purtată de T. cu M. a avut loc după apariția în mass - media a fotografiilor privind vizita din luna februarie 2014 a inculpatei la Paris, ocazie cu care a aflat că, în contextul scandalului mediatic declanșat de publicarea fotografiilor, judecătorul fondului are o stare de temere și, ca atare, nu se știe ce se va întâmpla.

Prioritar analizării acuzațiilor aduse inculpatei B. de către parchet, instanța de fond a menționat că toate considerațiile teoretice dezvoltate anterior, cu privire la infracțiunile de abuz în serviciu în forma specială prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal, și de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal, își păstrează pe deplin valabilitatea.

Referitor la împrejurările faptice reținute în sarcina inculpatei și circumscrise infracțiunii de abuz în serviciu în varianta calificată, instanța de fond a constatat că, în timp ce, prin actul de sesizare a instanței, nu i-a fost imputată încălcarea niciunei dispoziții din legislația primară și/sau cea secundară, cu ocazia dezbaterilor, procurorul de ședință a invocat nerespectarea prevederilor art. 363 din Codul de procedură penală, art. 3, art. 4, art. 62, art. 63, art. 64 și art. 67 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 4 și art. 5 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 21 și art. 26 din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, de către aceasta, în exercitarea defectuoasă a atribuțiilor specifice funcției de procuror șef direcție, în legătură cu dosarul T. – C., aflat în cursul cercetării judecătorești în primă instanță.

Sub acest aspect, Înalta Curte, Secția penală a reiterat argumentele expuse anterior cu privire la faptul că precizările făcute de procuror după finalizarea cercetării judecătorești nu pot face obiectul verificărilor jurisdicționale, întrucât

echivalează cu o modificare a acuzațiilor aduse inculpatei prin rechizitoriu, procedeu ce contravine dispozițiilor art. 371 din Codul de procedură penală, care limitează judecata exclusiv la faptele arătate în actul de sesizare, nefiind permisă reconfigurarea circumstanțelor în care s-a reținut că s-ar fi comis activitatea infracțională după ce judecătorul a statuat definitiv asupra obiectului camerei preliminare.

Astfel, prin rechizitoriu, s-a reținut că inculpata B., în calitate de procuror șef direcție, dând curs solicitării martorului T. de a-l ajuta în vederea obținerii unei soluții favorabile în dosarul în care a fost trimis în judecată la Tribunalul București - Secția I penală, a dispus măsuri abuzive prin care a direcționat „concluziile și poziția judiciară a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în fața instanței de judecată de o manieră în care să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoare cu executare în regim de detenție”, obținând, în schimbul acestor demersuri, prin persoane interpușe, acțiuni la S.C. U. S.A. Făgăraș, firmă deținută de martor, dar și angajarea fostului său consilier, M., la una dintre societățile lui T., cu toate beneficiile materiale ce decurgeau din această împrejurare.

Ca atare, la încadrarea în drept a activităților infracționale imputate, s-a menționat că „fapta inculpatei B. de a impune procurorilor să solicite în cauza aflată pe rolul Tribunalului București o soluție favorabilă inculpatului T. constituie infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal, și favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 38 din Codul penal.”.

Ulterior, prin precizările aduse de Parchet actului de sesizare a instanței în procedura camerei preliminare, s-a arătat că, pentru acuzațiile privind angajarea lui M. la una dintre societățile martorului T. și cedarea acțiunilor S.C. U. S.A., beneficii acordate de martor în schimbul promisiunii făcută de inculpată de a-i obține o hotărâre favorabilă în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, s-a dispus disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor sub aspectul infracțiunii de luare de mită.

În acest context, cu ocazia dezbaterilor, Înalta Curte, Secția penală a solicitat procurorului de ședință să indice urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu imputată inculpatei pentru activitățile desfășurate în legătură cu dosarul T. - C., sens în care reprezentantul parchetului a susținut că vătămarea la care face referire textul de incriminare constă în atingerea adusă intereselor Ministerului Public, în timp ce folosul necuvenit cerut de legea specială este reprezentat de modul în care a decurs cercetarea judecătorească și care i-a fost favorabil martorului T..

Procedând astfel, procurorul a modificat acuzațiile inițiale aduse inculpatei prin rechizitoriu și care au fost precizate în mod definitiv în etapa camerei preliminare, modalitate interzisă de norma procesual penală care, așa cum s-a arătat anterior, limitează cercetarea judecătorească și, implicit, dezlegarea dată raportului juridic de drept penal la împrejurările faptice consfințite, cu autoritate de lucru judecat, la momentul la care se dispune începerea judecării de către judecătorul de cameră preliminară.

Ca atare, Înalta Curte, Secția penală nu a putut verifica existența unei corespondențe între norma de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu în forma specială și împrejurările faptice reconfigurate de procuror cu ocazia dezbaterilor pe fond, sub aspectul folosului necuvenit ce s-a susținut că ar fi fost obținut pentru altul.

În aceste condiții, Înalta Curte, Secția penală a reținut că simpla mențiune a procurorului de ședință în sensul că au fost lezate interesele Ministerului Public prin acțiunile inculpatei, fără a fi individualizate în concret, nu este suficientă, întrucât ar permite judecătorului chemat să dezlege raportul juridic de drept penal să facă supoziții cu privire la consecințele produse de activitatea ce formează obiectul judecării, operațiune care este incompatibilă cu funcția pe care o exercită acesta.

Cu atât mai mult, Înalta Curte, Secția penală a reținut că nu poate analiza modificările aduse, prin concluziile scrise, bazei factuale care conturează, în opinia parchetului, urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu în formă specială și care, de altfel, este diferită de cea indicată la momentul dezbaterilor pe fondul cauzei.

Nu în ultimul rând, pornind de la considerațiile teoretice dezvoltate anterior, instanța de fond a constatat că, deși elementul material al laturii obiective pentru ambele infracțiuni reținute în sarcina inculpatei B. prin rechizitoriu, în legătură cu dosarul T. - C., este identic, nu sunt incidente, în acest caz, dispozițiile art. 38 alin. 2 din Codul penal privind concursul ideal, întrucât, din expunerea bazei factuale, precum și din calificarea juridică dată faptelor prin actul de sesizare a instanței, nu rezultă că s-au produs urmările imediate specifice fiecărei infracțiuni, ci, din contră, doar cele ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului.

În consecință, pentru considerentele expuse în precedent, Înalta Curte, Secția penală **în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, a dispus achitarea inculpatei B. pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal.**

În ceea ce privește infracțiunea de favorizarea făptuitorului, Înalta Curte, Secția penală a constatat că, din probatoriul administrat în ambele faze ale procesului penal, a rezultat, fără putință de tăgadă, că inculpata B., în calitate de procuror șef direcție, a luat măsuri administrative și a impus formularea anumitor

concluzii în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, în scopul ajutării martorului T., prin obținerea unei soluții cât mai avantajoase pentru acesta, astfel încât să nu execute, în regim de detenție, o eventuală pedeapsă.

Relevante sub acest aspect au fost apreciate susținerile martorului R. care, la solicitarea inculpatei, i-a comunicat, la sfârșitul lunii mai - începutul lunii iunie 2013, că cercetarea judecătorească în dosarul T. este aproape finalizată, iar, în raport cu gravitatea infracțiunilor și quantumul pedepselor aplicate în spețe similare, preconizează obținerea unei condamnări de cel puțin 15 ani închisoare în situația soluționării cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal.

Totodată, relevantă a fost apreciată și depoziția martorului U. care a arătat că șeful direcției, intenționând să reorganizeze activitatea Serviciului judiciar, i-a cerut martorei S. să întocmească o statistică cu privire la dosarele Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism aflate pe rolul instanțelor și procurorii care asigurau participarea la ședințele de judecată pentru fiecare dintre acestea, inculpata aducându-i la cunoștință, în acest context, că martora C. urma să intre în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală.

De altfel, chiar inculpata a recunoscut în fața instanței că a hotărât redistribuirea dosarului, fapt pe care i l-a comunicat procurorului R., cu ocazia discuțiilor purtate pe fondul refuzului acestuia de a-i permite martorei C. să intre în locul său în ședință în cauza T., solicitându-i, totodată, să conteste măsura dacă nu este de acord sau să plece de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, aspect confirmat, în mod constant, și de către martorul R..

Așadar, solicitarea datelor statistice în vederea reorganizării unității de Parchet specializată, care viza și activitatea Serviciului judiciar, în sensul asigurării unei munci echilibrate pentru procurorii de ședință, măsură ce implica redistribuirea dosarelor aflate în faza de judecată de o manieră care să permită participarea aceluiași procuror în toate cauzele aflate pe rolul unui complet, nu a fost determinată de necesitatea eficientizării Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, așa cum a susținut inculpata B., ci a reprezentat pretextul care să-i permită acesteia îndepărtarea procurorului R. din dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, magistrat care nu putea fi controlat de procurorul șef direcție.

În sprijinul celor menționate instanța de fond a reținut că singurul dosar în care procurorul de ședință a fost înlocuit cu un alt coleg din cadrul direcției a fost cel privindu-l pe martorul T., context în care s-a apreciat că dispozițiile administrative luate de inculpată nu au avut ca scop real optimizarea activității desfășurată de unitatea de Parchet, ci doar crearea unei aparențe în acest sens, având în vedere că, odată obținute informațiile solicitate în legătură cu

încărcătura dosarelor pe fiecare magistrat din cadrul Serviciului judiciar, nu au fost dispuse măsuri în vederea echilibrării volumului de muncă și stabilizării procurorilor pe același complet de judecată.

Nu în ultimul rând, s-a reținut că probatoriul a dovedit că încă din primele luni de mandat, inculpata B. a manifestat un interes deosebit pentru modul în care va fi identificată și aplicată legea penală mai favorabilă odată cu intrarea în vigoare a noii codificări penale, impunând procurorilor de pe judiciar, fie direct, fie prin intermediul consilierului său, U., teza instituțiilor autonome, care făcea posibilă constatarea prescripției răspunderii penale într-un interval mai scurt, ca urmare a combinării dispozițiilor privind cuantumul pedepselor dintr-o lege (de principiu, din Noul Cod, unde pedepsele sunt mai reduse) cu cele ce reglementau termenul de prescripție dintr-o altă lege (de regulă, din vechiul cod, care stabilea termene de prescripție specială mai mici).

Demersurile inculpatei pentru acceptarea teoriei instituțiilor autonome în identificarea legii penale mai favorabile de către procurorii din subordine au fost apreciate de către instanța de fond ca reprezentând elemente de circumstanțiere a activității desfășurată de inculpată, în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T., de natură a evidenția amploarea planului conceput în vederea ajutării lui T., ce a fost gândit în cele mai mici detalii pentru a-i asigura reușita, fără ca aceasta să constituie o modificare a obiectului acuzației.

Ca atare, susținerile inculpatei potrivit cărora solicitarea unei condamnări cu suspendarea executării pedepsei pentru T. a fost determinată de intervenția prim adjunctului Serviciului Român de Informații, pe care a pretins că nu îl putea refuza, întrucât activitatea Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ar fi avut de suferit în lipsa informațiilor ce erau furnizate de instituția menționată, au fost apreciate de instanța de fond ca neavând nicio relevanță din punct de vedere juridic și, ca atare, nu o pot exonera de răspundere penală, întrucât B. nu era în relații de subordonare față de acesta și mai mult, în condițiile legii, procurorii sunt independenți în luarea măsurilor și adoptarea soluțiilor dispuse.

În raport de argumentația ce precede, Înalta Curte, Secția penală a reținut că întreaga activitate derulată de inculpata B. realizează elementele de tipicitate ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, aceasta a acționat, în realizarea planului de a-l ajuta pe martorul T., cu vinovăția cerută de norma de incriminare, respectiv intenție directă.

Chiar dacă demersurile sale nu s-au finalizat cu pronunțarea unei hotărâri de condamnare cu suspendarea executării pedepsei închisorii aplicată lui T., instanța de fond a reținut că, pentru existența infracțiunii de favorizare a făptuitorului, este necesar și, totodată, suficient ca scopul de a îngreuna tragerea la răspundere

penală să fi fost configurat de către autor la momentul acordării ajutorului, indiferent dacă, ulterior, a fost sau nu realizat.

De asemenea, s-a reținut că toate măsurile luate de B. atât în plan administrativ, cât și pentru a impune procurorului de ședință formularea unor concluzii cu suspendarea executării pedepsei în dosarul nr. .../3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală și care, de altfel, au fost amplu prezentate în dezvoltările anterioare, se circumscriu noțiunii de ajutor acordat lui T., așa cum o cer dispozițiile art. 269 alin. 1 din Codul penal, în condițiile în care martorul era cercetat, în primă instanță, ca urmare a trimiterii sale în judecată de către Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Sub același aspect, instanța a reținut că este îndeplinită și cerința esențială prevăzută de norma de incriminare pentru întregirea laturii obiective, având în vedere că ajutorul a fost dat în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T..

În acest sens, Înalta Curte, Secția penală, raportându-se la definiția legală a infraacțiunii de favorizarea făptuitorului, a constatat că întreaga activitate desfășurată de inculpată și subsumată noțiunii de ajutor s-a materializat, temporal, după trimiterea în judecată a lui T. și până la pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță, fiind, astfel, respectată condiția ca urmărirea scopului de îngreunare a tragerii la răspundere penală să fie situată în timp între momentul sesizării instanței cu rechizitoriul și soluționarea definitivă a cauzei.

Deopotrivă, instanța de fond a reținut că măsurile luate de inculpată, în calitate de procuror șef direcție, prin modul în care au fost corelate, erau apte să conducă la scopul ce se dorea a fi realizat, în condițiile în care, prin sintagma „îngreunare” nu se înțelege doar întârzierea sau împiedicarea efectuării unui act de procedură pe parcursul judecății, ci și orice acțiune de inducere în eroare, de derutare sau de abatere a atenției de la o anumită împrejurare, așa cum s-a reținut și în doctrină (Vintilă Dongoroz și alții, Explicații teoretice ale Codului Penal Român, Partea specială, volumul IV, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1972, pag. 218).

Astfel, prin referatul nr. 3618/III-2/2014 din 27 octombrie 2014, în cuprinsul căruia inculpata, alături de procurorul de ședință, a formulat concluzii de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei pentru martorul T., s-a urmărit devierea atenției completului de judecată de la anumite împrejurări esențiale, de natură a contura gravitatea deosebită a faptelor ce formau obiectul dosarului nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, în scopul obținerii unei soluții favorabile.

Ca atare, Înalta Curte, Secția penală a constatat că toate demersurile inculpatei B. s-au subsumat acțiunii de ajutorare pentru îngreunarea tragerii la răspundere penală a lui T., chiar dacă aveau ca scop obținerea unei anumite

sanctiuni, întrucât, prin instituirea acestei cerințe esențiale a laturii obiective a infracțiunii de favorizarea făptuitorului, intenția legiuitorului a fost aceea ca norma de incriminare să fie interpretată în sensul său larg și nu stricto sensu în ceea ce privește instituția răspunderii penale.

Astfel, prin incriminarea infracțiunii de favorizarea făptuitorului, s-a urmărit includerea în sfera ilicitului penal, atât a ajutorului dat în vederea pronunțării, în contra evidenței, a unei hotărâri de achitare sau încetare a procesului penal, cât și a acțiunii de sprijin pentru obținerea unei soluții de condamnare la o pedeapsă care, fie prin quantum, fie prin modalitatea de executare sau sub ambele aspecte, nu corespunde în mod vădit cu gravitatea, în concret, a faptei și cu pericolozitatea persoanei cercetate.

Prin urmare, îndepărtarea martorului R. din dosarul T. - C. aproape de finalizarea cercetării judecătorești, întrucât „nu putea fi controlat”, redistribuirea cauzei către procurorul C., căreia i-a fost impusă formularea unor concluzii cu suspendarea executării pedepsei, prin prezentarea unor elemente care, contrar evidenței, ar fi putut conduce la reținerea de circumstanțe atenuante judiciare cu consecința diminuării quantumului pedepsei și a stabilirii unei modalități de executare în afara mediului penitenciar pentru T., întocmirea, împreună cu noul procuror de ședință, a referatului nr. 3618/III-2/2014, pe care, ulterior, l-a și vizat, obligarea șefului de Serviciu judiciar să consemneze în registrul de analiză a soluțiilor procesul verbal din 27 octombrie 2014, care atesta acordul inculpatei și al martorelor S. și C. pentru susținerea în instanță a unor concluzii în sensul menționat, predarea referatului procurorului de ședință pentru a fi depus la dosar, intră în sfera noțiunii de ajutor, ca element material al infracțiunii de favorizare a făptuitorului, faptă care s-a consumat la momentul realizării întregii activități infracționale desfășurată de către B. și a avut ca urmare imediată crearea unei stări de pericol pentru înfăptuirea justiției, independent de solicitările făcute cu ocazia dezbaterilor de către reprezentantul parchetului și de soluția dată pe fondul cauzei.

În consecință, Înalta Curte, Secția penală a constatat că fapta inculpatei B., astfel cum a fost descrisă în dezvoltările anterioare, întrunește toate elementele de tipicitate ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal.

Sub aspectul individualizării pedepsei, instanța de fond a apreciat că, dintre criteriile generale prevăzute de art. 74 alin. 1 din Codul penal, primează cele care privesc circumstanțele reale de comitere a activității infracționale, în detrimentul elementelor aparent favorabile care circumstanțiază persoana inculpatei, date fiind gravitatea faptei, contextul săvârșirii acesteia, mijloacele folosite și urmarea produsă.

Gravitatea acțiunilor întreprinse de către inculpata B., materializate în acte de ajutorare a unei persoane trimisă în judecată pentru infracțiuni care prezintă

un grad ridicat de pericol social atât generic, cât și concret, prin impunerea unei anumite atitudini procurorului de ședință, în vederea obținerii unei soluții favorabile pentru acuzat, precedată de măsuri administrative de natură a-i facilita atingerea scopului urmărit, este una sporită, având în vedere implicațiile asupra actului de justiție în general, punând sub semnul întrebării însăși finalitatea acestuia, respectiv credibilitatea și corectitudinea sistemului judiciar.

Totodată, faptul că inculpata care, prin funcția deținută, ocupa a doua poziție în ierarhia Ministerului Public, s-a înțeles cu cel pe care îl trimisese în judecată să-l ajute în împiedicarea înfăptuirii actului de justiție, ce are ca finalitate tragerea la răspundere penală a persoanelor vinovate de săvârșirea de infracțiuni, prin aplicarea unor sancțiuni penale în concordanță cu gravitatea acestora, creează impresia în rândul destinatarilor legii că justiția se înfăptuiește diferențiat, în raport cu poziția socială, pregătirea și averea deținută, ceea ce este nepermis într-un stat de drept, ce are la bază o societate ce se fundamentează pe principii democratice.

În plus, datele pozitive care caracterizează persoana inculpatei (nivelul de educație, pregătirea profesională, experiența multidisciplinară, lipsa antecedentei penale) nu au putut fi reținute ca circumstanțe de natură a atenua tratamentul sancționator aplicat, întrucât tocmai aceste împrejurări au determinat promovarea în funcția de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism făcând posibilă exercitarea presiunilor asupra colegilor săi, dat fiind și ascendentul avut prin poziția pe care o ocupa.

Având în vedere argumentele prezentate, s-a dispus condamnarea inculpatei B. la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal.

De asemenea, Înalta Curte, Secția penală a apreciat că, în raport cu natura și gravitatea faptei comise de inculpată, se impune interzicerea atât în timpul executării pedepsei principale, cât și ulterior, pe o durată de 3 ani, a dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și a celei de a ocupa funcția sau a exercita profesia ori meseria sau de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii, ca pedeapsă accesorie și pedeapsă complementară.

B. JUDECATA ÎN APEL

I. Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, au formulat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpata B..

Cauza a fost înregistrată pe rolul Completului de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 13 iulie 2017, fiind fixat **primul termen de judecată la data de 9 octombrie 2017.**

II. Sinteza criticilor formulate de către apelanți

Prin motivele scrise de apel (filele 29-134 vol.I), prin concluziile scrise (filele 1-49 vol-III) dar și prin susținerile orale formulate în fața instanței de control judiciar, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție** a criticat hotărârea instanței de fond pentru netemeinicie sub următoarele aspecte:

- **greșita achitare a inculpatei B.** pentru infracțiunile de abuz în serviciu, în formă calificată, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Cod penal (două fapte) și pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului V., faptă prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal (o faptă) - punctele B și C din rechizitoriu,

- **greșita achitare a inculpatului V.** pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, în formă calificată, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal (o faptă) - punctul B din rechizitoriu,

- **greșita modalitate de individualizare a pedepsei aplicată inculpatei B.** pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului T.-punctul C din rechizitoriu.

2. Prin **motivele de apel** formulate în scris (filele 151-202 vol. I) și prin concluziile scrise depuse la dosar (filele 226-228, vol. II) și susținute oral de apărătorul ales cu ocazia dezbaterilor, inculpata B. a criticat sentința instanței de fond pentru netemeinicie sub aspectul greșitei sale condamnări pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului, faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art. 269 din Codul penal și a solicitat **achitarea**, în temeiul dispozițiilor **art. 16 lit.b din Codul de procedură penală**, susținând că nu sunt întrunite cerințele normei de incriminare nici sub aspect obiectiv și nici sub aspect subiectiv.

III. Procedura în fața Completului de 5 Judecători

La termenul din data de **9 octombrie 2017** deliberând, față de cererea de amânare în vederea angajării unui apărător, formulată de inculpata B., cauza fiind la primul termen de judecată, văzând și poziția reprezentantului Ministerului Public și a apărătorului ales al inculpatului V., Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a apreciat cererea ca fiind întemeiată, motiv pentru care, în temeiul art. 356 alin. 3 din Codul de procedură penală, a încuviințat-o, cu precizarea că, în cauză, se acordă un singur termen pentru lipsă de apărare și pentru pregătirea apărării.

Prin încheierea de ședință din data de **13 noiembrie 2017**, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a luat act de poziția reprezentantului Ministerului Public, care la acest termen de judecată a formulat o cerere de probatorii, încuviințând depunerea acesteia la dosar.

Totodată, a încuviințat cererile formulate de către apelanta intimată inculpată B. și intimatul inculpat V., prin apărătorii aleși, în sensul acordării unui termen pentru a da posibilitatea acestora să ia cunoștință de cererea de probatorii

formulată de către reprezentantului Ministerului Public, cauza fiind amânată la data de 04 decembrie 2017.

La termenul din data de **4 decembrie 2017**, instanța de control judiciar a admis cererea de amânare a judecării cauzei formulată de apărătorul ales al apelantei intimat inculpat B. și pentru a-i da posibilitatea acesteia de a se prezenta personal în fața instanței de apel, în vederea discutării probelor, a stabilit termen la data de 15 ianuarie 2018.

Prin încheierea de ședință din data de **15 ianuarie 2018**, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, deliberând asupra cererilor de probatorii formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție și de apelanta intimată inculpată B., în temeiul art. 420 alin.5 și 11 din Codul de procedură penală, raportat la art. 100 alin.3 și 4 din Codul de procedură penală a admis, în parte, probele solicitate.

Astfel:

I. În ceea ce privește cererea de probatorii formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de reaudiere a tuturor martorilor audiați atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza cercetării judecătorești a reținut că, potrivit art. 420 alin.5 din Codul de procedură penală: „Instanța de apel poate readministra probe administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100 din Codul de procedură penală”. S-a constatat însă, că Parchetul nu a motivat cererea, în sensul că nu a precizat care sunt elementele de noutate pe care dorește să le releve în cadrul reluării ascultării tuturor martorilor, care să justifice necesitatea readministrării tuturor probelor, împrejurare față de care cererea apare ca nefiind pertinentă și nici relevantă pentru cauză și în consecință, a fost respinsă în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin.3 lit.a din Codul de procedură penală.

Cu privire la cererea de probatorii constând în audierea martorilor A., B., D. și T., în legătură cu acuzațiile de abuz în serviciu în formă calificată, comisă în forma autoratului și favorizarea făptuitorului, reținute în sarcina inculpatei B., respectiv cu acuzația de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, în formă calificată, reținută în sarcina inculpatului V., în temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, a respins-o apreciind că pentru dovedirea elementelor de fapt ce constituie obiectul probațiunii au fost deja administrate suficiente mijloace de probă.

În ceea ce privește cererea de reaudiere a martorilor R., S., C., B. și T., în legătură cu acuzațiile de abuz în serviciu în formă calificată și favorizarea făptuitorului T. reținute în sarcina inculpatei B., în temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală a admis-o, considerând-o ca fiind concludentă, pertinentă și utilă soluționării cauzei prin raportare la teza probatorie invocată.

Referitor la cererea de audiere a martorei P., în legătură cu infracțiunile de abuz în serviciu și favorizarea făptuitorului T. reținute în sarcina inculpatei B., în

temeiul art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o, apreciind că nu este relevantă față de obiectul acuzației penale și constatând că Parchetul nu a invocat teza probatorie.

Referitor la cererea de suplimentare a probatoriului administrat de instanța de fond (proba testimonială și proba cu înscrisuri), în susținerea acuzațiilor aduse inculpaților B. și V., în temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, a admis cererea de audiere a martorei T., apreciind proba ca fiind utilă, pertinentă și concludentă pentru soluționarea cauzei .

În ce privește cererea de depunere de înscrisuri constând în declarația martorei T. consemnată la data de 3 iunie 2015 în dosarul penal nr..../P/2014, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o având în vedere că în cauză s-a încuviințat audierea, în calitate de martor a numitei T..

Referitor la cererea de depunere la dosar a procesului verbal de redare a convorbirii purtate la data de 30 septembrie 2013, ora 11:38:03 între V. și V. și a convorbirii purtate la data de 30 septembrie 2013, ora 18:16:50 între V. și fiica acesteia, V., a respins-o.

S-a reținut că, deși aceste convorbiri sunt anterioare ordonanței nr.P/2015 din 28 ianuarie 2015 emisă de Direcția Națională Anticorupție, precum și datei întocmirii rechizitoriului în prezenta cauză (25 februarie 2015), iar rezultatul activității de supraveghere tehnică ce l-a vizat pe inculpatul V. se află stocat pe suportii optici păstrați la sediul Parchetului conform art. 143 Cod procedură penală, ele nu au fost valorificate în prezentul dosar pe parcursul efectuării anchetei penale.

Cu privire la cererea de solicitare de relații de la Oficiul Național pentru Registrul Comerțului din care să rezulte structura acționariatului pentru SC T. SA în lunile decembrie 2013 și aprilie 2014, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o ca nefiind relevantă și nici utilă pentru soluționarea cauzei în raport cu obiectul acuzațiilor penale aduse inculpaților B. și V..

Referitor la cererea de suplimentare a probatoriului cu privire la acuzațiile aduse inculpatei B. de abuz în serviciu și favorizarea făptuitorului T.:

Cu privire la cererea de audiere în calitate de martor a numitei T., în temeiul art. 100 alin. 3 din Codul de procedură penală a admis-o, considerând-o concludentă, pertinentă și utilă soluționării cauzei.

Referitor la cererea de probe cu înscrisuri constând în: declarația dată în calitate de martor de către T. la data de 22 iunie 2016 în cauza ce formează obiectul dosarului nr.P/2016 al Direcției Naționale Anticorupție, cauză disjunctă din prezentul dosar; declarația dată în calitate de martor de către T. la data de 23 iunie 2016, în cauza ce formează obiectul dosarului nr.P/2016; procesul verbal întocmit la data de 29 iunie 2016 de ofițeri de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție în cauza penală nr.P/2016, de

redare a dialogului ambiental audio purtat la data de 4 februarie 2014 între B., M. și U.; documentele ridicate de la biroul inculpatei B., consemnate în procesul verbal din data de 26 noiembrie 2014, a respins-o în temeiul art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, apreciind că probele nu sunt nerelevante în raport cu obiectul acuzațiilor aduse inculpatei B..

În plus, în ce privește dialogul ambiental purtat la data de 4 februarie 2014 între B., M. și U., se reține că nu a fost valorificat pe parcursul anchetei penale deși este anterior emiterii rechizitoriului întocmit în prezenta cauză și, mai mult, a fost realizat în dosarul nr...../P/2013 al DNA, din care a fost disjunsă prezenta cauză.

În ce privește declarația dată de T. în calitate de martor la data de 23 iunie 2016 în dosarul nr...../P/2016 s-a apreciat că nu se impune a fi depusă la dosar având în vedere și împrejurarea că s-a încuviințat audierea acesteia în prezenta cauză.

Referitor la declarația dată de T. în calitate de martor la data de 22 iunie 2016 în cauza ce formează obiectul dosarului nr./P/2016 al Direcției Naționale Anticorupție s-a apreciat că nu se impune a fi depusă la dosar având în vedere împrejurarea că s-a încuviințat audierea acestuia în prezenta cauză.

II. În ceea ce privește cererea de probatorii formulată de apelanta intimată inculpată B. s-au reținut următoarele:

Referitor la cererea de reaudiere a martorilor R., U., S. și C., în temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, a admis-o considerând-o ca fiind pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei prin raportare la teza probatorie invocată și obiectul acuzațiilor penale aduse inculpatei.

În ce privește cererea de audiere a martorilor S., E., V., B., U., P., M. și B., a respins-o în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, audierea martorilor nefiind relevantă în raport cu teza probatorie invocată și obiectul acuzațiilor penale aduse inculpatei.

Referitor la cererea de audiere a martorilor V., V. a respins-o, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, în cauză fiind administrate suficiente probe pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei.

În ce privește cererea de comunicare a înregistrării audio a ședinței de judecată de la termenul din data de 14 ianuarie 2016, în care a fost audiată martora S. a fost respinsă, față de împrejurarea că a fost admisă cererea apelantei inculpate de audiere în calitate de martor a numitei S..

Referitor la cererea de audiere în calitate de martor a numitei S. a prorogat pronunțarea asupra cererii după audierea martorei S..

În ce privește cererea de încuviințare a probei cu înscrisuri constând în:

- emiterea unei adrese către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală pentru a se comunica

referatul întocmit de inculpata B. în regim de secret de serviciu, în anul 2008, prin care aducea la cunoștință cu privire la relațiile sale cu soția lui T. a respins-o, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, apreciind că nu este relevantă în raport de obiectul acuzațiilor aduse inculpatei;

- emiterea unei adrese către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală pentru a se comunica tabelele de planificare a procurorilor de ședință avizate de inculpata B., privind repartizarea dosarelor pentru procurorii din subordine, în special, în ceea ce-l privește pe procurorul R. (cu referire la cauza privindu-l pe T.), a respins-o, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, apreciind că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie elementul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă;

În ce privește cererea de încuviințare a probei cu înscrisuri constând în:

- emiterea unei adrese către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală pentru a se înainta agendele personale pe care inculpata B. le ținea la birou și în care consemna toate întâlnirile pe care le-a avut și aspectele legate de acestea;

- emiterea unei adrese către Direcția Națională Anticorupție pentru a comunica:

- 1) dacă inculpata B. a făcut obiectul vreunui mandat de supraveghere tehnică pentru infracțiunile cercetate în prezenta cauză;

- 2) dacă inculpatul V. a făcut obiectul vreunui mandat de supraveghere tehnică în perioada de referință pentru infracțiunile cercetate în prezenta cauză;

- 3) în ipoteza în care au existat mandate de supraveghere tehnică, dacă inculpata B. a luat legătura cu inculpatul V. sau dacă numărul de telefon al inculpatei B. apare în stenograma înregistrărilor care îl privesc pe inculpatul V.;

- emiterea unei adrese către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală pentru a se înainta procesele verbale ale ședințelor ținute de serviciul judiciar în perioada mai 2013-noiembrie 2014;

- emiterea unei adrese către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală pentru a se înainta copie certificată a condiții de acces la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din perioada 2005-2006;

- emiterea unei adrese către Tribunalul București pentru a înainta dosarul privind pe T. în care inculpata B. a emis rechizitoriul, a respins-o, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. a din Codul de procedură penală, apreciind-o ca nefiind utilă pentru soluționarea cauzei în raport de tezele probatorii invocate și față de obiectul acuzațiilor penale aduse inculpatei B..

În ce privește cererea de încuviințare a probei cu înscrisuri constând în emiterea unei adrese către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de

Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală pentru a se comunica data la care numita C. a început activitatea în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism precum și data la care inculpata B. a fost detașată la Ministerul Justiției, a respins-o, în temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, față de împrejurarea că s-a încuviințat cererea de audiere, în calitate de martor a numitei C.. În vederea administrării probatoriului astfel cum a fost încuviințat a fost stabilit termen la data de **12 martie 2018**.

La termenul din data de **12 martie 2018** Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, având în vedere dispozițiile încheierii de ședință de la termenul de judecată din data de 15 ianuarie 2018 a procedat la continuarea cercetării judecătorești cu audierea martorilor R., C. sub prestare de jurământ, după ce aceștia au fost legitimați și identificați, cu respectarea dispozițiilor art.119, art. 120, art. 121 și art. 381 din Codul de procedură penală, declarațiile martorilor fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei (filele 263 – 267, 268 – 271), ulterior citirii și semnării.

În vederea continuării cercetării judecătorești cu administrarea probei testimoniale, astfel cum a fost încuviințată la termenul din data de 15 ianuarie 2018, cauza a fost amânată pentru termenul din 2 aprilie 2018, fiind citați martorii S. și B. la adresele indicate în dosar.

La **termenul din data de 2 aprilie 2018**, față de lipsa martorilor S. și B., în vederea continuării cercetării judecătorești și administrării probatoriului astfel cum a fost încuviințat prin încheierea de ședință de la 15 ianuarie 2018, cauza a fost amânată, fiind stabilit termen la data de 11 iunie 2018.

La **termenul din data de 11 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători**, având în vedere dispozițiile încheierii de ședință de la termenul de judecată din data de 15 ianuarie 2018, a procedat la continuarea cercetării judecătorești cu audierea martorilor **T., S., M. și B.**, sub prestare de jurământ, după ce aceștia au fost legitimați și identificați, cu respectarea dispozițiilor art.119, art. 120, art. 121 și art. 381 din Codul de procedură penală, declarațiile martorilor fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei ulterior citirii și semnării.

După audierea martorului B., apărătorul ales al apelantei intimat inculpat B., avocat T., în temeiul dispozițiilor art.67 Cod procedură penală coroborat cu art.64 alin.1 lit. f Cod procedură penală a formulat oral, potrivit art.67 alin.4 Cod procedură penală, o cerere de recuzare a întregului complet de judecată.

În vederea soluționării cererii de recuzare formulată de apărătorul ales al apelantei inculpat B., s-a dispus amânarea cauzei. Totodată, s-a pus în vedere martorilor T. și U. să se prezinte la termenul acordat în cauză, respectiv 19 iunie 2018.

La data de 12 iunie 2018 a fost respinsă, ca nefondată, cererea de recuzare a completului de judecată formulată de apărătorul ales al apelantei intimat inculpat B..

La **termenul din data de 19 iunie 2018**, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, având în vedere dispozițiile încheierii de ședință de la termenul de judecată din data de 15 ianuarie 2018, a procedat la continuarea cercetării judecătorești cu audierea martorilor T. și U. sub prestare de jurământ, după ce aceștia au fost legitimați și identificați, cu respectarea dispozițiilor art.119, art. 120, art. 121 și art. 381 din Codul de procedură penală, declarațiile martorilor fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei ulterior citirii și semnării.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, după deliberare, cu privire la cererile formulate de apărătorul ales al apelantei intimat inculpat B.:

A respins cererea de audiere prin videoconferință a apelantei intimat inculpat B., pe de o parte, pentru că neparticiparea apelantei inculpat la desfășurarea procedurii judiciare în prezenta cauză reprezintă, exclusiv, opțiunea acesteia, iar pe de altă parte, pentru că pretinsa imposibilitate a inculpatei de a se prezenta la instanța de apel în vederea audierii este consecința opțiunii acesteia de a solicita autorităților competente din Costa Rica acordarea statutului de refugiat pe teritoriul acestui stat.

În plus, Completul de 5 judecători apreciază că din înscrisurile depuse la dosarul cauzei nu rezultă o imposibilitate obiectivă a apelantei inculpat de a se prezenta personal în fața instanței de apel. Astfel, din adresa emisă de Ministerul de Interne și Poliție Costa Rica, datată 7 mai 2018, rezultă că Direcția Generală Migrație și Imigrație, Serviciul Justiție și Transparență, Secția Refugiați poate autoriza, motivat, călătoriile inclusiv în țara de origine a solicitantului de azil în urma cererii acestuia, în situații pe care instituția le consideră adecvate.

Nu în ultimul rând, se reține că dreptul la apărare al apelantei inculpat a fost asigurat și garantat pe toată durata procedurii prin prezentarea apărătorului ales al acesteia și că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.364 alin.1 și 4 din Codul de procedură penală, referitoare la participarea inculpatei la proces prin intermediul videoconferinței.

Referitor la *cererea de suplimentare a probatoriului cu audierea martorilor M. și R.*, a respins-o, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin.4 lit din b Codul de procedură penală, apreciind că pentru dovedirea împrejurărilor de fapt ce formează obiectul probațiunii au fost administrate suficiente mijloace de probă.

În ce privește cererea de suplimentare a probatoriului cu audierea martorilor V., E., A., V., B., A. și D., în conformitate cu dispozițiile art.100 alin.4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o, apreciind, în raport de tezele probatorii invocate și de acuzațiile penale aduse inculpatei, că proba solicitată nu este relevantă în cauză. În plus, referitor la numiții E. și V., persoane care au

achiziționat pachetul de acțiuni de la SC U. SA, este de menționat că fapta în legătură cu această societate a fost disjunsă prin rechizitoriu, făcând obiectul cercetărilor penale într-o altă cauză.

Referitor la *cererea de reaudiere a martorei S.* cu privire la care instanța a prorogat pronunțarea, în baza art. 100 alin.4 lit.b din Codul de procedură penală a respins-o, apreciind, pe de o parte, că din declarația martorei S. dată în fața instanței de control judiciar la data de 11 iunie 2018, nu au reieșit elemente noi care să justifice reaudierea acestei martore, iar pe de altă parte, că pentru dovedirea împrejurărilor de fapt ce formează obiectul probațiunii au fost administrate suficiente mijloace de probă.

În ce privește *cererea de emitere a unei adrese către Ministerul Justiției* pentru a se comunica dacă în perioada 2009-2013 în biroul inculpatei B., care în acea perioadă a îndeplinit funcția de secretar de stat în Ministerul Justiției, a existat statueta din bronz ce reprezenta justiția, la care a făcut referire martora T. în declarația dată în fața instanței de control judiciar, în baza art. 100 alin.4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o întrucât proba nu este nici relevantă și nici utilă soluționării cauzei, având în vedere obiectul acuzațiilor penale aduse inculpatei B.(infracțiunile de favorizarea făptuitorului și abuz în serviciu) și teza probatorie invocată.

Referitor la *cererea de a se emite adresă la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție* pentru a se comunica dacă se fac cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunii de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 din Codul penal, față de persoanele care au pronunțat Decizia nr.2/2014 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și au apreciat în sensul aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome și nu global, în baza art.100 alin.4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o, apreciind că proba nu este relevantă și nici utilă soluționării cauzei în raport de teza probatorie invocată.

În ce privește *cererea de emitere a unei adrese către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție* prin care să se solicite parchetului, în raport de considerentele Deciziei nr. 802/2017 a Curții Constituționale, să comunice, cu referire la Protocolul de cooperare între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în domeniul securității naționale, dacă în cursul urmăririi penale desfășurate în cauză, Serviciul Român de Informații a colaborat cu organele de urmărire penală în efectuarea actelor de urmărire penală și, în cazul în care răspunsul este afirmativ, să se precizeze în ce a constatat această colaborare, în baza art.100 alin. 3 din Codul de procedură penală a admis-o, apreciind-o ca fiind utilă soluționării cauzei.

Referitor la *cererea de emitere a unei adrese către Înalta Curte de Casație și Justiție – Compartimentul de documente clasificate* pentru a se comunica

informații cu privire la colaborarea dintre Serviciul Român de Informații – Înalta Curte de Casație și Justiție - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- Direcția Națională Anticorupție, în baza art.100 alin.4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o ca nefiind utilă soluționării cauzei, întrucât respectivul protocol se referă la *îndeplinirea sarcinilor ce revin instituțiilor anterior menționate în domeniul securității naționale*, or, din înscrisurile aflate la dosar nu rezultă că parchetul și-a fundamentat soluția de trimitere în judecată a inculpatei pe date rezultate din activitățile specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, autorizate în temeiul Legii nr.51/1991 privind securitatea națională a României sau că inculpata ar fi fost supusă unor astfel de măsuri.

Totodată, Înalta Curte a dispus *restituirea adresei depusă la dosar de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție la data de 18 iunie 2018* față de împrejurarea susținută în ședință publică de către reprezentantul Ministerului Public, în sensul că nu este vorba de un înscris nou care să fie solicitat ca mijloc de probă, ci de o comunicare pe care procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție a transmis-o la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, după întocmirea rechizitoriului în prezenta cauză.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, a dispus suspendarea cauzei până la ora 17.00 și a pus în vedere reprezentantului Ministerului Public ca răspunsul la adresa emisă de instanță către **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** să fie comunicat în cursul zilei de 19 iunie 2018, până la reluarea cauzei.

După reluarea cauzei, magistratul asistent a învederat că la dosar a fost depus răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, răspuns ce a fost comunicat anterior reluării cauzei și apărătorilor aleși ai inculpaților.

La acest termen, nemaifiind alte cereri de formulat, ori probatorii de administrat, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a constatat cauza în stare de judecată și a acordat cuvântul asupra apelurilor declarate în cauză. Concluziile reprezentantului Ministerului Public, ale apărătorului ales ai apelantei intime B., ale apărătorilor aleși ai intimatului inculpat V., susținute cu ocazia dezbaterilor în apel, precum și ultimul cuvânt al intimatului inculpat V. au fost consemnate în detaliu în încheierea de ședință din data de 19 iunie 2018, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

IV. Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor de apel invocate, cât și din oficiu, conform art. 417 Cod procedură penală cu referire la art. 420 Cod procedură penală, prin raportare la probele administrate, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza cercetării judecătorești în primă instanță și în apel,

Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție reține următoarele:

1. Criticând soluția de condamnare dispusă de către instanța de fond, cu privire la infracțiunea de **favorizarea făptuitorului**, faptă prevăzută *art. 269 alin.1 din Codul penal*, inculpata **B.** a pus în discuție neîntrunirea cerințelor normei de incriminare sub aspect obiectiv/subiectiv, arătând că: decizia privind schimbarea procurorului de ședință R. nu i-a aparținut ei, ci martorei S., demers recunoscut de aceasta și că susținerea de către inculpată a teoriei privind aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome nu poate reprezenta un act material al infracțiunii de favorizarea făptuitorului, iar prin solicitarea de aplicare a unei pedepse cu suspendarea în ceea ce-l privește pe T. inculpata nu a realizat o activitate care să reprezinte o împiedicare sau o îngreunare a tragerii la răspundere penală sau a executării pedepsei, de către acesta, rezultatul putând fi cel mult o atenuare a consecințelor procesului penal.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte în Complet de 5 Judecători, *în majoritate*, confirmă valabilitatea argumentelor de fapt și de drept reținute în actul de sesizare a instanței cu privire la acuzațiile care formează obiectul analizei și în considerentele sentinței apelate, constatând că prima instanță, pe baza probatoriului administrat, a reținut în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatei B. în săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului.

Referitor la probatoriul care susține o atare concluzie, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține următoarele:

Fără a relua argumentația stării de fapt, redată în considerentele hotărârii atacate, argumentație pe care instanța de control judiciar și-o însușește în întregime, astfel cum această posibilitate este conferită de practica Curții europene și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (*Helle Împotriva Finlandei*), se vor analiza criticile formulate în apel.

În ceea ce privește natura probelor care au stat la baza soluției de condamnare dată de prima instanță, inculpata a invocat nulitatea absolută determinată de împrejurarea că, în cauză, astfel cum rezultă din comunicatul de presă nr. 1190/VIII/3 din 1 iulie 2015 al Direcției Naționale Anticorupție, procurorii, în instrumentarea dosarului nr..../P/2014, au beneficiat de sprijin de specialitate din partea Serviciului Român de Informații, probele fiind, prin urmare administrate prin metode nelegale.

Instanța de apel, verificând susținerile inculpatei, a solicitat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție să comunice, cu referire la Protocolul de cooperare între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în domeniul securității naționale, dacă în cursul urmăririi penale desfășurate în cauză, Serviciul Român de Informații a

colaborat cu organele de urmărire penală în efectuarea actelor de urmărire penală și a constatat că, în conformitate cu Nota din data de 19 iunie 2018, Serviciul Român de Informații nu a participat la efectuarea actelor de urmărire penală, acestea fiind dispuse/întocmite exclusiv de procurori sau ofițeri de poliție judiciară delegați de procurori, aspect care rezultă din actele existente în dosarul de urmărire penală. Cvasitotalitatea declarațiilor au fost luate de procuror în prezența apărătorilor aleși, astfel că este exclusă suspiciunea ca la aceste activități să fi participat vreun reprezentant al Serviciului Român de Informații.

În consecință, nu există suportul probatoriu pentru a admite excepția invocată de inculpată.

În ceea ce privește situația de fapt, instanța de control judiciar, prin raportare la criticile formulate de apelanta inculpată B. reține că infracțiunea de favorizarea făptuitorului este incriminată de art. 269 alin. 1 din Codul penal, ca fiind *ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală ori executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate*.

Infracțiunea de favorizare a făptuitorului urmărește sancționarea oricăror denaturări ale actului de justiție penală, inclusiv în ceea ce privește exercitarea până la capăt a dreptului statului de a pedepsi (ius puniendi).

În plan conceptual, favorizarea poate fi asimilată unei complicități posterioare, pe care însă, având în vedere teoria participației din dreptul penal român (care permite ca actul de participație în forma complicității să se realizeze doar anterior sau concomitent comiterii faptei - art. 48 alin.1 și 2 din Codul de procedură penală), legiuitorul o sancționează ca un delict distinct, sub denumirea de favorizarea făptuitorului.

Cu referire la scopul în care favorizarea trebuie realizată, se reține că acesta este *împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.*”

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de favorizarea făptuitorului constă în ajutorul dat făptuitorului, fiind vorba despre o favorizare personală. Ajutorul se poate realiza atât prin acțiune (de exemplu, se urmărește influențarea concluziilor procurorului de ședință în scopul prezentării instanței de judecată unor concluzii favorabile cu privire la făptuitor, de natură a împiedica ca persoana favorizată să fie pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea sau să împiedice ca persoana favorizată să execute în penitenciar o eventuală pedeapsă.), cât și prin inacțiune. Așa cum reține instanța supremă, în jurisprudența sa, „ajutorul poate fi dat în mod direct sau indirect, pe față sau în mod clandestin, poate fi material sau intelectual (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia penală nr. 2628/19 septembrie 2014). Ajutorul este material atunci când, de exemplu, favorizatorul ia măsuri pentru a impune,

la cererea persoanei favorizate, formularea unor concluzii ale autorității care exercită acuzarea, de natură să împiedice executarea unei pedepse privative de libertate. Ajutorul este intelectual dacă, de exemplu, favorizatorul îl sfătuiește pe făptuitor cum să procedeze pentru a se putea sustrage răspunderii penale sau executării unei pedepse privative de libertate.

Ajutorul dat de favorizator făptuitorului poate interveni oricând de la momentul săvârșirii faptei prevăzute de legea penală de către acesta, în timpul urmăririi penale, în timpul judecării cauzei care îl vizează pe cel favorizat la instanța de fond ori în căile de atac, inclusiv după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Acuzația formulată de Parchet și pentru care s-a pronunțat soluția de condamnare a inculpatei B. în primă instanță a avut în vedere că, în calitate de procuror șef al Direcției de Investigarea a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, după preluarea funcției, în urmărirea intereselor inculpatului T., de a nu fi condamnat la o pedeapsă cu executare în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București, tocmai prin prisma funcției, inculpata B. a dispus ca atribuțiile profesionale și poziția judiciară a procurorilor de ședință ai Direcției de Investigarea a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în fața instanței de judecată, să fie exercitate și să susțină interesul infracțional al numitului T., de așa manieră încât acesta să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoarea sau cel puțin să nu execute în penitenciar o eventuală pedeapsă.

Urmărirea intereselor inculpatului T., de a nu fi pasibil de o pedeapsă cu închisoarea sau cel puțin de a nu executa în penitenciar o asemenea pedeapsă în dosarul nr./3/2006 aflat pe rolul Tribunalului București presupunea două modalități de intervenție ale inculpatei B.: prima dintre acestea (să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoarea) se referea la încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, fapt care, subsecvent ar fi condus la înlăturarea posibilității de a fi dispusă o pedeapsă cu închisoarea, iar cea de a doua (să nu execute în penitenciar o asemenea pedeapsă) se referea la pronunțarea unei soluții cu suspendarea executării pedepsei. Ambele ipoteze sunt descrise în rechizitoriu, în prezentarea situației de fapt de la punctul C și anume, teza referitoare la ajutorul dat lui T. astfel încât acesta să nu fie pasibil de pedeapsa cu închisoarea (pag.. 61-62) și teza referitoare la ajutorul dat lui T. astfel încât să nu execute în penitenciar o pedeapsă (pag.58-60 și 63-66).

Ambele teze menționate în rechizitoriu au fost reținute de instanța de fond în soluția de condamnare. Astfel, instanța de apel reține că *demersurile inculpatei pentru acceptarea teoriei instituțiilor autonome în identificarea legii penale mai favorabile de către procurorii din subordine au fost apreciate de către instanța de fond ca reprezentând elemente de circumstanțiere a activității desfășurate de inculpată în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T., de*

natură a evidenția amploarea planului conceput în vederea ajutării lui T., ce a fost gândit în cele mai mici detalii pentru a-i asigura reușita.

În ceea ce privește împiedicarea executării pedepsei în penitenciar, instanța de fond a reținut că inculpata B., în calitate de procuror șef direcție, a luat măsuri administrative și a impus formularea anumitor concluzii în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, în scopul ajutării martorului T., prin obținerea unei soluții cât mai avantajoase pentru acesta, astfel încât să nu execute, în regim de detenție, o eventuală pedeapsă.

În cauza de față a fost reținută teza ajutorului dat într-o cauză penală de către favorizator, pentru ca favorizatul să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoarea sau cel puțin să nu execute în penitenciar o eventuală pedeapsă, ceea ce se circumscrie elementelor de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art.269 din Codul penal - îngreunarea executării unei pedepse privative de libertate (prin împiedicarea pronunțării unei pedepse privative de libertate). În consecință, pentru a se pronunța o soluție de condamnare, probatoriul trebuia să dovedească:

a) o situație premisă: existența unei cauze penale și calitatea persoanei favorizate (în speță este vorba despre dosarul nr./3/2006 aflat pe rolul Tribunalului București - Secția I penală în care a fost trimis în judecată inculpatul T., acuzat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 din Codul penal anterior, art. 25 raportat la art. 246 cu aplicarea art. 248¹ și art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, art. 7 din Legea nr.39/2003, art. 23 lit. a și b din Legea nr. 656/2002 - două infracțiuni, cu aplicarea art. 33 lit. a din Codul penal anterior.);

b) ajutorul dat favorizatului (T.) de către favorizator (în cauza de față, B.): în speță a fost vorba despre schimbarea procurorului de ședință la termenul din 26 septembrie 2013, procuror care anterior dovedise o atitudine intransigentă față de inculpatul T., formulând concluzii în dosar față de acesta în sensul condamnării la o pedeapsă severă, privativă de libertate. Același procuror, conform declarațiilor sale de martor, în cursul lunii mai – începutul lunii iunie 2013, anterior schimbării sale din ședință își exprimase punctul de vedere într-o discuție cu B. cu privire la necesitatea soluționării rapide a cauzei pentru a se evita riscul de prescripție a răspunderi penale, precum și cu privire la interdicțiile și sancțiunile pe care urma să le solicite instanței, respectiv pedeapsa de 15 ani închisoare.

Totodată, în afara schimbării procurorului de ședință care dovedise intransigență față de faptele ce formau obiectul acuzațiilor aduse inculpatului T. în sensul judecării cu celeritate, pentru a se evita riscul prescripției răspunderi penale și în sensul solicitării unor pedepse privative de libertate severe, inculpata B.:

- a dictat personal concluziile ce urmau a fi susținute de noul procuror de ședință respectiv, solicitarea unei pedepse cu suspendarea executării (deci a unei pedepse care nu implică privarea de libertate):

- a încercat să determine adoptarea unei politici generale a unității de Parchet pe care o conducea în sensul încetării proceselor penale prin intervenirea prescripției răspunderii penale în cauze ca cea privindu-l pe T..

c) scopul favorizării a fost urmărit de favorizator (nu se cere ca scopul infracțiunii să fie efectiv realizat, nu se cere ca favorizarea să fie eficientă, ci doar aptă să susțină scopul urmărit, să fie în concordanță cu acesta): condiția de tipicitate a infracțiunii de favorizare a făptuitorului este îndeplinită atunci când probele dovedesc dincolo de orice îndoială rezonabilă că scopul urmărit este în sensul îngreunării sau împiedicării tragerii la răspundere penală (prescripția răspunderii penale este o cauză de înlăturare a răspunderii penale care conduce implicit ca favorizatul să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoarea) sau îngreunării și împiedicării executării unei pedepse privative de libertate (să nu execute în penitenciar o eventuală pedeapsă, suspendarea executării pedepsei cerută de procurorul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism la solicitarea inculpatei B. fiind un substituent al pedepsei închisorii care permite persoanelor condamnate să nu execute pedeapsa prin privare de libertate). Chiar dacă decizia finală aparținea instanței de judecată, vinovăția inculpatei decurge din eforturile acesteia în crearea unei situații în beneficiul persoanei favorizate. În speță rezultatul nu s-a produs și pentru că acțiunile sale au fost aduse la cunoștința procurorului general adjunct al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care a dispus modificarea concluziilor prezentate instanței:

- cu ocazia susținerii acuzațiilor față de T., procurorul de ședință C., la solicitarea inculpatei B., la termenul de dezbateri din 5 noiembrie 2014, a precizat că nu se opune ca instanța să dispună suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor acestuia;

- anterior pronunțării sentinței de către instanța de fond, martora S. a mers la cabinetul procurorului general adjunct al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, căruia i-a relatat cele întâmplate și i-a prezentat, în copie, referatul și procesul verbal din 27 octombrie 2014, iar acesta a luat hotărârea redactării și depunerii unor note scrise prin care să se solicite pronunțarea de către instanță a unei soluții de condamnare la pedepse cu închisoarea cu executare în regim de detenție. Ca urmare, prin adresa nr. 4018/III-2/2014 din 25 noiembrie 2014 a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, a fost transmis la dosar un memoriu cuprinzând concluzii scrise formulate de procurorul C. în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București – Secția I penală, în cuprinsul căruia s-a cerut, în privința lui T., condamnarea pentru săvârșirea acelorași infracțiuni menționate și

cu ocazia cuvântului la dezbateri, iar, cu referire la individualizarea pedepselor ce vor fi aplicate inculpaților, s-a solicitat a se avea atitudinea procesuală a acestuia, de negare a faptelor, pluralitatea infracțiunilor comise, valoarea mare a prejudiciului produs, precum și împrejurarea că acționat în cadrul unui grup infracțional organizat.

În speță, dacă acțiunile inculpatei B. și-ar fi atins finalitatea urmărită și susținută prin acte materiale concrete, fie procesul penal înceta prin intervenirea prescripției răspunderii penale (din perspectiva schimbării procurorului de ședință și tergiversarea cauzei precum și impunerea punctului de vedere privind interpretarea aplicării lefii penale mai favorabile pe instituții autonome), deci nu exista posibilitatea pronunțării unei pedepse privative de libertate, fie se dispunea o pedeapsă cu suspendarea executării și deci executarea unei pedepse privative de libertate era înlăturată (urmare acțiunilor sale de întocmire a procesului-verbal privind concluziile pe care procurorul de ședință urma să le pună cu privire la condamnarea lui T. la o pedeapsă cu suspendarea executării).

d) *vinovăția inculpatei sub forma intenției.*

Probele trebuie să dovedească faptul că persoana trimisă în judecată a urmărit scopul descris în norma de incriminare.

În speță, astfel cum se va detalia în cele ce urmează și cum a reținut și instanța de fond, probele au dovedit că acțiunile inculpatei B. au urmărit favorizarea lui T. (discuțiile cu T. și cu soția sa, T. nu lasă loc la echivoc în ceea ce privește existența unor promisiuni de schimbare a procurorului de ședință, de împiedicare a pronunțării unei pedepse privative de libertate ori de împiedicare a executării unei pedepse privative de libertate).

Discuțiile cu cel favorizat, T. și cu soția acestuia au fost urmate de acțiuni concrete în sensul celor promise, ceea ce întărește credibilitatea declarațiilor martorilor și înlătură dubiul asupra scopului urmărit de inculpată. Astfel:

- au fost organizate întâlniri cu procurorul de caz, martorul R., pentru a-l convinge să își schimbe punctul de vedere referitor la condamnarea inculpatului T. la pedepse privative de libertate, în sensul formulării unor concluzii de încetare a procesului penal prin intervenirea prescripției răspunderii penale sau de condamnare cu aplicarea unei pedepse care să excludă privarea de libertate;

- a fost schimbat procurorul de ședință, atunci când acesta a respins solicitările inculpatei B.;

- au fost organizate întâlniri cu toți procurorii Direcției de Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, unitate din conducerea căreia făcea parte inculpata B., pentru a fi convinși să adopte ca politică penală generală punctul de vedere aparținând inculpatei B. și care ar fi condus la împiedicarea tragerii la răspundere penală, în cazul lui T.;

- față de eșecul demersurilor anterioare, inculpata B. a redactat ea însăși, conform declarațiilor martorilor S. și C., concluziile în dosarul inculpatului T.

prin care se solicita o pedeapsă care să împiedice privarea de libertatea a acestuia.

Apărarea inculpatei a avut în vedere și faptul că și-a făcut cunoscute relațiile cu T. (soția lui T.) și că în perioada premergătoare lunii februarie 2014, când a intrat în vigoare Codul penal actual, în întreg sistemul judiciar existau discuții referitoare la modul în care urmau să se aplice dispozițiile referitoare la prescripție. Niciuna dintre aceste apărări, pe care instanța de apel le consideră reale, nu poate conduce la achitarea inculpatei.

Relațiile personale cu T. nu exclud ilicitul penal, având în vedere că inculpata B. a fost acuzată pentru folosirea autorității funcției sale de conducere în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pentru a interveni în dosarul lui T. în scopul împiedicării tragerii la răspundere penală și ulterior în scopul împiedicării executării unor pedepse privative de libertate.

Prin urmare, fapta pentru care este acuzată decurge din exercitarea profesiei și funcției de conducere de către inculpata B., fiind irelevant dacă favorizarea a fost determinată de relațiile de prietenie, sau de promisiuni de foloase ulterioare ori de primirea unor bunuri, ca și dacă între inculpată și T. relațiile erau reci. Actul de conduită al inculpatei B. se înscrie în condițiile de tipicitate ale infrațiunii de favorizarea făptuitorului în considerarea scopului urmărit de aceasta, ca T. să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoarea sau cel puțin să nu execute în penitenciar o eventuală pedeapsă, scop dovedit prin probatoriul administrat, neavând semnificație pentru existența ilicitului penal mobilul inculpatei. Ceea ce a determinat acțiunile inculpatei, ceea ce a motivat-o în conduita sa devine relevant doar pentru individualizarea pedepsei acesteia și nu pentru condițiile de existență a ilicitului penal.

În al doilea rând, o altă apărare a inculpatei B. constând în faptul că în întreg sistemul judiciar se discuta despre modul de aplicare a regulilor de la prescripția răspunderii penale, este de asemenea lipsit de relevanță pentru condițiile de tipicitate ale infrațiunii. Favorizarea făptuitorului există și atunci când persoana acuzată se folosește de un context general, al unor discuții purtate cu bună credință de juriști. În cauză, inculpata B. a promis lui T., conform declarațiilor acestuia, că va împiedica tragerea lui la răspundere penală; a încercat să determine adoptarea unei soluții generale de înlăturare a răspunderii penale ce îl favoriza și pe T.. Prin urmare, ceea ce i se reproșează prin rechizitoriu și hotărârea primei instanțe este fapta proprie prin care urmărea în mod activ favorizarea lui T.. Inculpata B. nu a avut o conduită pasivă de acceptare a unui punct de vedere din doctrina penală, urmată de lipsa de implicare în concluziile formulate de procurorul de ședință în cauza persoanei favorizate. Dimpotrivă, favorizatorul a acționat pentru ca persoana favorizată să nu fie pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea sau cel puțin să nu execute în

penitenciar o eventuală pedeapsă. Ceea ce i se reproșează inculpatei B. este favorizarea unui inculpat prin mijloace proprii profesiei și funcției sale de procuror șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, favorizare ce a intervenit în urma unor discuții cu persoana favorizată, T. și ca o promisiune făcută acestuia, după trimiterea în judecată.

Probele administrate în apel, astfel cum vor fi descrise în cele ce urmează converg în sensul celor ce preced și întăresc soluția de condamnare pronunțată de instanța de fond.

Apărarea inculpatei în sensul că solicitarea unei condamnări cu suspendarea executării pedepsei pentru T. a fost determinată de intervenția prim adjuncțului șefului Serviciului Român de Informații, pe care a pretins că nu îl putea refuza, întrucât activitatea Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ar fi avut de suferit în lipsa informațiilor ce erau furnizate de instituția menționată, nu conduce la înlăturarea vinovăției acesteia, ci întărește faptul că actele sale de conduită au fost în scopul favorizării lui T..

Reevaluând materialul probator administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, punctual, prin raportare la criticile formulate de apelanta inculpată B., Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpata a fost răsturnată în cursul judecății, ansamblul materialului probator administrat în cauză fiind cert în sensul stabilirii vinovăției acesteia pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului, astfel cum este prevăzută de art. 269 alin.1 din Codul penal.

Astfel, instanța de control judiciar, în opinie majoritară, apreciază juste argumentele de fapt și de drept reținute prin sentința apelată cu privire la acuzațiile privind săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului care formează obiectul analizei, constatând, la rândul său, că probatoriul administrat în cauză a demonstrat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpata B., procuror șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a dispus ca atribuțiile profesionale și poziția judiciară a procurorilor să fie exercitate în favoarea inculpatului T., sens în care a impus procurorilor din subordine să solicite, în cauza aflată pe rolul Tribunalului București - Secția I penală nr. .../3/2006, cauză instrumentată de Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, o soluție favorabilă inculpatului T., lezând în această modalitate interesele unei corecte și juste înfăptuiri a justiției și procurând unui inculpat un folos injust, punând în pericol valorile sociale legate de buna înfăptuire a justiției.

Este de remarcat faptul că ajutorul dat de inculpată martorului T. s-a materializat, temporal, după trimiterea în judecată a acestuia și până la pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță.

În analiza criticilor formulate de apelanta inculpată se reține că materialul probator administrat în cauză a evidențiat - contrar susținerilor inculpatei B., care a încercat să acrediteze ideea că luarea măsurilor de natură administrativă în legătură cu dosarul T. - C. a fost determinată de solicitările procurorului șef al Serviciului judiciar, S. - faptul că inculpata, sub aparența realizării unei normări și echilibrări a activității procurorilor, precum și a stabilizării a câte unui procuror pe fiecare complet de judecată, a dispus ca, în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București privindu-l pe T., să fie desemnat, în locul lui R., procurorul C., care reprezenta Parchetul în alte două cauze (privindu-i pe inculpații N. și, respectiv, B.) aflate pe rolul aceluiași complet.

Martora S., audiată în legătură cu acest aspect, (prin declarațiile din data de 26 ianuarie 2015, 14 ianuarie 2016, menținute prin declarația din data de 11 iunie 2018) a arătat: *„Nu am fost chemata de procurorul șef direcție B. după ce a fost numită în mai 2013 pentru a discuta împreună cu aceasta și cu procurorul sef adjunct despre reorganizarea activității la nivelul direcției inclusiv a serviciului judiciar.*

Mi-a fost solicitat de către conducerea DIICOT-ului întocmirea unui tabel cu dosarele structurii aflate pe rolurile instanțelor și cu procurorii care intrau în ședințele de judecată în respectivele dosare. Inițiativa luării dosarului T. de la procurorul R. nu mi-a aparținut.

Mi-a fost adus la cunoștință faptul că dosarul T. urma să fie preluat de către procurorul C. chiar de către procurorul R. care mi-a comunicat la un moment dat prin vara anului 2013 ca B. a spus să treacă la serviciul economico-financiar urmând ca dosarul mai sus indicat să fie luat de alt procuror.”

În legătură cu această împrejurare **martorul R.** a arătat că măsura i-a fost adusă la cunoștință în luna august 2013, când procurorul șef al Serviciului judiciar, S., i-a transmis în format electronic tabelul privind redistribuirea dosarelor, constatând cu acel prilej, că dintre toate cauzele în care asigura participarea la ședințele de judecată, dosarul nr./3/2006 a fost singurul repartizat unui alt coleg, respectiv procurorului C..

Nemulțumit fiind de modificarea intervenită, raportat la faptul că reprezentase Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în cauza T. – C. o perioadă îndelungată, că cercetarea judecătorească fusese aproape finalizată, după întoarcerea sa din concediu, martorul R. a purtat o discuție cu S., aceasta spunându-i că distribuirea dosarului altui procuror s-a realizat din dispoziția B., afirmație ce a fost reiterată de procurorul șef al Serviciului judiciar și ulterior, cu ocazia unei ședințe de lucru a magistraților.

Martorul a arătat că *„în considerarea faptului ca am apreciat că datorită complexității deosebite a cauzei este normal să continui să particip la ședința de judecată, la termenul de judecata din luna septembrie 2014 am intrat din nou în ședință, motiv pentru care a doua zi am fost chemat la B., punându-mi-se în*

vedere ca din acel moment să nu mai am niciun contact cu respectivul dosar și că este ultima data când îmi permit să-i subminez autoritatea.”

De altfel, chiar inculpata a recunoscut în fața instanței că a hotărât redistribuirea dosarului, fapt pe care i l-a comunicat procurorului R., cu ocazia discuțiilor purtate pe fondul refuzului acestuia de a-i permite martorei C. să intre în locul său în ședință în cauza T., „...am purtat o discuție cu domnul procuror R. cărui i-am spus că în dosar va intra doamna C., pentru că așa am hotărât eu(...)” iar în momentul în care acesta și-a exprimat nemulțumirea, inculpata B. i-a solicitat martorului „ să conteste măsura dacă nu este de acord sau să plece de la D.I.I.C.O.T.,” aspect confirmat, în mod constant, și de către martorul R..

Argumentele martorului R. în sensul participării sale în continuare în dosarul T. - C. au vizat împrejurarea că prin schimbarea procurorului de ședință, în condițiile în care și componența completului de judecată fusese modificată recent, se putea ajunge, prin formularea unor cereri nejustificate de către apărare, deși probatoriul fusese administrat aproape în totalitate (în cauză mai erau de audiat doi inculpați), la temporizarea cursului procedurii judiciare până după data de 1 februarie 2014, când urma să intre în vigoare noua codificare penală.

În acest context, apare ca nejustificată măsura luată de către B., cu atât mai mult cu cât dosarul privind pe inculpatul T. era unul din cele mai vechi dosare instrumentate de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, iar „vechimea dosarelor aflate pe rolul instanțelor și mai ales a faptelor ce formau obiectul acestora era o preocupare constantă a procurorilor șefi în contextul în care la finalul anului 2013, începutul anului 2014 se punea problema prescripției faptelor din perspectiva legi penale mai favorabile(...)” (declarația din 21 aprilie 2016 a martorului U.)

Relevantă este și împrejurarea că inculpata B. a efectuat ancheta penală în cauza T. - C., fiind chiar semnatară rechizitoriului, fapt care, cu atât mai mult, trebuia să excludă orice conveniență infracțională cu persoana pe care o cercetase, în caz contrar, înfăptuirea actului de justiție devenind un simulacru.

Totodată, nu poate fi primit nici argumentul că înlocuirea martorului R. a fost determinată de împrejurarea mutării acestuia la Serviciul de combatere a criminalității economico – financiare, instanța de control judiciar reținând că procurorul R. a fost mutat la un alt serviciu din cadrul unității de parchet condusă de inculpată după două luni de la data când a fost înlocuit din cauza T. - C.. În plus, începând cu data de 1 ianuarie 2014, procurorului M. i-a fost repartizat un alt dosar de o complexitate deosebită, pentru a-l susține în instanță, astfel că apărarea inculpatei privind realizarea unui echilibru în activitatea procurorilor nu are suport în plan probator.

De altfel, probatoriul a evidențiat că dosarul privind pe inculpatul T. a fost singurul dosar în care procurorul de ședință a fost înlocuit cu un alt coleg din

cadrul Parchetului, context în care nu se poate reține că dispozițiile administrative luate de inculpată au avut ca scop real optimizarea activității desfășurată de unitatea de parchet, ci dimpotrivă crearea unei aparențe în acest sens, având în vedere că, odată obținute informațiile solicitate în legătură cu încărcătura dosarelor pe fiecare magistrat din cadrul Serviciului judiciar, nu au fost dispuse măsuri în vederea echilibrării volumului de muncă și stabilizării procurorilor pe același complet de judecată.

Conjugat cu schimbarea martorului R. din dosarul nr.3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală se reține și împrejurarea impunerii opiniei îmbrățișată de procurorul șef direcție privind modul de stabilire a legii penale mai favorabile, măsuri care dovedesc fără putință de tăgadă că inculpata a acționat încă de la început cu intenție directă în realizarea scopului de a-l ajuta pe T..

Astfel, se reține că dezbaterile ce au avut loc la ședințele de lucru în care se discuta modul de stabilire a legii penale mai favorabile erau unele tensionate, întrucât inculpata B. alături de alți procurori susținea punctul de vedere referitor la aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome, iar alți procurori între care și R., se opuneau categoric și vehement teoriei promovate de conducerea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, susținând că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile (declarațiile martorului R. din faza anchetei penale și a cercetării judecătorești, depozițiile martorelor S., C. și U. date în instanță).

Relevanță în acest context causal prezintă și împrejurarea că martorul R. i-a comunicat procurorului șef direcție în legătură cu soluția ce se întreprindea în dosarul nr.3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, că se poate obține o condamnare la ani grei de închisoare pentru T. în cazul în care sentința va fi dată până la 1 februarie 2014.

Prin urmare, apare ca fiind evident faptul că solicitarea datelor statistice în vederea reorganizării unității de Parchet specializată, care viza și activitatea Serviciului judiciar, în sensul asigurării unei munci echilibrate pentru procurorii de ședință, măsură ce implica redistribuirea dosarelor aflate în faza de judecată, de o manieră care să permită participarea aceluiași procuror în toate cauzele aflate pe rolul unui complet, nu a fost determinată de necesitatea eficientizării activității în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ci a reprezentat doar pretextul care să-i permită inculpatei îndepărtarea procurorului R. din dosarul nr.3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală.

Probatoriul cauzei a evidențiat, totodată, că întocmirea referatului nr. 3618/III-2/2014 și a procesului verbal din 27 octombrie 2014 privind formularea unor concluzii cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pentru T.

s-a făcut din dispoziția expresă a inculpatei B. care, pe lângă faptul că s-a implicat în conceperea referatului, a oferit și argumentele ce urmau să fie susținute în instanță de către procurorul C. pentru obținerea unei asemenea soluții, aspect ce reiese din declarațiile celei din urmă și ale martorei S.. Astfel, martora C. a declarat:

„În luna octombrie 2014, fiind informată în legătură cu faptul că dosarul T. urma să iasă în pronunțare B. m-a chemat la sediu pentru a discuta în legătură cu acest dosar.

Când am intrat în biroul dumneaei mi-a spus în mod direct făcând referire numai la inculpatul T. că în acest dosar să cerem o soluție de condamnare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aducând ca argumente împrejurarea că este vorba de o cauză veche, că pentru multe din infracțiuni s-a împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale, că inculpatul nu a săvârșit între timp alte infracțiuni și că în cauză sunt instituite măsuri asiguratorii și astfel prejudiciul poate fi recuperat.(...)

De față la această discuție a fost și consilierul personal al acesteia, martorul B., care a propus ca această chestiune să fie discutată în cadrul unei ședințe la care să participe toți procurorii. Doamna B. a chemat-o cu registrele pe martora S. iar mie mi-a spus să întocmesc un referat în sensul celor discutate cu dumneaei.” Martora a menționat că „a fost pentru prima dată în cariera mea când am participat la o asemenea procedură neexistând o practică în acest sens la nivelul Parchetului cu privire la concluziile pe care procurorii de ședință urmau să le pună la dosarele în care participau.”, aspect susținut și de martora S..

Chiar dacă referatul cuprinzând solicitarea de aplicare a unei pedepse cu suspendarea executării pedepsei nu a fost prezentat niciodată judecătorului de fond, procurorul C. formulând în sala de judecată concluziile pe care le-a considerat utile și pertinente și, doar în subsidiar, concluzii în sensul celor consemnate în cuprinsul referatului, acest aspect nu poate să justifice soluția achitării inculpatei B., instanța de control judiciar reținând că pentru existența infracțiunii de favorizarea făptuitorului, este necesar și, totodată, suficient ca scopul de a îngreuna tragerea la răspundere penală să fi fost configurat de către autor la momentul acordării ajutorului, indiferent dacă, ulterior, a fost sau nu realizat.

Se reține în acest context că actele concrete de ajutor acordate de inculpata B. inculpatului T. se circumscriu elementului material al infracțiunii de favorizarea făptuitorului constând în măsurile dispuse atât în plan administrativ, cu efecte asupra activității judiciare, cât și pentru a impune procurorului de ședință formularea unor concluzii cu suspendarea executării pedepsei în dosarul nr./3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, fiind evident că scopul urmărit a fost acela ca, față de T., să se pronunțe o soluție favorabilă.

Totodată, se reține că prin incriminarea infracțiunii de favorizarea făptuitorului, s-a urmărit includerea în sfera ilicitului penal atât a ajutorului dat în vederea pronunțării, în contra evidenței, a unei hotărâri de achitare sau încetare a procesului penal, cât și a acțiunii de sprijin pentru obținerea unei soluții de condamnare la o pedeapsă care, fie prin quantum, fie prin modalitatea de executare sau sub ambele aspecte, nu corespunde în mod vădit cu gravitatea, în concret, a faptei și cu periculozitatea persoanei cercetate.

Infrațiunea se consumă în momentul în care acțiunea de a da ajutor a fost executată și a produs urmarea imediată, adică starea de pericol pentru înfăptuirea justiției datorită acțiunii săvârșite, care conține posibilitatea împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

Sub aspectul laturii subiective, *în opinie majoritară*, se constată că inculpata B. a acționat cu intenție calificată prin scop, probele administrate în cauză dovedind că a realizat și urmărit să dea ajutor inculpatului T. pentru ușurarea situației juridice a acestuia, prevăzând că prin faptele sale creează o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției, acțiunile inculpatei nefiind bazate pe bună credință, astfel cum a susținut în declarațiile date, ci au urmărit să eludeze dispozițiile legii și să lezeze ordinea de drept.

Se constată că scopul prevăzut de lege - împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor într-o cauză penală, a tragerii la răspundere penală, a executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate - a fost urmărit prin realizarea faptei. În realizarea elementului material al infracțiunii, inculpata B. a prevăzut urmările pe care acțiunile sale le pot avea asupra făptuitorului.

Astfel, dispozițiile administrative luate de inculpată, care au condus la înlocuirea procurorului R. în dosarul T.-C., aflat aproape de finalizarea cercetării judecătorești, și desemnarea în această cauză a procurorului C., cumulate cu acțiunea de impunere de către inculpată procurorului de ședință a concluziilor pe care acesta urma să le susțină cu ocazia dezbaterii pe fond a cauzei respective, erau de natură să îngreuneze tragerea la răspundere penală a lui T., în condițiile în care, datele speței impuneau solicitarea de către procuror a condamnării la o pedeapsă cu executare în regim de detenție. O pedeapsă într-un quantum redus sau a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere, nu ar fi fost, în mod vădit, proporțională cu gradul de pericol social concret al faptelor comise și cu periculozitatea persoanei cercetate.

Declarațiile persoanei favorizare T. și ale soției acestuia, martora T., susțin soluția de condamnare și întăresc argumentele reținute de instanța de fond în pronunțarea acesteia. Astfel, din declarația lui T. rezultă întâlnirile pe care le a avut cu inculpata B. și promisiunile făcute de aceasta, aspecte ce se coroborează cu acțiunile inculpatei B. în calitate de procuror șef (în sensul celor promise) și care dovedesc vinovăția sa dincolo de orice îndoială rezonabilă.

„Cred că în anul 2012 M. a venit la mine la birou și mi-a spus că „ar vrea cineva să mă vadă”. Am bănuir că este vorba despre B., bănuială pe care am avut-o în urma discuției cu M. referitor la traseul profesional al acestuia și al B., respectiv că cel din urmă a ocupat funcția de secretar de stat în MJ, instituție în care a lucrat și M.. Așa cum a declarat și la instanța de fond, M. mi-a confirmat că întâlnirea urma să aibă loc cu B.. (...) M. a venit la biroul meu împreună cu B.. Aceștia mi-au povestit despre parcursul lor profesional, iar B. mi-a spus că urmează să fie propusă șef al DIICOT, poziție din care va putea să „mă sprijine și pe mine să rezolvăm favorabil dosarul în care fusesem trimis în judecată.” Inculpata B. nu a făcut referiri concrete la modul în care urma să se realizeze acest sprijin și să obțin o soluție favorabilă în dosarul C.. (...) După ce inculpata B. a ajuns șefa DIICOT, l-a schimbat pe procurorul de ședință R.. Acest procuror este cel care a participat ca procuror de ședință în dosarul RAFO, (...) era un procuror foarte vocal, afirma pe holurile instanței „Aici este nenorocire, o să fie condamnări mai mari decât în dosarul RAFO”(…)

Este adevărat că am făcut una sau două vizite B. la părinții acesteia din localitatea ..., împreună cu soția mea, în prezența părinților și a surorii B.. Cred că vizitele respective au fost stabilite de B. cu soția mea T..

La inițiativa mea am organizat o întâlnire cu ambasadorii Olandei și Israelului la care a participat și B.. Am organizat această întâlnire pentru ca B. să fie sprijinită în vederea promovării pe plan internațional. B. a participat împreună cu soțul său la cina care a avut loc la reședința ambasadorului Olandei, în prezența acestuia, a soției ambasadorului, a ambasadorului Israelului și a soției acestuia.

(...) pentru a nu exista posibilitatea vreunei legături între mine și B. am decis ca începând cu 01 august 2014, M. să-și înceteze activitatea la societatea mea, decizie pe care am luat-o de comun acord cu acesta.

M. mi-a spus că a vorbit cu B., iar aceasta i-a relatat că a vorbit cu procurorul de ședință, că aceasta va pune concluzii de condamnare a mea cu suspendare, sens în care a făcut un proces verbal împreună cu procurorii din subordinea ei. (...) În urma înțelegerii cu B., în septembrie 2014 a fost ultimul termen de judecată. La acest termen, procurorul de ședință C. a pus concluzii oral, în sensul condamnării mele la o pedeapsă cu suspendare.”

Cele ce preced sunt confirmate și de declarația martorei T. a cărei credibilitate, la fel ca și în cazul martorului T., este întărită de faptul că nici ea și nici soțul său nu puteau obține niciun beneficiu personal în urma condamnării inculpatei B.. Contrar susținerilor apărării inculpatei B., revizuirea pentru motivul condamnării unuia din magistrații care au instrumentat cauza nu are în vedere situația în care condamnarea magistratului este dată pentru favorizarea făptuitorului, ci are în vedere situația contrară, în care condamnarea magistratului

are în vedere fapte în urma cărora a fost îngreunată situația persoanei care solicită revizuirea.

Astfel, în declarația martorului T. sunt descrise discuțiile și întâlnirile cu inculpata B. ca și promisiunile făcute de aceasta în scopul împiedicării executării unei pedepse privative de libertate prin îndepărtarea procurorului de ședință care nu accepta să formuleze concluzii în sensul promis de inculpată persoanei favorizate, precum și în scopul înlăturării executării unei pedepse privative de libertate, fie prin formularea unor concluzii în sensul intervenirii prescripției răspunderii penale, fie în sensul solicitării aplicării unei pedepse cu suspendarea condiționată.

„Inculpata B. venea la biroul firmei noastre, de regulă sâmbăta și în prezența mea i-a spus soțului meu că o să-l schimbe pe domnul M. cu un alt procuror. Știu că în dosarul soțului meu a intrat procurorul C..(..) Inculpata B., pe timpul desfășurării procesului la instanță i-a spus soțului meu că o să vorbească și o să-l achite. Inculpata B. a spus că o să vorbească cu doamna judecător și cu doamna procuror, lucru care s-a și întâmplat întrucât la termenul din noiembrie 2014, doamna procuror C. a pus concluzii de condamnarea soțului meu cu suspendarea executării pedepsei.

(...) Într-una din vizitele pe care B. le-a făcut la sediul firmei noastre , în prezența mea, aceasta i-a dat soțului meu un înscris referitor la infracțiunea de înșelăciune în care menționa că răspunderea penală este prescrisă pentru această infracțiune aducând ca argument o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție privind calculul termenului de prescripție a răspunderii penale, decizie care era atașată înscrisului respectiv.”

Față de cele ce preced, instanța de apel consideră soluția de condamnare ca fiind legală și temeinică. În consecință, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară, consideră că demersurile inculpatei B., în calitate de procuror-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, se subsumează acțiunii de ajutor dat persoanei favorizate pentru ca să nu fie pasibil de o pedeapsă cu închisoarea sau cel puțin să nu execute în penitenciar o eventuală pedeapsă, deci împiedicării executării unei pedepse privative de libertate.

În consecință, **apelul formulat de inculpata B. urmează să fie respins ca nefondat**, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară, constatând că fapta pentru care **inculpata B.** a fost trimis în judecată realizează toate condițiile de tipicitate ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin.1 din Codul penal, fiind o faptă prevăzută de legea penală și constituind infracțiunea menționată în rechizitoriu.

2.a Criticând sentința penală sub aspectul greșitei soluții de achitare a inculpatei B., pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă calificată, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297

alin. 1 din Cod penal (două fapte), reprezentantul Ministerului Public a susținut că instanța de fond, analizând trunchiat actele și declarațiile existente la dosarul cauzei, a ajuns la concluzia eronată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Cod penal constând în aceea că prin abuzarea funcției de demnitate publică deținută, inculpata B. a dispus eliberarea de sub sechestru asigurator a 80 de acțiuni aparținând firmei inculpatului V., respectiv că prin abuzarea funcției, inculpata a decis și impus procurorilor din subordinea sa, să solicite instanței aplicarea unei pedepse cu suspendarea executării cu referire la inculpatul T..

Procurorul a susținut că, probatoriul a evidențiat faptul că, în mod intenționat, inculpata B., prin abuzarea funcției, atribuindu-și o competență neprevăzută de lege a dat o cale de atac în afara legii, încălcând astfel, în mod intenționat, dispozițiile art. 250 din Codul de procedură penală, considerându-se competentă în temeiul art. 304 din Codul de procedură penală să înlăture sechestrul aplicat de procurorul de caz, protejând în acest fel interesul particular al inculpatului V..

Criticând sentința penală apelată, procurorul a arătat, totodată, că soluțiile adoptate în timpul anchetei penale pot fi dispuse numai în limitele competenței iar infirmarea soluțiilor adoptate de procurorul de caz, de către procurorul ierarhic superior poate avea loc numai în limitele prevăzute de dispozițiile legale aplicabile materiei.

De asemenea, procurorul a susținut că inculpata B. a acționat contrar competenței și atribuțiilor de procuror șef al Direcție de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Legii nr. 303/2004, Legii nr. 304/2004, Regulamentului Ministerului Public și Regulamentului Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, având ca unic scop ocrotirea intereselor particulare ale lui T..

Examinând criticile formulate de Parchet, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că instanța de fond a realizat o corectă aplicare a cadrului legal referitor la probele administrate și, mai ales, la coroborarea acestora, analizând probele/mijloacele de probă și reținând că acestea nu dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, săvârșirea infracțiunilor abuz în serviciu, în formă calificată pentru care inculpata B. a fost trimisă în judecată.

Se reține în acest context că potrivit art.4 din Codul de procedură penală, orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă. După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.

De asemenea, potrivit art.103 Cod procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

Raportat la textele legale mai sus menționate, se constată că probele administrate în faza apelului nu au fost de natură să modifice situația de fapt reținută de instanța de fond, nefiind identificate motive care să conducă la infirmarea argumentelor de fapt și de drept expuse în considerentele hotărârii apelate.

Realizând propria evaluare a probatoriului administrat, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că, prin rezoluția nr. 256 din 9 septembrie 2013 dată în dosarul nr.D/P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală (disjuns din dosarul nr.D/P/2011 al aceleiași unități de parchet), s-a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul V. pentru săvârșirea infracțiunilor de complot și subminarea economiei naționale, prevăzute de art. 167 alin. 1 din Codul penal(1969) și respectiv art. 165 alin. 1 și 2 din Codul penal.(1969).

Având în vedere valoarea prejudiciului, ce nu a fost recuperat, și invocând dispozițiile art. 163 și urm., art. 217 din Codul de procedură penală (1968), art. 9 din Legea nr. 39/2003 și art. 9 din Legea nr. 508/2004, prin ordonanța nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013, s-a dispus luarea unor măsuri asigurătorii până la concurența sumei de 277.000.000 lei, constând în instituirea sechestrului asigurător asupra a patru imobile aparținând învinuitului și soției sale, poprirea sumelor de bani aflate sau care vor intra în conturile bancare ale acestuia și a dividendelor datorate în prezent și viitor de către societățile la care este asociat, precum și indisponibilizarea, prin luarea unui sechestr, asupra părților sociale/acțiunilor avute la respectivele societăți comerciale, printre care și cele 80 de acțiuni deținute de V. la S.C. T. S.A. (filele 66-69 vol. VI dosar urmărire penală, 35-38 vol. VII dosar urmărire penală). În plus, prin ordonanța cu același număr din 26 septembrie 2013, Parchetul a extins sechestrul asigurător cu privire la încă un imobil aflat în proprietatea soților V., în limita aceleiași sume reprezentând valoarea probabilă a pagubei.

Măsurile asigurătorii luate prin ordonanțele din 24 și 26 septembrie 2013 au fost aduse la îndeplinire la data de 30 septembrie 2013 de către organele de poliție din cadrul I.G.P.R. – D.C.C.O., desemnate în acest scop de procuror.

O primă plângere împotriva măsurilor asigurătorii a fost formulată de inculpatul V., prin apărătorul său, la data de 07 octombrie 2013, plângerea fiind respinsă prin ordonanța nr.2153/II/2/2014 din data de 28 octombrie 2013 a procurorului șef serviciu al Direcției de Investigare a infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (vol. 6 filele 210-211,72-77).

În motivarea plângerii inculpatul V. a invocat succint netemeinicia

învinuirii și a menționat că acțiunile respective au devenit acțiuni la purtător din august 2013 și nu din 2012, astfel încât, nu mai deținea calitatea de acționar.

A doua plângere, având același obiect, a fost formulată la data de 22 noiembrie 2013 de reprezentantul legal al societății, V., prin plângerea prin care a solicitat ridicarea sechestrului asigurator motivat de faptul că inculpatul V. nu mai deținea calitatea de acționar la societatea menționată, din luna august 2013.

La data de 25 noiembrie 2013, prin ordonanța nr.2153/II/2/2014 a procurorului șef serviciu al Direcției de Investigare a infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a fost respinsă plângerea formulată, de V., reținându-se că susținerile conform cărora inculpatul V. nu mai deținea acțiunile la S.C. T. S.A. nu au fost dovedite.

A treia plângere, cu conținut identic, a fost formulată la data de 5 decembrie 2013, de către reprezentantul legal al S.C. T. S.A. V., plângerea fiind arhivată prin rezoluția din 16 decembrie 2013, având în vedere identitatea obiectului pentru care s-a dat soluția la data de 25 noiembrie 2013. În această plângere reprezentantul legal al S.C. T. S.A. V., a făcut precizări asupra momentului în care s-au convertit acțiunile nominative în acțiuni la purtător, respectiv august 2012.

În fine, a patra plângere a fost formulată la data de 24 februarie 2014, a fost repartizată procurorului de caz care a întocmit la aceeași dată un referat în care menționa că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art.250 alin. 1 din Codul de procedură penală, sens în care competența de soluționare revenea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță competentă să judece fondul cauzei.

Prin rezoluția din data de 24 februarie 2014, în temeiul dispozițiilor art. 304 din Codul de procedură penală, inculpata B., reținând spre soluționare plângerea formulată de SC T. SA, a admis-o numai cu privire la dispoziția de la pct.4 teza I referitoare la indisponibilizarea prin luarea unui sechestr asupra unui număr de 80 de acțiuni de la SC T. SA și, în consecință, a dispus ridicarea sechestrului instituit asupra respectivelor acțiuni.

Prin Ordonanța nr 3101/C/2014 din data de 12 decembrie 2014, în temeiul dispozițiilor art. 304 alin.2 din Codul de procedură penală, procurorul general adjunct al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a infirmat măsura ridicării sechestrului.

Cu referire la reținerea spre soluționare și admiterea plângerii formulate de SC T. SA, inculpata B. a arătat că aceasta a fost determinată de faptul că instituirea sechestrului asupra celor 80 de acțiuni la purtător emise de S.C. T. S.A. era vădit nelegală în raport cu înscrisurile existente la dosar, în condițiile în care inculpatul V. transferase dreptul de proprietate asupra acestora către alte persoane, anterior indisponibilizării titlurilor și față de împrejurarea că termenul prevăzut în art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală expirase deja, situație

în care, în opinia sa, singurul remediu pentru înlăturarea nelegalității măsurii procesuale dispuse de procurorul de caz era cel reglementat de art. 304 alin. 2 din Codul de procedură penală, care permite procurorului ierarhic superior să infirme motivat asemenea măsuri, inclusiv la plângerea persoanei interesate.

Similar primei instanțe, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu în cazul adoptării, din oficiu, a unei soluții ori rezolvării unei cereri de către procuror trebuie să fie rezultatul examinării tuturor împrejurărilor în care a fost concepută și desfășurată activitatea imputată, apte să evidențieze satisfacerea unor interese personale în schimbul îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu.

Totodată, se reține că sfera atribuțiilor de serviciu în virtutea cărora funcționarului public îi incumbă obligația de a îndeplini anumite acte trebuie să își găsească o reglementare expresă în lege, ordonanță sau ordonanță de urgență, prin raportare la considerentele Deciziei nr. 405/15.06.2016 pronunțată de Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 517 din 8 iulie 2016 potrivit căreia, principiul legalității incriminării impune ca doar legiuitorul primar să poată stabili conduita, pe care destinatarul legii este obligat să o respecte.

În speță, îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu de către inculpata B. se raportează la prevederile art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală, reținute prin actul de sesizare a instanței, cu precizarea că atribuțiile specifice funcției de procuror șef al structurii specializate, nefiind prevăzute de legislația primară nu pot caracteriza, sub aspectul laturii obiective infracțiunea de abuz în serviciu.

Prin urmare, examinând acuzațiile aduse inculpatei B., instanța de control judiciar constată că, practic, ceea ce se supune analizei, sub aspectul întrunirii laturii obiective este raționamentul logico-juridic al inculpatei ce a stat la baza admiterii plângerii formulate de S.C. T. S.A.

În acest punct se reține că, raționamentul juridic reprezintă un silogism în care este necesar a fi validă concluzia la care magistratul ajunge pe baza celor două premise principale, respectiv situația de fapt analizată și dispozițiile legale aplicabile, iar motivarea actului este necesar să cuprindă motivele de fapt și de drept care au format convingerea magistratului pe baza probelor administrate.

Opinia pe care magistratul și-o formează în urma raționamentului logico-juridic nu poate fi cenzurată decât în căile de atac prevăzute de lege și nu poate constitui prin ea însuși o dovadă a îndeplinirii abuzive a atribuțiilor de serviciu, în lipsa oricăror elemente care să demonstreze reaua credință a magistratului în exercitarea funcției.

În acest context se reține că, potrivit art. 64 alin.2 din Legea nr. 304/2004 „*În soluțiile dispuse, procurorul este independent, în condițiile prevăzute de lege*”, iar potrivit alin.3 al aceluiași articol „*Soluțiile adoptate de procuror pot fi*

infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale sau netemeinice”

Totodată, sub aspectul laturii subiective, se reține că judecătorul/procurorul care acționează cu rea-credință realizează o distorsionare conștientă a dreptului, prin aplicarea greșită a legii, în mod voit, în scopul producerii unei vătămări.

Prin urmare, reaua-credință presupune atât intenția de a manipula legea în mod conștient, cât și voința de a cauza o vătămare a intereselor uneia din părțile implicate în proces.

Elementele psihice care formează structura internă a acestei forme de vinovăție sunt caracteristice lipsei de onestitate în exercitarea profesiei.

În doctrina și jurisprudența civilă s-a conturat un criteriu obiectiv prin admiterea unui tip abstract care să constituie un model de comparație, respectiv cel al „omului diligent”.

Aplicând acest criteriu obiectiv la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, se constată că etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății, care își subordonează comportarea sa exigențelor ce decurg din îndatoririle profesionale și normele deontologice pe care trebuie să le respecte.

În acest sens s-a pronunțat și Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a reținut că *„magistrații nu pot fi trași la răspundere penală pentru hotărârile luate în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, decât dacă se constată că exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură s-a făcut cu rea credință sau din gravă neglijență.”* (decizia nr.1293 din 24 aprilie 2012)

Relevantă în acest context este și decizia civilă nr. 435 din 25 noiembrie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, în care se arată că *„modul concret de interpretare și aplicare a normelor de drept material ori procesual în procesul interpretării și aplicării legii în speță nu poate fi considerat o ”abatere de la îndatoririle de serviciu” sau „o faptă care afectează prestigiul justiției”, iar „cenzurarea acestuia în cadrul contenciosului disciplinar al funcției de magistrat nu poate fi realizată”.*

Înalta Curte de Casație și Justiție a mai reținut, prin Decizia penală nr. 1570/2009 din 28 aprilie 2009 faptul că: *„Nu poate constitui faptă penală și implicit nu poate fi angajată răspunderea penală a unui magistrat, activitatea desfășurată cu prilejul unor acte sau măsuri efectuate, în exercitarea întocmai a funcției și a adoptării unei soluții. (...) Eventualele erori apărute în acest proces de interpretare și aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte, aceasta fiind de altfel și justificarea existenței lor. (...)Răspunderea penală a magistraților*

poate fi în discuție, cu referire la infracțiunea analizată, numai în situațiile în care aceștia și-au exercitat funcția cu rea credință.."

Aceste decizii sunt coerente și concordante în ansamblul jurisprudențial, și nu afirmă imunitatea de jurisdicție a magistraților, ci numai că soluțiile pronunțate cu bună credință sunt exceptate evaluării ca abuz în serviciu. Totodată, jurisprudență nu exclude posibilitatea cercetării și ulterior judecării magistraților pentru infracțiuni de serviciu atunci când conduita acestora, grefată pe atribuțiile specifice, este una abuzivă.

Potrivit art. 124 alin. (3), art. 132 alin. (1) din Constituție și dispozițiilor Legii nr. 303/2004, judecătorii și procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, soluționând dosarele cu care sunt învestiți prin pronunțarea soluțiilor pe care le consideră legale și temeinice, în raport de probele administrate. Activitatea judiciară are ca principiu fundamental independența magistraților care contribuie la înfăptuirea actului de justiției și aceasta se manifestă în posibilitatea conferită acestora de a soluționa cauza potrivit propriei conștiințe, respectiv prin impunerea propriului mod de interpretare a mijloacelor de probă administrate, fără necesitatea de a se supune unui algoritm special instituit în acest sens.

În consecință, în lipsa indicării unor circumstanțe ilicite de adoptare a soluției sau unui mod contrar legii de administrare a probelor, nu va exista ilicit penal.

Prin urmare, nu se poate reține că soluția în sine reprezintă o îndeplinire „defectuoasă” a atribuțiilor de serviciu de către magistratul care a pronunțat respectiva hotărâre/soluție, întrucât, în caz contrar, s-ar putea efectua implicit un control judiciar al hotărârilor judecătorești de către instanța penală într-un alt cadru decât cel al căilor de atac prevăzute de lege.

De altfel, instanța de control judiciar constată că acțiunea imputată prin actul de sesizare, constând în reținerea de către inculpata B. a plângerii formulate de SC T. SA cu consecința admiterii ei, nu conturează un comportament defectuos al inculpatei în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, instanța neputând reține că interpretarea dată de aceasta prevederilor art. 250 din Codul de procedură penală nu are nicio contingentă cu cauza, pentru a o putea caracteriza ca fiind în evidentă contradicție cu normele juridice aplicabile în speță și înscrisurile existente la dosar,

Din motivarea soluției de ridicare a sechestrului asigurator instituit asupra celor 80 de acțiuni de la SC T. Sa, dată de inculpata B. se constată că interpretarea este rațională, argumentată, fiind rezultatul propriei convingeri și interpretări a normelor legale și actelor din dosar, fără ca inculpata să fi urmărit crearea unui beneficiu pentru inculpatul V., soluția fiind întemeiată inclusiv pe actele noi extrase din Registrul Acțiunilor și Registrul Acționarilor aferente perioadei 20-28 august 2013), ce nu au fost avute în vedere la

respingerea/arhivarea plângerilor anterioare.

Împrejurarea că interpretarea dată de inculpata B. dispozițiilor legale, atât sub aspectul competenței, cât și al temeiniciei plângerii, fundamentată inclusiv pe actele existente la dosar, corespunde în parte și cu argumentele prezentate în cuprinsul plângerii prin care s-a solicitat ridicarea măsurii asigurătorii nu este aptă să conducă automat la concluzia că inculpata a îndeplinit în mod defectuos un act de serviciu.

Prin urmare, întrucât în cauză lipsesc indiciile din care să rezulte încălcări cu rea credință ale atribuțiilor de serviciu ale inculpatei B., aceasta desfășurându-și activitatea în limitele prerogativelor conferite de lege, instanța de control judiciar reține că în mod corect a fost adoptată soluția de achitare a acesteia în temeiul art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală.

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază ca fiind nefondată și critica formulată de parchet cu privire la soluția de achitare dispusă față de inculpata B. pentru infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată, constând în aceea că în calitate de procuror șef direcție, dând curs solicitării martorului T., în mod contrar competenței și atribuțiilor de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin abuzarea funcției de demnitate publică, a dispus procurorilor din subordine să solicite, cu referire la inculpatul T., aplicarea unei pedepsei a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere.

Transpunând starea de fapt dedusă din materialul probator administrat, în drept, prin raportare la considerentele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 405/15.06.2016 se reține că instanța de contencios constituțional a statuat că principiul legalității incriminării impune ca doar legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar supunându-se sancțiunii penale, deci, comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative).

Așa fiind, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului.

În esență, instanța de contencios constituțional a reținut că orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a încălcat îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea acestor îndatoriri a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită prin decizia invocată, respectiv legislația primară, legi și ordonanțe simple sau de urgență.

Revenind la atribuțiile de serviciu pretins încălcate de către inculpata B., în acord cu instanța de fond, se constată că prin actul de sesizare inculpatei nu i-a

fost imputată încălcarea niciunei dispoziții din legislația primară și/sau cea secundară, iar cu ocazia dezbatărilor în fața instanței de fond, procurorul de ședință a invocat nerespectarea de către aceasta a prevederilor art. 363 din Codul de procedură penală, art. 3, art. 4, art. 62, art. 63, art. 64 și art. 67 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 4 și art. 5 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 21 și art. 26 din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, în exercitarea defectuoasă a atribuțiilor specifice funcției de procuror șef direcție, în legătură cu dosarul T. – C., aflat în cursul cercetării judecătorești în primă instanță.

Având în vedere că în cauză nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, privind latura obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, nefiind constatată vreo acțiune sau inacțiune a inculpatei cu privire la încălcarea atribuțiilor de serviciu sau vreo îndeplinire defectuoasă a acestora, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază că nu se mai impune analizarea celorlalte elemente constitutive ce țin de latura subiectivă și urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu.

Prin urmare, în raport de argumentația ce precede, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că, în mod corect, instanța de fond a dispus achitarea inculpatei B. în temeiul art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală, întrucât faptele reținute în sarcina acesteia, în concret, nu realizează, sub aspectul laturii obiective elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, în formă calificată, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal, criticile formulate de Ministerului Public sub acest aspect fiind nefondate.

2.b. O altă critică formulată de parchet a vizat netemeinicia sentinței penale apelate sub aspectul soluției de achitare dispusă pentru **infracțiunea de favorizarea făptuitorului V., faptă prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal (o faptă) - punctele B și C din rechizitoriu - reținută în sarcina inculpatei B..**

Susținând netemeinicia sentinței apelate, procurorul a arătat că prin încălcarea dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală, inculpata B. a dispus scoaterea de sub sechestrul asigurător a unui număr de 80 de acțiuni deținute de V. la S.C. T. S.A., urmărind favorizarea făptuitorului prin ocrotirea intereselor particulare ale acestuia.

În examinarea criticii formulate se constată că prin actul de sesizare, s-a reținut că activitatea desfășurată de inculpata B. realizează elementele de tipicitate ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, arătându-se, în esență, că aceasta, în calitate de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin ordonanța nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014, a admis plângerea formulată de V., suspect într-un dosar penal instrumentat de structura de parchet menționată, dispunând ridicarea

sechestrului asigurător instituit prin ordonanța nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013 a procurorului de caz asupra unui număr de 80 de acțiuni deținute de acesta la S.C. T. S.A., măsură ce a avut ca efect crearea unei tulburări grave a activității procesual penale, prin punerea în imposibilitate a autorităților judiciare să recupereze, în viitor, prejudiciul infracțional, precum și înlăturarea indisponibilizării legale a acțiunilor, împrejurare ce i-a permis coinculpatului V. să-și pună la adăpost acțiunile sechestrate și să obțină foloase necuvenite prin înstrăinarea lor.

Instanța de control judiciar reține că potrivit art. 269 alin. (1) din Codul penal, favorizarea făptuitorului este fapta persoanei care dă ajutor făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

A împiedica sau îngreuna urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei, înseamnă a desfășura o activitate îndreptată în mod categoric împotriva operei de înfăptuire a justiției.

Pentru existența infracțiunii de favorizarea făptuitorului este necesar ca ajutorul să fie dat pentru a îngreuna sau împiedica urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei. Totodată, acțiunea de ajutor trebuie să fie de natură a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală, judecata ori executarea pedepsei.

Nu prezintă relevanță pentru existența infracțiunii dacă urmărirea penală sau judecata au fost efectiv îngreunate sau zădărnicate, fiind suficient să fi existat posibilitatea de a se realiza unul dintre aceste rezultate.

Sub aspectul laturii subiective, este necesar să se facă dovada că autorul știa că s-a săvârșit o infracțiune și că dă ajutor unui făptuitor și a prevăzut că prin acest ajutor ar putea îngreuna sau zădărnici urmărirea penală sau judecata, rezultat pe care îl urmărește sau îl acceptă.

În cauză, din analiza materialului probator Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că acțiunea de ridicare de către inculpata B. a sechestrului asigurător instituit asupra acțiunilor la purtător ale SC T. SA nu a fost de natură să împiedice ori să îngreuneze urmărirea penală.

În acest context, instanța de control judiciar constată că imposibilitatea recuperării, în viitor, a prejudiciului cauzat de activitatea infracțională, prin ea însăși, nu este aptă să afecteze derularea anchetei penale în luarea măsurilor procesuale și îndeplinirea actelor de procedură specifice acestei etape a procesului penal, care are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea celor care le-au săvârșit și la stabilirea răspunderii penale a acestora pentru a se constata dacă se impune trimiterea lor în judecată.

Astfel, cu referire la acțiunile SC T. SA, instanța de control judiciar reține că din actele dosarului a rezultat că acestea sunt acțiuni la purtător din luna august 2012. Or, potrivit art. 99 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu

modificările și completările ulterioare „Dreptul de proprietate asupra acțiunilor la purtător se transferă prin simpla tradițiune a acestora.”

Conform mențiunilor din Registrul Acțiunilor și Registrul Acționarilor aferente perioadei 20 – 28 august 2013 se constată că, la data de 20 august 2013, V. a transmis toate cele 80 de acțiuni la purtător deținute la S.C. T. S.A., și anume 28 (nr. 0000081-0000108) către V., 26 (nr. 0000109-0000134) către V. și 26 (nr. 0000135-0000160) către V..

Ulterior, V. a transferat acțiunile la purtător primite de la inculpat către V., respectiv un număr de 18 acțiuni (nr. 0000091-0000108) la data de 23 august 2013, iar celelalte 10 acțiuni (nr. 0000081-0000090) la data de 28 august 2013.

Totodată, în 20, 23 și 28 august 2013, V. a transmis celor doi copii ai săi cele 80 de acțiuni la purtător deținute la S.C. T. S.A. (seria TM nr. 0000001-0000080).

De asemenea, se reține că, la data de 30 septembrie 2013, când inculpatului V. i-a fost adusă la cunoștință măsura asiguratorie instituită, acesta a comunicat că cele 80 de acțiuni sunt la purtător și nu mai este proprietarul lor, fiind introduse în circuitul economic.

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține și împrejurarea că, potrivit procesului verbal din 4 octombrie 2013, tradițiunea acțiunilor la purtător a operat către V. și V..

Relevantă în acest context prezintă și declarația martorului A. care, deși nu a furnizat informații de natură să confirme/infirme faptul că inculpatul V. era, la momentul luării măsurii asigurătorii, proprietar al celor 80 de acțiuni la purtător emise de S.C. T. S.A a arătat că, având în vedere calitatea sa de notar „ *spre finalul verii anului 2013 Adriean V. m-a întrebat care este procedura pentru a efectua o donație a unor acțiuni pe care le deținea la SC T. Sa.*”

Prin admiterea plângerii, cu consecința ridicării sechestrului asigurător instituit asupra celor 80 de acțiuni, nu s-a realizat ajutorul cerut de norma de incriminare, întrucât inculpatul V. nu mai avea acțiunile în proprietate la data emiterii ordonanței nr. 265/II/2/2014 și prin urmare, la acel moment, titlurile de valoare nu ar mai fi putut servi la recuperarea prejudiciului în eventualitatea în care s-ar fi stabilit, în mod definitiv, că paguba a fost cauzată de activitatea infracțională comisă de inculpat, ca ministru al economiei.

Mai mult, se reține că, măsura dispusă de inculpată a vizat doar ridicarea sechestrului aplicat asupra acțiunilor la purtător anterior menționate, fiind menținute celelalte dispoziții ale ordonanței nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013 a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism prin care s-au luat măsuri asigurătorii până la concurența sumei de 277.000. 000 lei, respectiv: instituirea sechestrului asigurător asupra a patru imobile aparținând inculpatului V. și soției sale, poprirea sumelor de bani aflate

sau care vor intra în conturile bancare ale acestuia și a dividendelor datorate în prezent și viitor de către societățile la care este asociat.

Așadar, în mod evident măsura nu a avut ca efect punerea în imposibilitate a autorităților judiciare de a recupera, în viitor, prejudiciul infracțional și implicit crearea unei tulburări grave a activității procesual penale.

Prin urmare, în raport de argumentația ce precede, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că, în mod corect, instanța de fond a dispus achitarea inculpatei B. în temeiul art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală, întrucât faptele reținute în sarcina acesteia, în concret, nu realizează, sub aspectul laturii obiective elementele de tipicitate ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, faptă prevăzută de art. 269 alin.1 din Codul penal, criticile formulate de Ministerului Public sub acest aspect fiind nefondate.

2.c. Cu referire la critica vizând greșita achitare a inculpatului V. pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, în formă calificată, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal (o faptă) - punctul B din rechizitoriu, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători o apreciază ca fiind nefondată pentru argumentele ce urmează:

Susținând netemeinicia sentinței apelate în ceea ce privește soluția de achitare dispusă pentru de infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatului V., procurorul a susținut că probele administrate în cauză au relevat că actele de complicitate ale inculpatului V. au constat în înlesnirea (sprijinirea) deciziei abuzive a autoarei, actele sale de complicitate fiind anterioare faptei autoarei.

Înlesnirea (sprijinirea) deciziei abuzive a inculpatei B. a fost realizată de inculpatul V. prin depunerea de cereri, plângeri, acte, înscrisuri la data de 24 februarie 2014, creând astfel pretextul de care autoarea s-a folosit la soluția de admitere a plângerii și eliberare de sub sechestru a acțiunilor deținute de V. la SC T. SA.

Prin urmare, s-a susținut că, în speță, complicitatea s-a realizat prin ajutor material, prin cooperare, iar contribuția complicei a fost efectivă, deoarece s-a folosit efectiv autoarea abuzului de plângerea inadmisibilă depusă de complice prin reprezentanți ai firmei.

Examinând criticile formulate, instanța de control judiciar reține că prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut, în esență, că, inculpatul V., fiind cercetat în dosarul nr.D/P/2010 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală (la care a fost reunită cauza nr.D/P/2011), a sprijinit, în mod tacit și concomitent, activitatea infracțională a inculpatei B., prin depunerea cererii de ridicare a sechestrului instituit asupra celor 80 de acțiuni ale S.C. T. S.A., precum și a unui set de

documente „nerelevante din punct de vedere legal”, din care rezultă că nu mai deținea respectivele acțiuni din luna august 2012.

Întrucât, în cauză, s-a reținut că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege cu referire la latura obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei B., nefiind constatată vreo acțiune sau inacțiune a inculpatei cu privire la încălcarea atribuțiilor de serviciu, sau vreo îndeplinire defectuoasă a acestora, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază că, neîntrunirea elementelor constitutive sub aspectul laturii obiective a infracțiunii reținute în sarcina autorului, conduce la aceeași soluție în ceea ce privește persoana care are calitate de complice în cauză, respectiv, inculpatul V., cu precizarea că pentru angajarea răspunderii penale a complicei, este necesar ca ajutorul intenționat al acestuia să fie dat unui participant care săvârșesc cu intenție o infracțiune.

Mai mult, se reține că inculpatul V. nu este titularul plângerii admise de coinculpată, probatoriul cauzei confirmând faptul că acesta a formulat, la data de 4 octombrie 2013, plângere împotriva măsurilor asigurătorii luate prin ordonanța nr.D/P/2011 din 24 septembrie 2013 emisă de procurorul de caz, ce a fost respinsă de procurorul șef serviciu, ca neîntemeiată, prin ordonanța nr. 2153/II/2/2013 din 28 octombrie 2013; în timp ce plângerea înregistrată, la data de 24 februarie 2014, la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și soluționată de inculpata B., prin ordonanța nr. 265/II/2/2014 din 25 februarie 2014, a fost formulată de S.C. T. S.A., prin reprezentant legal, V..

Așadar, cum probatoriul nu furnizează indicii în sensul că inculpatul ar fi introdus plângerea în discuție, această acțiune, prin ea însăși, necoroborată cu alte mijloace de probă, neputând fi calificată ca un sprijin acordat inculpatei B. în exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, în cauză nu se poate reține că inculpatul V. ar fi realizat acte de complicitate concomitentă pentru ridicarea sechestrului asigurător de către procurorul șef direcție.

Prin urmare, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că fapta pentru care a fost trimis în judecată inculpatul V. nu există în materialitatea ei, motiv pentru care apelul declarat de Parchet sub acest aspect urmează să fie respins, ca nefondat, cu menținerea soluției dispusă de instanța de fond, de achitare, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 din Codul penal.

2.d. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința penală nr. 1057 din data de 29 noiembrie 2016 și sub aspectul greșitei individualizări a pedepsei aplicate inculpatei B. pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului. Astfel, s-a apreciat că se impune aplicarea unei pedepse orientate spre maximul prevăzut de

norma penală, pedeapsă care să reflecte gradul concret de pericol social al faptei, inculpada încălcând demnitatea de magistrat în beneficiul altor persoane, interesate ca soluționarea dosarelor să corespundă scopului urmărit de acestea.

Analizând criticile formulate de Parchet, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, ca instanță de control judiciar, *în opinie majoritară*, constată că sancțiunile stabilite de instanța de fond, atât sub aspectul cuantumului, cât și al modalității de executare, au fost corect individualizate, fiind în măsură să răspundă cerințelor de coerciție și reeducare, dar și gradului concret de pericol social al faptei și persoanei inculpatei.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, notează că individualizarea pedepsei reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile operațiuni juridice de a cărei acuratețe depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia.

În acest sens, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, un rol important în stabilirea și aplicarea pedepsei îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru reeducarea inculpatului, iar pentru ca pedeapsa să-și realizeze funcțiile și scopul avute în vedere de legiuitor, aceasta trebuie să corespundă, sub aspectul duratei și naturii sale, gravității faptei comise, potențialului de pericol social pe care în mod real îl prezintă persoana inculpatului, precum și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Pe de altă parte, ca măsură de constrângere, pedeapsa are, pe lângă scopul represiv și o funcție de exemplaritate, constând în dezaprobarea legală și judiciară, atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și comportarea făptuitorului.

Nu în ultimul rând, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite săvârșirea în viitor a unor fapte similare.

Revenind la criteriile ce trebuie avute în vedere la individualizarea pedepsei, acestea sunt prevăzute în art. 74 alin. 1 Cod penal, potrivit căruia, *stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii*: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea

infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În cazul apelantei intime inculpate B., instanța de fond a respectat întru totul criteriile anterior menționate, dând dovadă de suficientă fermitate, atât prin proporționalizarea pedepsei, orientând-o spre maximumul prevăzut de norma penală, cât și prin alegerea unei modalități privative de executare a acesteia, astfel încât nu se impune a se reindividualiza pedeapsa în sensul cerut de parchet. Totodată, se apreciază că pedeapsa de 4 ani închisoare stabilită de instanța de fond este în măsură să asigure funcțiile de constrângere și de reeducare precum și scopul preventiv al sancțiunii.

În consecință, văzând că în procesul de individualizare a pedepsei au fost respectate criteriile generale prevăzute de art. 74 Cod penal, criticile formulate de Parchet apar ca fiind nefondate, motiv pentru care instanța de control judiciar va menține pedeapsa de 4 ani închisoare și pedeapsa complementară de 3 ani contând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g din Codul penal, stabilită în sarcina inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului (punctul C din rechizitoriu) prevăzută de art. 269 alin. 1 din Codul penal.

Pentru considerentele mai sus menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, **cu majoritate**, în baza art. 421 pct. 1 lit. b din Codul de procedură penală, va respinge, ca nefondate, apelurile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpata **B.** împotriva sentinței penale nr. 1057 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr./1/2015, privind și pe intimatul inculpat **V.**

În baza art. 275 alin. (2) Cod procedură penală va obliga apelanta intimată inculpată B. la plata sumei de 300 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție vor rămâne în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. (6) Cod procedură penală onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorului ales pentru apelanta intimată inculpată B. în sumă de 90 lei, va rămâne în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. (6) Cod procedură penală onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru intimatul inculpat V., în sumă de 45 lei, va rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Cu majoritate,

Respinge, ca nefondate, apelurile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpata **B.** împotriva sentinței penale nr.1057 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2015, privind și pe intimatul inculpat **V..**

În baza art.275 alin. (2) Cod procedură penală obligă apelanta intimată inculpată **B.** la plata sumei de 300 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.275 alin. (3) Cod procedură penală cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție rămân în sarcina statului.

În baza art.275 alin. (6) Cod procedură penală onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorului ales pentru apelanta intimată inculpată **B.** în sumă de 90 lei, rămâne în sarcina statului.

În baza art.275 alin. (6) Cod procedură penală onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru intimatul inculpat **V.**, în sumă de 45 lei, rămâne în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 26 iunie 2018.

Cu opinia separată a doamnei judecător, doar în sensul admiterii apelului declarat de inculpata B. împotriva sentinței penale nr.1057 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, a desființării în parte a sentinței penale și a achitării inculpatei, în temeiul art. 396 alin.5 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin.1 lit.b teza a I-a din Codul de procedură penală și pentru infracțiunea de favorizare a făptuitorului prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal, cu menținerea celorlalte dispoziții care nu sunt contrare.

MOTIVAREA OPINIEI SEPARATE

Cu opinia separată a doamnei judecător, doar în sensul admiterii apelului declarat de inculpata **B.** împotriva sentinței penale nr.1057 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, a desființării în parte a sentinței penale și a achitării inculpatei, în temeiul art. 396 alin.5 din Codul de procedură penală raportat la art.16 alin.1 lit.b teza a I-a din Codul de procedură penală și pentru infracțiunea de favorizare

a făptuitorului prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal, cu menținerea celorlalte dispoziții care nu sunt contrare.

În motivarea hotărârii de condamnare a inculpatei B. pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal, instanța de fond a reținut în esență următoarele :

- din probatoriul administrat (înscrișuri și martori) a rezultat fără putință de tăgadă că inculpata B., în calitate de procuror șef direcție a luat măsuri administrative și a impus formularea anumitor concluzii în dosarul nr...../3/2006 al Tribunalului București – Secția I penală în scopul ajutării martorului T., prin obținerea unei soluții cât mai avantajoase pentru acesta, astfel încât să nu execute în regim de detenție, o eventuală pedeapsă;

- mijloacele de probă au dovedit existența unui plan minuțios pus la cale de inculpată și declanșat încă de la numirea acesteia la conducerea structurii de parchet specializată, în vederea îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T..

I. Planul minuțios s-a realizat, în opinia instanței, prin dispoziția inculpatei de schimbare a procurorului de ședință R. în dosarul T. cu un alt procuror – C. care nu avea posibilitatea obiectivă, dată fiind complexitatea și vechimea cauzei dar și stadiul procedurii să ajungă să cunoască speța la fel ca R., coroborat cu faptul că și judecătorul fondului era nou ar fi condus la temporizarea judecării după data de 1.02.2014 când intra în vigoare noua legislație penală care reglementa pedepse mai mici pentru infracțiunile de care era acuzat T., cu incidența asupra prescrierii răspunderii penale în condițiile aplicării legii mai favorabile pe instituții autonome.

II - inculpata B. a manifestat un interes deosebit pentru modul în care va fi identificată și aplicată legea penală mai favorabilă odată cu intrarea în vigoare a noii codificări penale, impunând procurorilor direct sau prin intermediul consilierului său U., teza instituțiilor autonome care făcea posibilă constatarea prescripției răspunderii penale într-un interval mai scurt, ca urmare a combinării dispozițiilor privind cuantumul pedepselor dintr-o lege cu cele ce reglementau termenul de prescripție dintr-o altă lege;

- demersurile inculpatei pentru acceptarea teoriei instituțiilor autonome în identificarea legii penale mai favorabile de către procurorii din subordine reprezintă elemente de circumstanțiere a activității inculpatei în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T.;

- impunerea opiniei inculpatei privind modul de stabilire a legii penale mai favorabile conjugată cu schimbarea martorului R. din dosarul nr...../3/2006 al Tribunalului București – Secția I penală dovedesc fără putință de tăgadă, în opinia primei instanțe că inculpata B. a acționat încă de la început cu intenție directă în realizarea scopului de a-l ajuta pe T..

După publicarea deciziei nr.256 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale inculpata B. a conștientizat că singurul mod de a-l favoriza pe T. era obținerea unei condamnări fără executarea pedepsei închisorii.

III - întocmirea referatului nr.3618/III-2/2014 și a procesului verbal din 27.10.2014 privind formularea unor concluzii cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pentru T. s-a făcut din dispoziția expresă a inculpatei B..

A concluzionat prima instanță că ajutorul a fost dat în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T. în condițiile în care prin sintagma „îngreunare” nu se înțelege doar întârzierea sau împiedicarea efectuării unui act de procedură pe parcursul judecății ci și orice acțiune de inducere în eroare, de derutare sau de abatere a atenției de la o anumită împrejurare.

Inculpata B. a urmărit - în opinia instanței de fond - devierea atenției completului de judecată de la anumite împrejurări esențiale, de natură a contura gravitatea deosebită a faptelor ce formau obiectul dosarului nr..../3/2006 al Tribunalului București - Secția I penală, în scopul obținerii unei soluții favorabile.

Intenția inculpatei B. a fost aceea de a abate atenția judecătorului fondului de la amploarea și gravitatea activității infracționale reținută în sarcina lui T. generată de multitudinea faptelor comise, modul de acțiune, valoarea mare a prejudiciului. Acțiunile inculpatei au avut ca scop ușurarea situației juridice a martorului T. care ar fi putut consta în reținerea ca circumstanțe atenuante a elementelor privind existența măsurilor asiguratorii care garantau recuperarea prejudiciului, vechimea cauzei ... care ar fi condus la liberarea condiționată după o perioadă scurtă de detenție.

Demersurile inculpatei se subsumează acțiunii de ajutorare pentru îngreunarea tragerii la răspundere penală, chiar dacă aveau ca scop obținerea unei anumite sancțiuni, intenția legiuitorului fiind aceea ca norma de incriminare să fie interpretată în sensul său larg și nu stricto sensu în ceea ce privește instituția răspunderii penale.

S-a menționat în final în hotărârea de condamnare că procurorului îi incumbă obligația de a solicita ca individualizarea pedepselor să se realizeze de către instanță în concordanță cu nevoile de îndreptare ale infractorului fără a fi ignorat gradul de pericol social concret al infracțiunilor.

În caz contrar, în mod paradoxal, tocmai persoanele îndrituite de lege să apere interesele cetățenilor, ar gira, prin acțiunile lor, proliferarea fenomenului infracțional având în vedere că făptuitorii ar fi încurajați, dată fiind posibilitatea obținerii unor pedepse modice, să comită fapte antisociale de o gravitate sporită.

În opinie separată, se apreciază că se impune achitarea inculpatei B. în temeiul dispozițiilor art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală sub aspectul infracțiunii de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

I. Argumentul instanței în sensul că inculpata B. a manifestat interes pentru aplicarea legii penale mai favorabile și a impus procurorilor direct sau prin intermediul consilierului său U. teza instituțiilor autonome, ceea ce ar fi făcut posibilă constatarea prescripției în dosarul privindu-l pe T. și ca atare îngreunarea tragerii la răspundere penală a acestuia, urmează a fi înlăturat în totalitate.

O astfel de acuzație reținută în sarcina inculpatei B. în fond excede actului de sesizare a instanței.

Din cuprinsul rechizitoriului nr..../P/2014 din 25.02.2015, cât și a precizărilor procurorului la rechizitoriu (filele 58 - 66) nu rezultă nicio referire cu privire la o asemenea acțiune infracțională a inculpatei.

Singura mențiune în acest sens o constituie o declarație a martorului R. expusă în rechizitoriu în care precizează că în cadrul DIICOT a fost pusă în

discuție modalitatea de calcul a prescripției speciale, inculpata B. și martorul U. opinând că interpretarea trebuie realizată pe instituții autonome.

Procurorul nu reține în acuzarea inculpatei B. că ajutorul dat martorului T. ar fi constat în fapta inculpatei B. de a impune procurorilor din subordine teza instituțiilor autonome cu consecința prescripției răspunderii penale în dosarul privindu-l pe cel menționat, ci se referă la faptul că a impus procurorilor să solicite în cauza aflată pe rolul Tribunalului București o soluție favorabilă inculpatului T., cu suspendare sub supraveghere a executării pedepsei.

De altfel, se poate observa că și în motivele de apel formulate de parchet împotriva sentinței primei instanțe (filele 2-3), procurorul arată fără echivoc că acuzația inculpatei B. se referă la faptul că, în calitate de procuror șef DIICOT, urmărind interesul inculpatului T. de a nu fi condamnat la o pedeapsă cu executare în dosarul penal nr...../3/2006 al Tribunalului București, cauză instrumentată de DIICOT, în care inculpata a dispus trimiterea în judecată a lui T., a decis prin acte abuzive de autoritate, subordonarea DIICOT interesului acelui inculpat. În mod concret, pentru a avea certitudinea că dispoziția sa abuzivă se execută, a dispus ca procurorul de ședință C. să întocmească un document scris și, mai mult a completat și a definitivat împreună cu aceasta respectivul document impunându-le procurorului de ședință și procurorului șef serviciu judiciar, S. să îl semneze, să și-l asume, urmând să fie depus în instanță. În respectivul document se consemna și se dispunea procurorului de ședință participant în cauza T., să pună concluzii vizând modalitatea de executare a pedepsei ce s-ar aplica de către instanța de judecată acestui inculpat, în sensul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Așadar, s-au adăugat inculpatei B. fapte materiale suplimentare care nu au fost cuprinse în actul de sesizare a instanței.

Curtea Europeană reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art.6 paragraful 3 din Convenție exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării „acuzației” aduse persoanei în cauză. Actul sesizării joacă un rol determinant în urmărirea penală: după notificare, persoana trimisă în judecată este oficial înștiințată în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se aduc.

Art.6 paragraf 3 lit.a din Convenție îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația dar și încadrarea juridică a faptelor și aceasta în mod detaliat (Pelissier și Sassi vs. Franța, Marea Cameră – CEDO 1999).

Sfera de aplicare a acestei dispoziții trebuie apreciată, în special, în lumina celui mai general drept la un proces echitabil garantat de art.6.1 din Convenție. În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unui acuzat ... este o condiție esențială a echității procedurii ... iar dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea (Pelissier și Sassi vs. Franța).

Pe de altă parte, susținerile instanței de fond sunt lipsite de suport probator.

Astfel, din nicio probă nu rezultă că inculpata B. a impus procurorilor teza instituțiilor autonome cu scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T. prin prescripție.

Astfel, niciunul dintre martorii audiați, U., S., C., R. nu au confirmat o astfel de acuzație.

Martorul U. a relatat instanței de apel în legătură cu acest aspect că anterior intrării în vigoare a noului Cod penal și de procedură penală au existat opinii diferite cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile – global sau pe instituții autonome.

Inculpata B. în calitate sa de conducător al Direcției a dispus întocmirea unei evidențe a dosarelor aflate atât în cursul urmăririi penale, cât și al judecării cu calcularea termenului de prescripție pe instituții autonome pentru că acesta era termenul cel mai scurt și cu riscul cel mai mare în ipoteza în care în practica judiciară ar fi adoptat soluția de aplicare a legii penale mai favorabile pe instituții autonome. Martorul a precizat că opinia sa cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile a fost aceea a aplicării pe instituții autonome, părere exprimată atât de B. cât și de membrii comisiei de elaborare a Codului penal și a legii de punere în aplicare a Codului penal. Inculpata B. nu i-a impus opinia cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome; de asemenea, B. nu i-a impus să solicite procurorilor din cadrul Serviciului judiciar al Direcției să aplice legea penală mai favorabilă pe instituții autonome.

Martora C. a declarat referitor la acest aspect, că atât înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, cât și ulterior, la nivelul DIICOT au avut loc mai multe ședințe de lucru în care s-a pus în discuție problema stabilirii legii penale mai favorabile, ședințe conduse de U., în cadrul cărora li s-a sugerat ca aplicarea legii penale mai favorabile să se facă pe instituții autonome. De asemenea, s-au solicitat întocmirea unor evidențe cu privire la fiecare dosar în care participau la judecată, având în vedere calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale pe instituții autonome întrucât aceasta era opinia existentă la nivelul DIICOT. Cu privire la dosarul T., toate infracțiunile, mai puțin cea privind spălarea de bani erau prescrise însă a pus concluzii în instanță în sensul aplicării legii penale mai favorabile în mod global având în vedere că la acea dată se publicase decizia Curții Constituționale cu privire la art.5 Cod penal.

Martorul R. a declarat că după intrarea în vigoare a noului Cod penal au avut loc discuții cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile, opinia inculpatei B. și a consilierului său U. fiind în sensul că se stabilește pe instituții autonome. Cu excepția martorului și a colegei sale M. care au susținut aplicarea legii penale mai favorabile în mod global, procurorii din cadrul Serviciului judiciar DIICOT au opinat pentru instituții autonome. La solicitarea martorei S. – procuror șef Serviciu judiciar, fiecare procuror care-și desfășura activitatea pe judiciar a întocmit un tabel cu situația dosarelor inclusiv cu privire la împlinirea termenului de prescripție al răspunderii penale în cele două modalități – pe instituții autonome sau global.

Martora S. a confirmat că în cadrul Secției judiciare a DIICOT, opinia majoritară era aceea a aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome.

Prin urmare, acuzația, în sensul că inculpata B. a impus procurorilor DIICOT teza instituțiilor autonome în aplicarea legii penale mai favorabile în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală a martorului T. prin prescripție nu a fost reținută și descrisă în rechizitoriu pentru ca inculpata să-și formuleze apărări, să dea declarații în cursul procesului penal în legătură cu această împrejurare nouă reținută în sarcina sa și să propună probe în apărare.

Pe de altă parte, o astfel de ipoteză nici nu a fost confirmată de probe, astfel cum rezultă din depozițiile martorilor indicați.

II. Cel de-al doilea motiv al instanței de fond, în sensul că „planul minuțios” al inculpatei B. s-a realizat și prin dispoziția sa de schimbare a procurorului de ședință R. în dosarul T. cu un alt procuror - C. care nu avea posibilitatea obiectivă să cunoască speța la fel ca R., coroborat cu faptul că și judecătorul fondului era nou ar fi condus la temporizarea judecății după 1.02.2014 cu incidență asupra prescrierii răspunderii penale în condițiile aplicării legii mai favorabile pe instituții autonome în cazul T. – urmează a fi înlăturat.

Susținerea instanței de fond în legătură cu procurorul și judecătorul din cauza privindu-l pe T., anume că nu aveau „posibilitatea obiectivă să ajungă să cunoască dosarul”, că temporizau procedura, constituie aprecieri subiective, deducții, supoziții lipsite de suport probator, chestiuni care nici procurorul nu le reține în actul de sesizare. Faptul că într-o cauză penală în cursul judecății, la un moment dat se schimbă procurorul și judecătorul nu poate conduce la o astfel de concluzie, dispozițiile legale și regulamentare prevăzând o astfel de posibilitate.

Referitor la cauza T. aprecierea că era o speță complexă presupune o analiză, un studiu al dosarului, ceea ce cu siguranță nu se poate realiza întrucât nu constituie obiectul dedus judecății.

Ca și în precedent, o asemenea acțiune reținută în sarcina inculpatei B. – dispoziția sa de schimbare a procurorului de ședință R. cu un alt procuror – C. – ca element material al laturii obiective a infracțiunii de favorizarea faptuitorului – nu a fost cuprinsă, descrisă în actul de sesizare.

Rechizitoriul, precizările la rechizitoriu dar și motivele de apel ale parchetului, indică fără echivoc că ajutorul dat a constatat în dispoziția inculpatei B. ca procurorul de ședință C. să întocmească un document scris, completat și definitivat de inculpată, semnat inclusiv de procurorul șef judiciar prin care se solicita instanței aplicarea unei pedepse cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere inculpatului T., înscris ce urma să fie depus la dosar.

Pe de altă parte, din probe nu rezultă că inculpata B. a fost cea care a dispus înlocuirea procurorului de ședință R. cu un alt procuror - C..

Martora C. a declarat că în luna septembrie 2013 a fost încunoștințată de colegul său - R. că va prelua în instanță dosarul privindu-l pe T., ca urmare a planificării realizate de S. – procuror șef al Serviciului judiciar din cadrul DIICOT.

Anterior primului termen de judecată la care a participat în dosar nu a avut nicio discuție cu inculpata B. legată de acest aspect și nu a solicitat nicio explicație conducerii Serviciului judiciar sau conducerii DIICOT în legătură cu schimbarea planificării.

Martora S. a declarat în cursul urmăririi penale că în cauza T., până în vara anului 2013 la ședințele de judecată a participat procurorul R., data de la care dosarul a fost preluat de C.. A precizat martora că nu a știut „ce reacție a avut M. când i s-a luat dosarul pentru că față de mine nu a adus niciun argument”.

În principiu, R. a fost de acord pentru că în ședința de judecată în care participa C. mai exista un alt dosar privindu-l pe N.. De altfel, R. își manifestase opțiunea de a-și desfășura activitatea de la Serviciul judiciar la Serviciul economico-financiar din cadrul Direcției.

Așadar, martora S. nu atestă că înlocuirea procurorilor din cauza T. a fost dispusă de inculpata B..

În cursul judecății, în primă instanță, aceeași martoră afirmă că inițiativa luării dosarului T. de la procurorul R. nu i-a aparținut. I s-a adus la cunoștință că dosarul urma să fie preluat de C. chiar de R. care i-a comunicat în vara anului 2013 că B. a „spus să treacă la Serviciul economico-financiar” urmând ca dosarul să fie luat de un alt procuror. Preluarea cauzei de către C. s-a realizat pentru că mai avea încă trei dosare ale DIICOT.

În cuprinsul aceleiași declarații, S. revine și arată că în vara anului 2013, R. i-a comunicat că își va desfășura activitatea într-un alt serviciu DIICOT și nu va mai intra în dosarul T. exprimându-și acordul să păstreze celelalte dosare în care participa.

Cu acea ocazie, R. i-a adus la cunoștință că dosarul T. va fi preluat de C. întrucât în aceeași ședință de judecată, la același complet mai existau trei cauze DIICOT. Martora nu a discutat cu B. despre plecarea lui R. de la Serviciul judiciar, martorul U. fiind cel care i-a confirmat că R. urma să își desfășoare activitatea în cadrul altui serviciu. În legătură cu planificarea procurorilor în ședințele de judecată, S. a arătat că este realizată de șeful de serviciu judiciar și niciodată nu a fost chemată „la cabinetul șefilor ierarhic superiori pentru a-mi spune pe cine să planific în ședințe, planificarea fiind comunicată la cabinet pe circuit”. După ce a aflat că R. va pleca iar acesta i-a comunicat că nu va mai intra în dosarul T., a întocmit planificarea de ședință și a repartizat-o pe C. în această cauză întrucât mai avea trei cauze DIICOT în același complet, cu atât mai mult cu cât regula era ca procurorul care avea mai multe cauze la același complet să le preia pe toate cele care aparțineau DIICOT și se înregistrau la același judecător.

Prin urmare, martora confirmă că a realizat planificarea procurorilor în ședințele de judecată în calitate sa de șef al Serviciului judiciar DIICOT, că a repartizat-o pe C. în dosarul T., în locul procurorului R. și că nu a fost „chemată la cabinetul șefilor ierarhici” vreodată pentru a-i impune planificarea în ședințe.

În apel, S. a fost reaudiată și a declarat că R. a anunțat-o că va pleca de la Serviciul judiciar la Serviciul economico-financiar din cadrul DIICOT și ca atare se impunea înlocuirea acestuia cu un alt procuror care să participe la ședințele de judecată.

Aflase ulterior de la R. că i se oferise postul de șef la biroul economico-financiar DIICOT.

Martora a precizat că i-a spus inculpatei B. că a hotărât ca în dosarul T. să participe la judecată procurorul C. pe motiv că aceasta mai avea 3 dosare

DIICOT pe rolul aceluiași complet de judecată. Procurorul C. nu a avut nici o obiecție referitoare la participarea sa în dosarul C..

Ca atare, dispoziția ca procurorul R. să fie înlocuit cu C. în dosarul C. a aparținut martorei S. – șef Serviciu judiciar DIICOT care a și întocmit planificarea de ședință în acest sens, iar nu inculpata B..

Martorul R. a declarat că în luna august 2013, în timp ce se afla în concediu de odihnă a primit pe e-mail de la procurorul șef al Serviciului judiciar - S. un tabel cu toate dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată la care participau procurorii din cadrul DIICOT și distribuirea acestora pe fiecare dosar. Tabelul se intitula „redistribuirea dosarelor în care participă procurorii de la judiciar” și a constatat că dintre toate dosarele în care participa ca procuror de ședință, dosarul T. a fost singurul care a fost redistribuit altui procuror - C.. După ce s-a întors din concediu a luat legătura telefonic cu S. care i-a replicat că în acest sens a dispus B..

În luna septembrie 2013, din proprie inițiativă a participat la încă un termen în cauza T. (deși fusese planificată C.), iar a doua zi după ședință a fost chemat de B. care pe un ton imperios și amenințător i-a spus să nu-i mai submineze autoritatea și să nu mai aibă nicio legătură cu acel dosar. A perceput tonul inculpatei B. ca fiind unul amenințător, în considerarea faptului că nerespectarea unei dispoziții a unui procuror șef DIICOT, respectiv a procurorului șef Serviciu judiciar poate constitui abatere disciplinară.

Așadar, R. atestă că planificarea conform căreia dosarul T. era preluat de C. a primit-o pe e-mail de la S..

Însă, afirmația acestuia, în sensul că S. i-a comunicat telefonic că B. a dispus în acest sens nu este confirmată de declarațiile martorelor S. și C. care au relatat contrariul.

Așa cum s-a arătat, S. a menționat că a întocmit planificarea procurorilor, că a repartizat-o pe C. în dosarul T. iar după ce a hotărât această schimbare a procurorilor a încunostințat-o și pe B..

La rândul său, C. a precizat că nu a avut nicio discuție cu B. referitoare la acest aspect iar planificarea procurorilor a fost realizată de S..

Cât privește discuția martorului R. cu B. din biroul acesteia din urmă, se constată că a avut loc în septembrie 2013, ulterior întocmirii planificării și schimbării procurorilor în cauza C. de către S. și se referea la faptul că, deși nu mai fusese planificat în dosarul C., acesta a mai participat la un termen de judecată, nesocotind planificarea întocmită deja în vara anului 2013 de S..

Relevantă în acest sens este relatarea martorei S. dată instanței de apel, conform căreia la ședința de judecată respectivă – septembrie 2013, în cauza C. trebuia să participe C. iar după ce a aflat de la aceasta că în locul său a intrat R., contrar planificării, a admonestat-o „mă, dacă eu te-am planificat pe tine (C. n.a.) în ședință de ce a participat M.? ... ea mi-a spus că așa a dorit el că ar cunoaște dosarul și că nu se puneau concluzii pe fond” (înregistrarea declarației martorei S. dată în apel).

Martorul U. a declarat că în vara anului 2013 a existat o reorganizare a structurii Serviciului judiciar DIICOT – Structura Centrală întrucât în iulie 2013 a avut loc un incident referitor la nedeclararea unei căi de atac împotriva unei hotărâri privind o măsură preventivă. În acest context, inculpata B. a dispus

verificări la toate structurile teritoriale ale DIICOT inclusiv centrală cu privire la modalitatea de desfășurare a activității judiciare din structurile respective.

În privința Structurii Centrale DIICOT, o parte dintre procurorii de ședință aveau un număr mare de dosare și existau situații în care în același complet de judecată se succedau mai mulți procurori de ședință. În esență, ideea inculpatei B. era de a asigura o continuitate a procurorului de ședință, în sensul ca același procuror să participe în dosarele repartizate aceluiași complet de judecată.

A existat o propunere formulată de S., de restructurare a activității judiciare, propunere acceptată de B.. În urma restructurării Serviciului judiciar DIICOT, R. nu a mai participat în dosarul T., fiind înlocuit cu C.. La un moment dat, S. i-a și arătat planificarea procurorilor de ședință care o întocmise.

În legătură cu acest aspect, inculpata B. a declarat că atât S. – procuror șef secție judiciar, cât și G. – adjunct DIICOT i-au adus la cunoștință că se impune reorganizarea serviciului, în sensul în care se impunea aducerea de noi procurori cu atât mai mult cu cât unii dintre cei care își desfășurau activitatea în serviciul judiciar, printre care și R., își exprimaseră dorința să treacă la urmărire penală. A fost de acord cu propunerile formulate, iar la un moment dat, în timpul verii S. i-a prezentat un tabel cu situația procurorilor de pe judiciar, dosarele pe care le aveau aceștia în instanță. A aprobat tabelul după ce anterior fusese semnat de S. și H. fără să aibă vreo discuție cu procurorii care urmau să fie schimbați de pe dosare. A constatat că în tabel dosarul privindu-l pe T. trecea de la R. la un alt procuror, însă această solicitare nu s-a făcut la cererea sa, în condițiile în care anterior i se adusesse la cunoștință că M. dorește să treacă la urmărire penală. La momentul în care i s-a prezentat tabelul încă nu se realizase transferul acestuia la Serviciul de macrocriminalitate, care s-a petrecut în septembrie sau octombrie 2013.

După termenul din septembrie 2013 în dosarul T., ulterior aprobării tabelului prezentat de S., aceasta din urmă i-a comunicat că în cauză a continuat să intre procurorul R. deși fusese desemnată C. și i-a spus că până la urmă „DIICOT - ul acesta de cine este condus”. Deranjată de tonul martorei S., cât și de faptul că nu fusese respectată planificarea, a avut o discuție cu R. care i-a reproșat că nu este de acord cu S..

Concluzionând, acțiunea reținută în sarcina inculpatei B. ca element material al laturii obiective a infracțiunii de favorizarea făptuitorului – dispoziția sa de schimbare a procurorului de ședință R. cu un alt procuror C. – pe lângă faptul că nu a fost reținută și descrisă în rechizitoriu nu a fost confirmată de probe.

III. A treia acțiune a inculpatei B. reținută de parchet și instanța de fond a constatat în faptul că la dispoziția sa expresă a fost întocmit referatul nr.3618/III-2/2014 și procesul verbal din 27.10.2014 privind formularea unor concluzii cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pentru T. de către procurorul de ședință, în scopul îngreunării tragerii la răspundere penală.

S-a motivat că îngreunare înseamnă și orice acțiune de inducere în eroare, de derutare sau abatere a atenției.

Or, prin acțiunea sa, B. a urmărit să devieze atenția completului de judecată de la gravitatea faptelor inculpatului T. pentru a-i ușura situația juridică, norma de incriminare – art.269 Cod penal – urmând să fie interpretată

în sens larg și nu stricto sensu în ceea ce privește instituția răspunderii penale – se concluzionează în motivare.

Prin rechizitoriul nr...../P/2005 din 24 august 2006 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DIICOT s-a dispus trimiterea în judecată, alături de alte persoane, a inculpatului T. pentru săvârșirea mai multor infracțiuni : constituirea unui grup de crimă organizată, înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, instigare la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată, spălare de bani. Dosarul a fost instrumentat de B. care a întocmit și rechizitoriul.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția I penală în anul 2006 sub nr...../3/2006. Ulterior, ca urmare a casării de către Curtea de Apel București (prin decizia penală nr.741 din 5.06.2008) a sentinței penale nr.1563 din 15.12.2007, prin care s-a restituit la parchet în vederea refacerii rechizitoriului, cauza a fost înregistrată la Tribunalul București – Secția I penală sub nr...../3/2006.

Cercetarea judecătorească în fond s-a desfășurat până la data de 5.11.2014 când au avut loc dezbaterile.

Așadar, judecata în primă instanță a durat 8 ani, faptele inculpaților T. ș.a. fiind comise în intervalul 2002-2004.

În cauza dedusă judecății se pornește de la premisa că în ceea ce-l privește pe inculpatul T., singura soluție posibilă în primă instanță ar fi fost aceea de condamnare la închisoare cu executare într-un quantum maxim, fiind excluse alte soluții precum achitarea, suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, încetarea procesului penal prin prescripție.

În acest sens, s-a avut în vedere declarația martorului R., care „preconiza” obținerea unei condamnări de cel puțin 15 ani închisoare.

O asemenea premisă este greșită întrucât presupune analizarea pe fond a dosarului privindu-l pe T., pentru a concluziona că, într-adevăr, singura soluție legală și temeinică era aceea a condamnării inculpatului T. la 15 ani închisoare cum susține R., ceea ce excede cauzei.

Apoi, s-a considerat că într-o cauză penală, concluziile procurorului de ședință sunt în măsură să devieze atenția completului de judecată de la gravitatea faptelor inculpatului.

A admite că judecătorul are atenția deviată în soluționarea unei cauze de concluziile procurorului sau avocatului ar însemna nesocotirea dispozițiilor art.349 alin.1 Cod procedură penală referitoare la rolul instanței de judecată și a prevederilor art.363 Cod procedură penală referitoare la participarea procurorului la judecată.

Situația de fapt reținută de instanța de fond în ceea ce privește a treia acțiune a inculpatei B. ca element material al laturii obiective a infracțiunii de favorizarea făptuitorului este de necontestat fiind dovedită cu înscrisuri și martori.

Astfel, la data de 27.10.2014 inculpata B. a convocat-o în biroul său pe C. și i-a solicitat ca în cauza T. să formuleze concluzii de condamnare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, aducând ca argumente vechimea faptelor, instituirea măsurilor asiguratorii pentru garantarea pagubei, prescripția mai multor fapte.

Asistând la discuție, martorul B. – consilierul inculpatei B. – i-a recomandat inculpatei ca formularea unor asemenea concluzii pe fond în dosarul respectiv să fie supusă dezbaterii colectivului.

Fără să țină cont de propunere, inculpata B. i-a cerut martorei să redacteze la secretariat un referat în sensul solicitat și a chemat-o în biroul său cu registrul în care se consemnau procesele verbale ale ședințelor de analiză a soluțiilor, pe S. – șefa Serviciului judiciar.

Martora C. i-a solicitat grefierei șef P. să tehnoredacteze, după dictarea sa, un înscris, la un moment dat alăturându-se și B., care a făcut anumite completări.

A fost întocmit referatul 3618/III-2/2014 din 27.10.2014, în cuprinsul căruia s-a menționat că, în calitate de procuror de ședință în dosarul privindu-i pe T. ș.a., C. propune procurorului șef DIICOT să solicite instanței aplicarea unor pedepse cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, invocându-se prescripția pentru înșelăciune, comiterea faptelor în intervalul 2002 – 2004, instituirea măsurilor asiguratorii, durata judecării – 8 ani.

Referatul a fost semnat de procurorul de ședință C., vizat de B. cu rezoluția „de acord”, un exemplar fiind înmănat martorei pentru a-l depune la dosar.

Între timp, în birou s-a prezentat și S., care la cererea inculpatei B. a întocmit în registrul de analiză a soluțiilor, un proces-verbal în cuprinsul căruia a consemnat că „s-a pus în discuție, de comun acord cu conducerea DIICOT – reprezentată de d-na procuror șef B., procuror șef Serviciu judiciar S. și procuror de ședință C. – în dosarul nr...../3/2006 privind pe inc. T. ș.a., formularea unor concluzii de condamnare a inculpaților la pedepse cu închisoarea, iar ca modalitate de executare, s-a opinat în consens să fie suspendate sub supraveghere, conform motivelor invocate în referatul 3618/III/2-2/2014, procesul verbal fiind semnat de cei trei procurori.

C. nu a depus la dosarul instanței referatul din 27.10.2014, convenind cu S. ca înaintea datei de 5.11.2014 când vor avea loc dezbaterile să mai aibă o discuție cu B. pentru a o convinge să renunțe la formularea unor concluzii cu suspendare sub supraveghere.

Ca urmare, anterior ședinței de judecată din 5.11.2014, C. a încercat să discute cu B., care însă fiind preocupată de situația sa personală generată de scandalul mediatic în care era implicată, i-a spus martorei să procedeze cum consideră de cuviință întrucât nu o mai interesează acest aspect, intenționând să își depună demisia din funcția de conducere.

Cu ocazia susținerii acuzațiilor în instanță, procurorul de ședință C. a solicitat la termenul din 5.11.2014 condamnarea inculpaților, inclusiv T. iar în situația în care se vor aplica inculpaților pedepse rezultante ce nu vor depăși 3 ani închisoare, nu se opune ca instanța să dispună suspendarea sub supraveghere a executării acestora, urmând să stabilească, pe durata termenului de încercare, măsurile și obligațiile prevăzute de lege.

Anterior pronunțării sentinței de către instanța de fond, S. a mers la cabinetul procurorului general adjunct – C. – căruia i-a relatat cele întâmplate și i-a prezentat în copie referatul și procesul verbal din 27.10.2014, acesta

admonestând-o pentru modalitatea în care a procedat, invitând-o la o discuție împreună cu C..

Cu această ocazie, s-a luat hotărârea redactării și depunerii unor note scrise prin care să se solicite pronunțarea de instanță a unei soluții de condamnare la pedepse cu închisoarea cu executare în detenție. Ca urmare, prin adresa nr.4018/III-2/2014 din 25.11.2014 au fost transmise la dosar concluzii scrise formulate de C. prin care se solicita pentru T. ș.a. condamnarea iar la individualizare să se aibă în vedere atitudinea de negare, valoarea prejudiciului, grupul infracțional organizat.

Prin sentința penală (nedefinitivă) nr.2858 din 16.12.2014 a Tribunalului București – Secția I penală, T. a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 11 ani și 4 luni.

Sintetizând, la cererea inculpatei B., C. întocmește referatul 3618/III-2/2014, completat și de B., semnat de C. și vizat de B. cu rezoluția „de acord”.

La cererea inculpatei B., S. întocmește procesul-verbal în registru, fiind semnat de B., C. și S..

După întocmirea documentelor și anterior ședinței de judecată din 5.11.2014 B. îi spune martorei C. să procedeze în instanță cum consideră de cuviință în dosarul T. iar C. la termenul din 5.11.2014 găsește cuvenit să solicite cu privire la toți inculpații inclusiv T. suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

S. merge la adjunctul procurorului general C. căruia îi relatează cele întâmplate. Acesta o cheamă pe C., admonestând-o, arătându-se „indignat” de concluziile referitoare la suspendare sub supraveghere (în acest sens, declarația martorei C. din apel) și se ia hotărârea să fie depuse note scrise privind aplicarea unor pedepse cu închisoare în regim de detenție în cauza T., ceea ce s-a și realizat.

În conformitate cu dispozițiile art.67 din Legea nr.304/2004 în vigoare la data faptelor, procurorul participă la ședințele de judecată, în condițiile legii și are rol activ în aflarea adevărului.

Procurorul este liber să prezinte în instanță concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, ținând seama de probele administrate în cauză. Procurorul poate contesta la Consiliul Superior al Magistraturii intervenția procurorului ierarhic superior, pentru influențarea în orice formă a concluziilor.

În speță, la momentul formulării concluziilor orale în dosarul T. la termenul din 5.11.2014, de suspendare sub supraveghere a executării pedepselor închisorii se prezumă că procurorul C. a respectat dispozițiile legale enunțate, în sensul că a prezentat concluziile pe care le-a considerat întemeiate. Se are în vedere că nu a contestat la C.S.M. intervenția procurorului ierarhic superior pentru influențarea concluziilor iar, pe de altă parte, anterior acestui moment B. i-a spus să procedeze în cauza respectivă după cum consideră de cuviință întrucât nu o mai interesează, după cum martora C. a relatat.

Se pune problema în ce măsură acțiunea inculpatei B. realizează trăsăturile esențiale ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului.

Acuzarea și instanța de fond apreciază că ajutorul dat a constat în dispoziția inculpatei B. de întocmire a referatului și procesului verbal mai sus menționate.

Este reală această susținere, însă la fel de importante și determinante în realizarea celor două documente au fost și acțiunile celor două martore S. și C..

Mai precis, C. a fost cea care a întocmit referatul (completat și de B.) l-a semnat, iar S. a consemnat procesul verbal în registru și l-a semnat alături de C. și B.. Prin urmare, acțiunile celor trei - B., C. și S. - inițierea, redactarea și semnarea ambelor documente sunt conjugate și nu pot fi analizate separat. Nu există niciun element din care să rezulte că ambele martore au fost constrânse în vreun fel de B., ceea ce înseamnă că acțiunile lor au exprimat propria voință, cât și faptul că și-au asumat în totalitate documentele respective din moment ce le-au semnat.

Așadar, ajutorul dat a constat atât în solicitarea inculpatei B. de a întocmi referatul și procesul-verbal dar și în redactarea și semnarea acestora de S., C..

Infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal constă în ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

Dispozițiile art.269 alin.1 din noul Cod penal nu mai prevăd explicit condiția ca ajutorul să fie dat „fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul” săvârșirii faptei prevăzută de legea penală. Cu toate acestea, această condiție rezultă însă, din interpretarea corelată a dispozițiilor art.269 alin.1 din noul Cod penal și a dispozițiilor art.48 alin.2 din noul Cod penal referitoare la complicitate. Potrivit art.48 alin.2 din noul Cod penal, este complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei prevăzute de legea penală, între altele, că va favoriza pe făptuitor. Așadar, ori de câte ori sunt întrunite condițiile prevăzute în art.48 alin.2 Cod penal, va exista complicitate la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, iar nu infracțiunea de favorizare.

Cu alte cuvinte, pentru a atrage incidența dispozițiilor art.269 alin.1 Cod penal se cere ca ajutorul să fie dat făptuitorului fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii faptei prevăzută de legea penală în scopul ... împiedicării sau îngreunării ... tragerii la răspundere penală.

Ca atare, declarațiile martorilor T. și T. date în apel, în sensul că a existat o înțelegere stabilită cu B., nu pot fi reținute pentru că în acest caz nu ar mai subzista infracțiunea de favorizarea făptuitorului.

Se susține că acțiunile inculpatei B. au avut ca scop îngreunarea răspunderii penale a inculpatului T., ușurarea situației juridice a acestuia, iar îngreunarea s-a realizat prin inducerea în eroare, devierea atenției completului de la gravitatea faptelor.

Textul legal este fără echivoc – îngreunarea tragerii la răspundere penală, iar nu ușurarea situației juridice a făptuitorului – norma de incriminare fiind de strictă interpretare.

Garanția consacrată prin art.7 din Convenție, element esențial al preeminenței dreptului ocupă un loc primordial în sistemul de protecție oferit de Convenție. Art.7 nu se mărginește să interzică aplicarea retroactivă a legii penale în defavoarea acuzatului, ci consacră principiul legalității delictelor și

pedepselor și cel care consacră interdicția aplicării extensive a legii penale prin analogie.

În consecință, statele au obligația de a asigura definirea oricărei infracțiuni prin lege.

Această condiție este îndeplinită ori de câte ori orice persoană poate să anticipeze, pe baza textului legal și a interpretării acestuia în instanțele de judecată, care sunt actele sau omisiunile ce pot atrage răspunderea sa penală (S.W. contra Marea Britanie).

În continuare, trebuie stabilit în ce măsură prin întocmirea referatului și procesului-verbal cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor inculpaților s-a îngreunat tragerea la răspundere penală a inculpatului T..

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere prevăzută de art.91 Cod penal este o măsură de individualizare judiciară a executării pedepsei și nu se referă la răspunderea penală a făptuitorului.

Îngreunarea tragerii la răspundere penală înseamnă ca răspunderea penală a făptuitorului în cursul judecății să fie îngreunată, atrasă, stabilită cu greutate din cauza ajutorului dat de persoana respectivă prin acte comise sau omise, ș.a.

Or, în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, răspunderea penală a fost deja stabilită – adică există o faptă prevăzută de legea penală, a fost săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o, iar instanța a constatat, dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Așadar, suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei se referă la individualizarea judiciară a pedepsei, iar nu la tragerea la răspundere penală a făptuitorului, este dispusă de judecător dacă apreciază îndeplinite condițiile prevăzute de art.91 Cod penal și subsecvent tragerii la răspundere penală a inculpatului și condamnării acestuia la pedeapsa închisorii.

De asemenea, amânarea aplicării pedepsei, renunțarea la aplicarea pedepsei, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu înseamnă o îngreunare a tragerii la răspundere penală a inculpatului ci aplicarea unor măsuri judiciare de individualizare a pedepsei stabilite de judecător.

Referitor la referatul și procesul-verbal întocmite care cuprindeau concluziile procurorului de ședință de aplicare a unor pedepse cu suspendare sub supraveghere inculpaților;

Nu se explică în ce mod au îngreunat răspunderea penală, au „derutat, deviat atenția, indus în eroare completul de judecată” – cum se susține în motivare – de la gravitatea faptelor inculpatului T. atâta vreme cât referatul și procesul-verbal nici măcar nu au fost depuse la dosarul instanței nr...../3/2006 al Tribunalului București – Secția I penală, ci au fost arhivate la DIICOT la urma lucrării (fila 67 vol.IV d.u.p.).

Prin urmare, judecătorul Tribunalului București nici nu a cunoscut existența acestor înscrisuri, iar dacă nu a știut de ele cum putea fi „indus în eroare” de ceva inexistent.

Mai mult, anterior ședinței de judecată din 5.11.2014, B. îi spune martorei C. ca, în dosarul T. să procedeze în instanță cum consideră de cuviință întrucât nu o mai interesează nici un aspect legat de dosar, iar martora C., din proprie

inițiativă, cu ocazia dezbaterilor solicită suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor inculpaților.

Concluzionând, acțiunea inculpatei B. nu realizează trăsăturile esențiale ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului. Astfel, inițierea, redactarea și semnarea celor două documente – referat și proces-verbal – au fost realizate concomitent de B., S., C..

Solicitarea procurorului de aplicare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei (formulată oral sau în scris) nu înseamnă o îngreunare a tragerii la răspundere penală a făptuitorului, întrucât se referă la individualizarea pedepsei și nu la răspundere penală a făptuitorului. Norma de incriminare este de strictă interpretare, ceea ce înseamnă că judecătorul dispune de o marjă de interpretare extrem de restrânsă, pentru că acestuia îi este interzis să extindă definiția unor infracțiuni pentru a include în conținutul acestora fapte noi. Art.7 din Convenție interzice extinderea domeniului de aplicabilitate al normei întrucât ar conduce la o incertitudine asupra domeniului de incidență al normei penale.

În consecință, *lex stricta* interzice analogia în defavoarea inculpatului. (Analogia în favoarea inculpatului nu este interzisă de aplicarea principiului legalității, întrucât este un drept al celui acuzat, astfel încât analogia care îi profită nu poate fi contrară art.7 din Convenție).

Ca atare, norma penală de incriminare prevede îngreunarea tragerii la răspundere penală și nu poate fi extinsă la „ușurarea situației juridice” a făptuitorului.

Referatul și procesul-verbal ce cuprindeau concluziile de suspendare sub supraveghere au fost arhivate la urma lucrării și nu depuse în dosarul C., iar judecătorul fondului nu a avut cunoștință de aceste concluzii. Prin urmare, nu se poate stabili în ce modalitate au ajutat, deviat, abătut atenția, indus în eroare completul de judecată de la pericolozitatea martorului T..

Nu în ultimul rând, procurorul de ședință, din proprie inițiativă, a formulat concluzii de suspendare sub supraveghere în fața instanței de judecată, după ce inculpata B. îi comunicase explicit să procedeze cum apreciază de cuviință.

Din motivele expuse, se impune achitarea inculpatei B., în temeiul dispozițiilor art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală pentru infracțiunea de favorizare a făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.